

SZŰZ MÁRIA EFEZUSI HÁZÁNAK TÖRTÉNETE

1. rész. Bevezetés

Bevezetés

Kedves Olvasó! Ezen sorozatom felér egy drága utazással, és bátran elmondhatom, hogy így feldolgozva a Szűzanya efezusi házána történetét képekkel, nem olvashatta még senki, hacsak nem két éve ilyenkor e blogomon. Magam is tudatában vagyok, hogy az Üdvözítőnk Anyjáról, Szent János evangelistáról, Efezusról és Mária Elszenderüléséről írni laikusként nem csekély merészség.

Am, erőt vett rajtam egy benső indíttatás, mely nem csak "kutatósi izgalmat" keltett

bennem, de átható örömet is, mert Őérette tettem! A Szűzanyaért és magunkért, mert amiként **Montforti Grignon Szent Lajos** írta: „Szűz Máriának az utolsó időkben mindinkább előtérbe kell lépnie irgalmassággal, erővel és kegyelemmel: irgalmassággal, hogy a szegény bűnösöket és eltévelyedetteket a Katolikus Anyaszentegyházba vezesse és szeretettel visszafogadja. Erővel és hatalommal lép fel Isten ellenségei – a megátalkodott bálványimádókkal, a szakadókkal, a mohamedánokkal, a zsidókkal és az istentelenekkel szemben –, akik félelmetes módon látnak majd hozzá, hogy mindazokat, akik ellenük vannak, rábeszéléssel vagy fenyegetésekkel félrevezessék és elbuktassák. Utoljára pedig kegyelemmel kell közelednie, hogy Jézus Krisztus vitéz harcosait és hű szolgálóit, akik érte küzdenek, bátorítsa és támogassa. (...) Különösen az utolsó időkben, mert az ördög, mivel jól tudja, hogy kevesebb ideje van a lelkek megrontására mint valaha, napról-napra

megkétszerezi erőlködését és támadásait. Rövid időn belül borzalmas üldözéseket fog előidézni, Szűz Mária hű szolgálóinak és igazi gyermekeinek pedig, akiket nehezebben győz le mint másokat, irtózatot kisértéseket okoz”. (Tökéletes Mária-tisztelet 50/f-g)

Elnézést kell kérnem az ezt követő hosszas történelmi felvezetésért, de úgy éreztem – ha foghíjasan is –, de valami „alapot” kell adnom annak a rendkívüli helynek, melyet az Evangélium is sejtet, és „Mária Efezusi Házáról” máig tartó történelmi és hittörténelmi viták folynak. Márpedig ha pápák és magas egyházi tisztségviselők érdemesnek találták

meglátogatni, akkor okkal keltheti fel mindannyiunkban az érdeklődést! Olvassák tehát, kíváncsian és megértő szeretettel! (A képen XVI. Benedek pápa lép be a Ház Szentélyébe, a Szűzanya hajdani hálószobája felől! Bővebben majd a 15. részben!)

2. rész. Régészet és történelem 1

Efezus ókori város vázlatos története

Az Anatóliában elterülő Epheszosz városa (latinul: Ephesus, hettita nyelven Apa-šaš, görögösen Apasza), régi magyar neve: Efezus vagy Efészsa), Törökországban helyezkedik el, régi török neve Küçük Menderes volt. Ma Efes néven, a Selçuk közigazgatási körzet központja.

A régészeti kutatások alapján Efezus a Kr.e 7. évezredben már lakott, forgalmas kikötőváros volt, és már akkor kereskedelmi központként virágzott, amikor Rómának még híre-hamva sem volt!

Amit Efezus régmúltjáról a történészek tudnak, az mind hettita forrásból származik.

A görögök említik később, hogy Anatóliát a birodalomalkotó szkíta népek lakták és nyomaik máig is láthatóak (*ld. az alábbi képet!*). Nos, a „szkíták” elnevezés a lovas népek gyűjtőfogalma (hettiták, hunok, magyarok). Márpedig az tény, hogy a hunokat és magyarokat szkítáknak tartotta a világtörténelem. Ezt igazolja több ókori neves személyiség kijelentése, így többek közt a következők.

Chronicon Pascale VII. században: „a szkítaizmus a Vízözön utáni, s a hellenizmus előtti”. Trogius Pompeius: „A szkíták a világ legősibb nemzete, régiségben még az egyiptomiakat is felülmúlják.” Coccius Sabechius így vélekedett: „Senki előtt sem lehet kétséges, hogy a hunok vagy magyarok szkíták voltak”. Bonfini is ezt írta: „Az összes történetírók megörökítik azt, hogy a magyarok a hunoktól eredtek.... akik a szkítáktól származtak.” II. Szilveszter pápa III. Ottó német császárt dicsőítő iratában Szent Istvánt „a szkithák hatalmas királyának” nevezi. II. Pius pápa, 1500 körül (Cosmographia): „Azt tartják, hogy a Duna partját lakó hungarok is a szkíták neméből valók.”

Márpedig ezek a népek léteztek egyenként és összesen is! Nem nomádok voltak, mert birodalomalkotó (államalkotó) kultúrával bírtak!

Hettita Nyugat-anatóliai Arzava királyságot először I. Labarnasz (vagy Tabarnás Kr.e. 1650-1590) neve alatt említik. Őt tartják a tulajdonképpeni Hettita Birodalom alapítójának, melynek fővárosa a már említett Apasas volt.

A Hettita Birodalom széthullását követően a Kr.e 11. században az athéni Kodrosz király fia, Androklosz vezetésével attikai iónok foglalták el. Ő később a környék ión városait szövetségben egyesítette, és így jött létre a 12 városból álló dodekapolisz: Epheszosz, Erüthrai, Klazomenai, Kolophón, Lebedosz, Milétosz, Müusz, Phókaia, Priéné, Szamosz, Teóosz és Khiosz.

Epheszosz tipikus ión várossá vált. Templomot emeltek Athéné, Apolló és az anyaistennő Artemisz tiszteletére, Akropoliszt és stadiont építettek. Efeszosz volt az ókor egyik leghszentebb helye. Itt emelkedett az Artemisz istennő szentélye, mely az ókor hét csodájának egyike. Artemisz vagy Diana istennő a fajfenntartás ösztönének, a termékenységnek az istennője volt. A szobor eléggé visszataszító számunkra: női alak, néhány tucat mellel. Feje és törzse körül mindenféle állat, majd a nap és a hold. Látszik a szobron Kelet és a görög világ keveredése.

Kr.e 650 körül egy indo-európai eredetű lovas-nomád nép, a kimmerek szinte földig rombolták, akkor pusztult el az Artemisz templom is.

Kr.e 560 körül a várost a Lüd király, a gazdagságáról híres Krózus (Kroiszosz) foglalta el. Ő nem csak nem pusztított, de újjáépítette az Artemisz templomot is Kr.e 550 körül, amely az

ókori világ Hét Csodája közül az egyik lett.

Hosszas háborúságok után Kr.e 478-ban Epheszosz a többi ión várossal együtt belépett a Déloszi Szövetségbe. Később perzsa fennhatóság alá került.

Kr.e 356. július 21-én éjszaka Herostratus (lent) – egy elmeháborodott ember, hogy nevét bevésse a történelembe – felgyújtotta az Artemisz templomot. A tettet kivégezték, de az újjáépítés a háborús időkben lassan haladt.

3. rész. Régészet és történelem 2

A kereszténység előtt és után

Kr.e 334-ben Nagy Sándor legyőzte a perzsákat és így egész Kisázsia az uralma alá került. Epheszoszban is felszabadítóként üdvözölték. Az uralkodó felajánlotta, hogy kifizeti a még csak félig újjáépített Artemisz templom befejezéséhez szükséges összeget, ha nevét felvésik a templom homlokzatára, ám ezt a büszke efezusiak visszautasították.

A várost Nagy Sándor halála (Kr.e 323) után az ekkorra már feltöltődött kikötőt malária-veszélyes mocsarak vették körül s így a lakosság, szárazabb területen új várost épített, de a neve megmaradt. Epheszosz az egész régió egyik leggazdagabb kereskedelmi központja lett.

Epheszosz a Szeleukida Birodalom fővárosa is volt, sőt rövid ideig – Kr.e 263 és Kr.e 197 között Egyiptom is uralta III. Ptolemaiosz fáraó alatt –, majd Kr.e 190-ben Epheszosz római uralom alá került és Pergamonból kormányozták. Ettől kezdve, újabb és újabb hatalmi vetélkedések pusztították.

A sanyarú évtizedek után i.e 27-ben Augustus császár Epheszoszt "Asia provincia" fővárosává tette. Kr.u. 17-ben súlyos földrengés pusztította el a várost, és Augustus építette újjá, Tiberius pedig további segélyekkel támogatta, ami gazdasági fejlődést hozott magával. Szent Pál Efezusba érkezve újra egy gazdag és fényűző várost ismerhetett meg. A Római Birodalom második legnagyobb városaként a lakossága meghaladta az 500 ezer főt. Számos fürdőt, középületet építettek, vízvezetékrendszere is a legmodernebb volt az ókori világban. Emellett Kis-Ázsia fontos kereskedelmi és pénzügyi központja is volt. A legjelentősebb fennmaradt épületek ebből a korból valók.

A város a kereszténység történetének is kiemelkedő helyszíne, hiszen még a Jelenések könyvében is említést nyert (Jel 2,1-11). Szent Pál 2. és 3. missziós útján hirdette itt az evangéliumot. A második alkalommal, több mint két évi apostoli munka után, Demeter

ezüstműves lázadása készítette arra, hogy elhagyja a várost (vö. ApCsel 18,19-21; 19,1-20,1). Természetesen Epheszosz is megsínylette Róma gyengülését, mígnem többek között gótok lerombolták 263-ban. Ennek ellenére 395-re, amikor a Bizánci birodalom része lett, Konstantinápoly után a második legfontosabb városává vált és a bizánci császárok, komoly fejlesztéseket hajtottak végre.

Arcadius császár idejében újjáépítették a színház és a kikötő közötti Arcadiana utat. Justinianus császár idejében, a 6. században János evangélista sírja fölé bazilikát emeltek.

Ettől az időtől kezdve a környezetében megújuló hatalmi villongások miatt, lakosai kezdték elhagyni. Ezt szinte teljessé tette a 614-es földrengés, majd az anatóliai térség középső és keleti vidékén zajló török-muszlim háborúskodás. A 11. században muszlim arabok telepedtek meg Délkelet-Anatóliában. Végül 1071-ben a Szeldzsuk törökök elfoglalták egész Anatóliát és létrehoztak egy államot *Ikóniumi Szultánság* néven, melyből Bizánc egy időre visszafoglalta ugyan az ókori Efezust és környékét, de 1304-től ismét szeldzsuk befolyás alá került. Nem csoda, ha a dicső Efezus elhagyatott romvárossá vált, különösen, hogy 1390-től évtizednyi mongol dúlást követően, végleg az Oszmán Birodalom része lett. Csak a 20. században

indult régészeti feltárás, és végtére is a turizmus keltette életre, nem utolsósorban a 19. századi – a kereszténység szempontjából – fontos felfedezés, **Szűz Mária és Szent János háza** okán. **Sorozatomban ez utóbbi történetével és kutatási eredményeivel foglalkozik!**

Korabeli első kép Mária Házáról

4. rész. Tények és legendák

Efezus hírneve

A fentiekben felvázolt, történelmi és kereskedelmi jelentőségén túl Efezusban volt az ókor egyik csodája, az **Artemisz Templom**, mely Artemisznek, a termékenység istennőjének állított emléket.

A keresztény Efezus, más okok miatt vált híressé. Az Apostolok cselekedete szerint egy virágzó evangelizáló közösség alakult meg itt, akik az ázsiai provincia lakosságát ismertették meg Krisztus tanaival.

A keresztény időkben „Hagios Theologos” névvel is illették, Szent János evangélista emlékére. (Üres sírja a neki szentelt bazilikában található, bár maradványainak hollétét mindmáig homály fedi!) A kereszténység anatóliai virágzására már az 1. századból vannak emlékek. A Jelenések könyve is említést tesz hét Kis-ázsiai gyülekezetről, ezek név szerint: Epheszosz, Magnézia, Thiatíra, Szmirna, Philadélphia, Pergamon és Laodícea.

Ezt igazolandó az ifjabb Plinius leírja „Epistulae” című művében, hogy a bithüniai kormányzó Traianus római császárnak 112-ben írt levelében megemlíti, hogy különféle népek csatlakoznak a kereszténységhez, és egyre inkább kiürülnek a római templomok.

Több Újtestamentumi írás Efezushoz kötődik, így Szent Pál első Korintusi- és a Filippiekhez írt levele, de feltételezések szerint a Galata levél is, a hagyomány szerint Szent János evangéliuma és levele is Efezusban íródott. A Jelenések könyvében szereplő 7 egyház központja is Efezus volt.

Boldog Emmerich Katalin leírása szerint az Apostolok többsége is megfordult itt, legalábbis Szűz Mária Házában (de erről később)! Erre az időszakra tehető a „Hétalvók” legendája is (lásd később)!

431-ben a III. Egyetemes Zsinat is e városban ült össze az efezusi Panhagia templomban, ami az első Szűz Máriának szentelt templom a világon, jóval azelőtt, hogy a Zsinat kinyilvánította volna a „Theotokosz” Istenszülő dogmát.

A valaha dicső város elnéptelenedése, pusztulása több tényező együttes közrejátszásának tudható be.

Elsősorban a geológiai változások, az egykor kikötőváros ma már jó 10 km-re van az Égei tengertől. Másodsorban a háborús hatalomváltások okán, de jelentős mértékben az évszázadok alatti betörő rabló hordák garázdálkodása miatt.

Efezus ma, lényegében romváros és mint turisztikai központot, nem utolsó sorban a vallási turizmus tartja fenn. Sorozatom fő témája Meryem Ana – Szűz Mária Háza, 7 km-re van a régi Efezustól, és a 11 km-re lévő Selçuk közigazgatási területéhez tartozik!

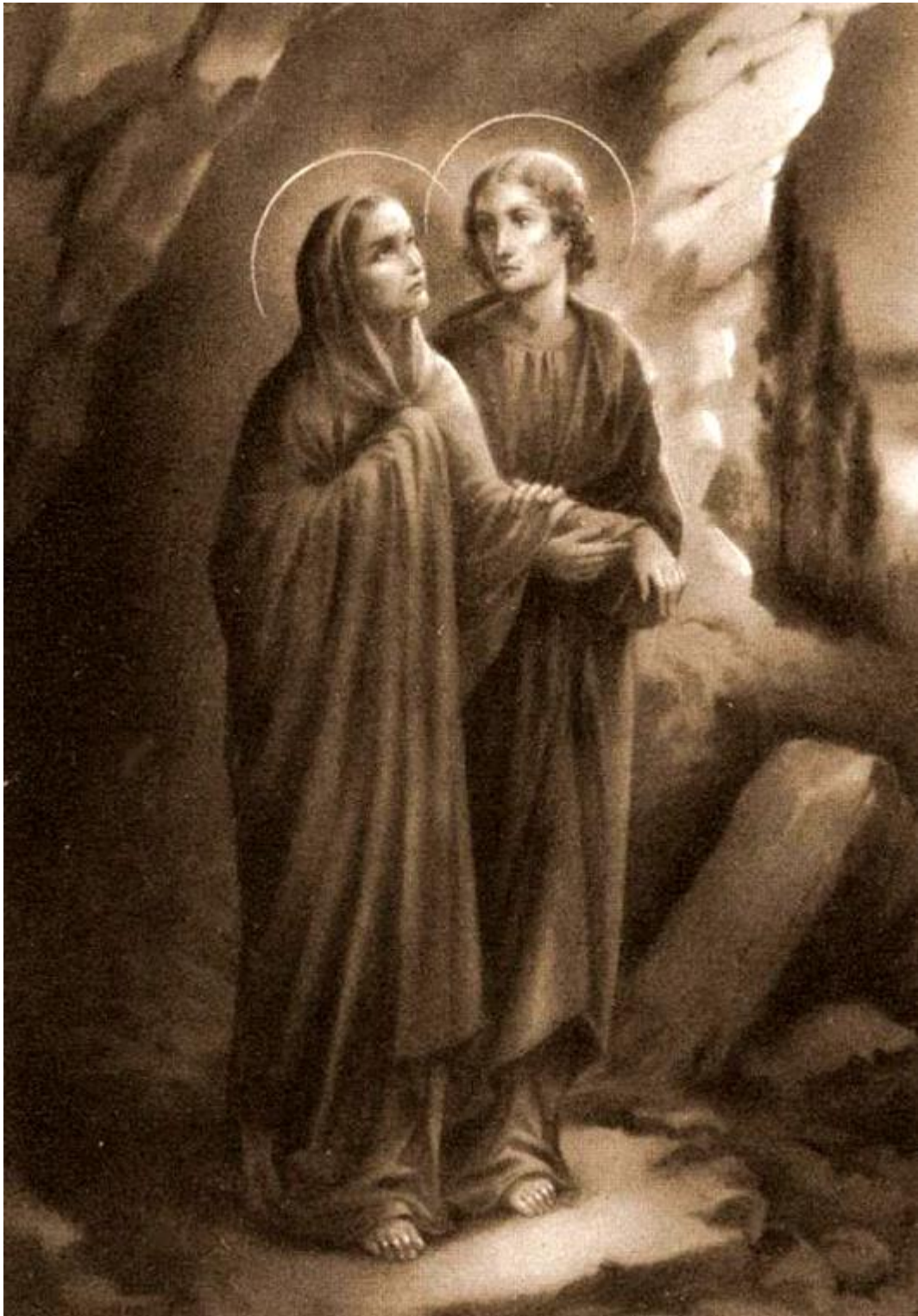

Szűz Mária Házának török neve Meryem Ana, mely egyszerre jelenti „Mária Anya”, „Szűz Mária”, miként „Mária-szentély” kifejezéseket. Ez a hely Törökország Nyugat-anatóliai részén, a régi Efezustól délre, a Bülbül-Dagh (Fülemüle hegy) hegy-völgyeinek erdős részén található, melynek hírneve, jelentősége állandóan növekszik, annál is inkább, mert Szűz Mária háza nem csak a keresztények kegyhelye, hanem a muzulmánok számára is Szent hely!

Érdekes adalék a Loretói Szent Ház angyali szállításának története. Eszerint először Tersatóban, a horvát-magyar tengerpart legkisebb pontján helyezték le a várhegy lejtőjén 1291. május 10-én. A hirtelen feltűnt a szerény 3 falból kápolnáról hírt kapott a helyi, Corbavi püspök, aki Tersató várában halálos betegen feküdt. Nagy vágyat érzett, hogy megtekintse és gyógyulását esdekelje a csodás helyen. Ekkor a főpapnak megjelent a Szűzanya, és e szavakat mondta: *„Fiam! Nagy vágyakozásodra eljöttem, hogy meggyógyítsalak. Tudd meg egyúttal, hogy a határaitokba szállt kápolna ugyanaz a ház, amelyben születtem s növekedtem. Ebben hallottam az Angyal Üdvözlétet s a Szentlélek erejével itt fogantam az Örök Igét. Efezusba költözésem után az apostolok kápolnává szentelték, s benne sokszor bemutatták a Szentmise Áldozatot.”*

Végző soron, Isten végidős tervének bizonyítékát láthatjuk csodáiban, abban is, hogy a törökországi Meryem Anában Szűz Mária efezusi Háza, a keresztényeknek és hívő mohamedánoknak, szent helye.

Az Efezusi Ház az a hely, ahol Szűz Mária egykor Szent János gondviselése alatt élt, és emlékeztet ez a hely Jézus szavára, amivel anyját a szeretett tanítvány gondviselésére bízta (Jn 19,26-27).

5. rész. János apostol és Jézus Anyja

Hogyan került Jézus Szentséges Anyja Efezusba?

Minderről a Szentírás nem sokat mond el, de egyes korakeresztény írók szűkszavú említést tettek róla. Valami rejtély és titok veszi körül a Szent Szűz, Jézus halála utáni tartózkodási helyét. Ennek persze több indoka is lehetett, egyfelől Jézus Anyjának "konspiratív" rejtése a zsidók elől, másrészt a Szent Szűz végtelen alázatossága, melyet Montforti Grignon Szent Lajos így említ a Tökéletes Mária-tisztelet c. művében: „Szűz Mária nagyon rejtett életet élt. Azért nevezi Őt a Szentlélek és az Anyaszentegyház „elrejtett és titokzatos Anyának”. Mélységes alázatosságában az volt állandó és legforróbb vágya, hogy önmaga és a teremtmények előtt rejtve maradjon, s csak egyedül Isten ismerje.” (TMT 2)

A harmadik szempont szerint, felmerült kérdés, hogy Jézus Anyja egyáltalán miért Jánosnál van és miért nem Péternél, akit az Úr Egyházának fejévé tett? E kérdéssel Jánosnak is szembesülnie kellett, és ő egyetlen evangéliumi idézettel válaszolt: „Íme, a te anyád!” (Jn 19,27) „Jézus tudta, hogy már minden beteljesedett” (19,28) – írja János ezt követően. Márpedig Jézus kereszten elhangzott szavai, „végrendelet”. A „beteljesedésnek” tehát része volt, hogy Üdvözítőnk Anyját az Egyházra bízta, melyet ott és akkor „a szeretett tanítvány” jelenített meg. És „Ettől az órától fogva, házába fogadta Őt...” (Jn 19,27)

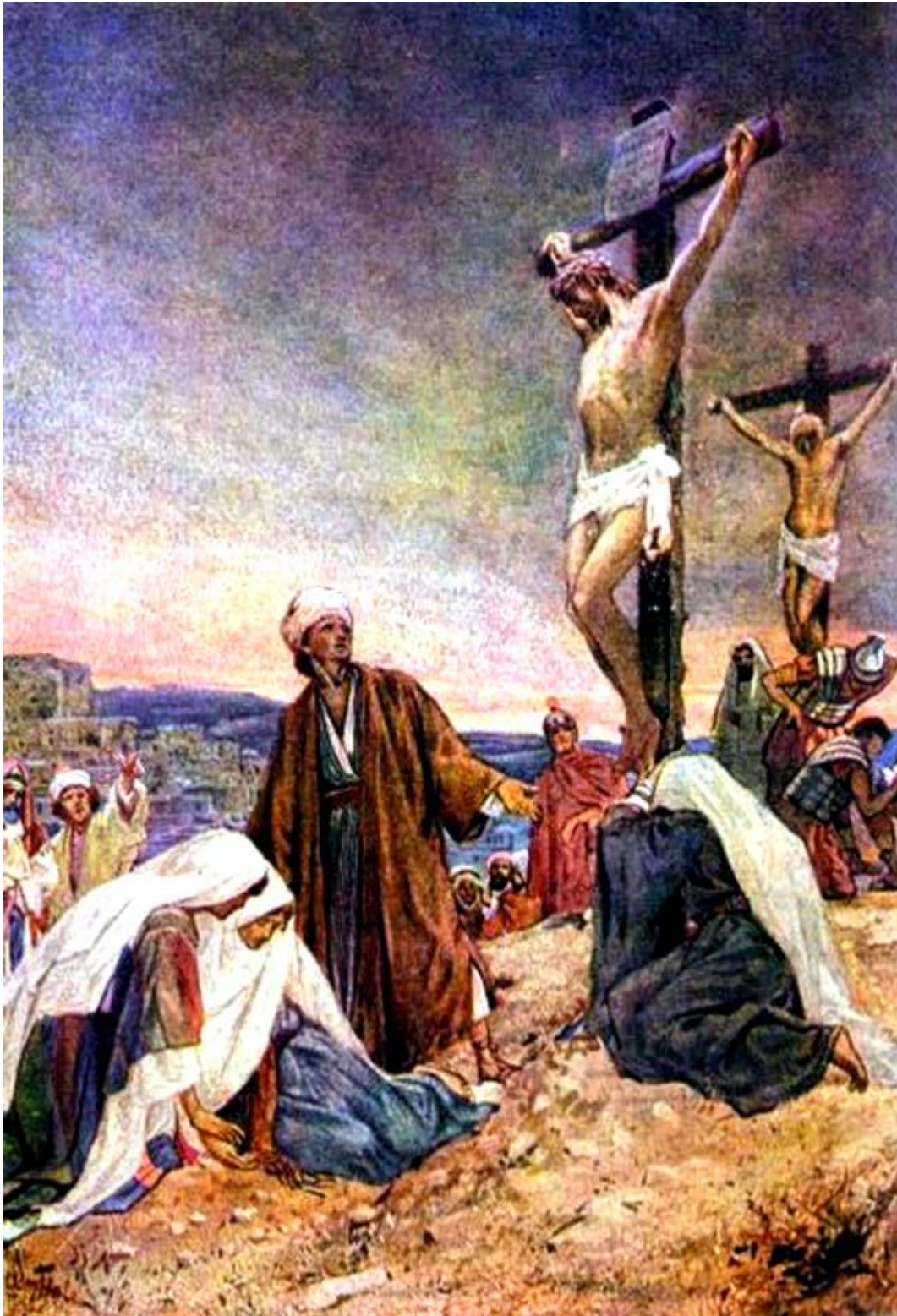

Tekintve, hogy János az evangéliumát az Efezusiaknak írta, sőt a többi írása is Kisázsiaiában íródott, így a teológiai kutatás, amiként a misztika is erre a helyszínre alapoz. Ennélfogva a Szent Szűz lakhelyét is János mozgásterületének közelébe tehetjük. A „házába fogadta Őt...” (Jn 19,27) Az eredeti értelmezés szerint, a „dolgaiba”, a „házába” fogadta Őt, mellyel valódi életközösség jött létre.

A történelem kevés problémája mozgósított annyi szerzőt, mint Szent János efezusi tartózkodásának kérdése! Ehhez még hozzájön, hogy abban a korban feljegyezték egy másik „Ázsiai János” nevű szereplőt is, akiről szinte csak kósza feljegyzések vannak és bizony lehet – sőt biztos –, hogy nem azonos Szent János evangélistával!

Az természetes és nagyon valószínű, hogy Mária és János kezdetben Jeruzsálemben tartózkodtak, de ahogy növekedett a keresztény közösség, annál vadabban reagáltak a zsidó hatóságok, mely keresztényüldözésbe torkollott! Ez 36-ban István diakónus megkövezésével kezdődött el! Amikor Agrippa király a betlehemi gyermekek hóhéranak unokája hatalomra került, hogy kedvébe járjon a zsidó Vallási Tanácsnak, kivégeztette János apostol bátyját, Jakabot és az apostoli közösség fejét Pétert pedig börtönbe vetette, dupla őrizettel!

Ettől kezdve nemcsak a krisztuskövetők, de az Apostolok is szétszóródtak Judeán és Szamárian túlra. Szent János is biztonságba akarta helyezni Jézus Anyját. Lényegében menekülniük kellett a zsidók elől, ezért Efezusba vitte a közben ott már megépített kőházába.

Szent Irenaeus (+203?) és Szent Eusebius (265-340) is említést tesz arról, hogy János ebben az időben Ázsiába ment – ám az „Ázsia” kifejezés a római terminológia szerint akkoriban Efezust jelentette!

Két további említésre méltó tény is igazolni látszik a fenti feltételezést. Egyfelől az Evangéliumok hallgatnak Jánosról 37-49-ig! Másfelől magát Jánost nevezik „Ázsia apostolának”, mely nem vonatkozhat Pál apostolra, hiszen ő csupán néhány évet töltött a környéken. Nem meglepő tehát azt olvasnunk, hogy Pál és Szilas 50-ben, Frigián és Galacián (azaz Efezustól északra) csak átvonultak. Az apostol feljegyzéseiből következtetve a Szentlélek megtiltotta nekik, hogy Isten igéjét Ázsiában (Efezusban) hirdessék.

6. rész. János apostol és Jézus Anyja

A halvány utalások is források?

Talán nem véletlen, hogy az Efézusiaknak írt levél „szentek polgártársait” említi (Ef 2,19). Ugyanis Szent Pál minden valószínűség szerint meglátogatta az Isten Anyját, mert utána még tüzebben terjesztette Isten Igéjét. A legtöbb szentírás-tudós egyetért abban, hogy Szent Lukács is Efesusban látogatta meg a Szent Szület, és ott kapta meg Tőle a gyermekkori narratívákat. Szent Jánosnak még életerős korában Efesusban kellett élnie, hiszen idősebben már nehezen tudta volna apostoli útjait a meredek hegy-völgyek között megvalósítani! Nem beszélve arról, hogy miként tudta volna megalapítani az általa annyira szeretett közösségét, az „apokaliptikus egyházat”? Ráadásul gyakran látogatta őket, akikről meg is kapta az „Ázsia Apostola” címet, mely olyannyira kitüntető cím, hogy legfeljebb egy egyházalapítót illet meg!

Szent Krizosztomos ↓ is említést tesz arról, hogy János hosszas időt töltött „Ázsia vidékén” és ott egy közösséget alapított.

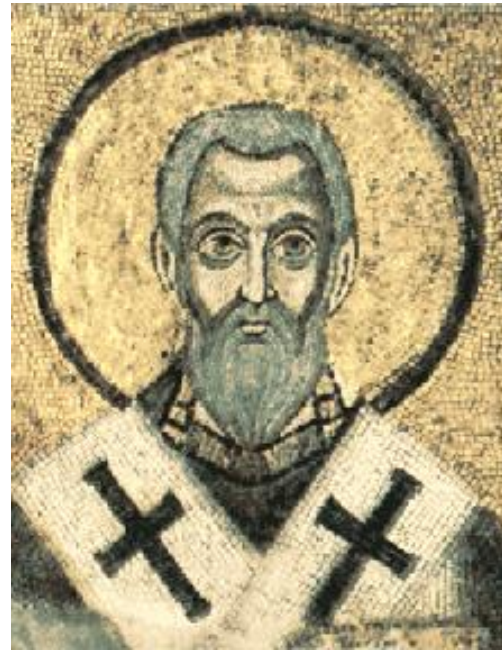
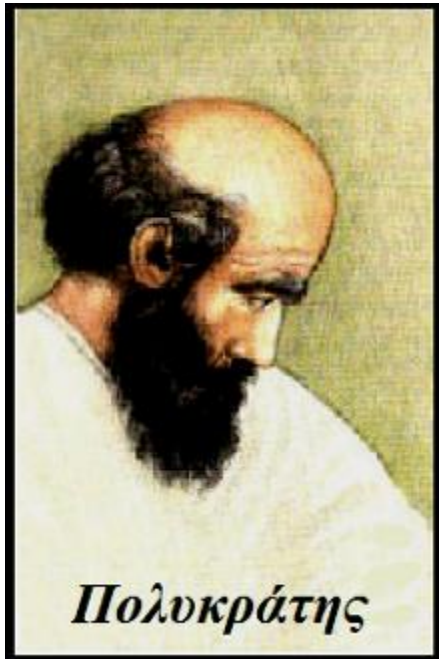
Márpedig ha az egyházi krónikásoknak hitelt adunk, akkor arra juthatunk, hogy a Szűzanya és Szent János 42-ben költözhetett Efezusba, jóllehet kétségkívül csekély az írásos forrás arra, hogy Mária „dokumentáltan” ott tartózkodott. Ez azért történhetett meg, mert az Egyház alapításának időszakában a krónikások csak azokat említik érdemben, akik apostolok, vagy különleges hatalommal bírók voltak a fiatal egyházban. Ezzel szemben Szűz Mária teljes visszavonultságban élt, hogy fiatal egyházat és Szent Fiát nehogy háttérbe szorítsa (Ld.: Montforti Grignon Szent Lajos Tökéletes Mária-tisztelet 1-2-3!)

Az tény, hogy Jézus Anyját egyfelől alig említik, másfelől alig akad forrás arra vonatkozóan, hogy Mária egyáltalán járt volna Efezusban. Ez nem jelenti a tények meg nem történtét! Példaként említem, hogy az

Apostolok Cselekedetei sem tesz említést Szent Péter Antiochia-i és római tartózkodásáról, ezek mégis megcáfolhatatlan tények!

Végtére is a II. és III. századból maradt fenn több áttételes hivatkozás és halvány utalás a Szent Szűz efezusi tartózkodásáról! Megemlíthetjük **Szent Ireneuszt**, Polykárpot, Hyppolituszt, Eusébiuszt, Alexandriai Szent Kelemt és Origenészt. Példának okáért Szent Ireneusz 203-ban halt meg, és személyesen ismerte még Szent Polykárpot aki Szent János apostol tanítványa volt. Tehát ennél fogva biztos forrásból értesülhetett arról, hogy János az evangéliumát Efezusban írta.

Figyelemre méltó még Polycrates – Efezus akkori püspökének – 2. levele, melyet Viktor pápához (185-199), melyben megemlíti Szent János efezusi sírját.

Hasonlóképp tanúságot tettek az János apostol és Szűz Mária efezusi tartózkodásáról, Tertullianus (kb. 150-230), Hippolytus Portuensis (kb. 160-235), Polycrates, Efezus püspök Szent Péter pápa (189-199), Szent Irenaeus (+kb.150), Alexandria Szent Kelemen (+kb.215), Origenész (kb. 185-253), és Szent Eusebius (kb. 265-339) mindnyájan úgy tartják, hogy Jézus Anyja Efezusban szenderült el!

Meg kell említeni még Epiphánuszt (315-403), aki 52 évig élt Judeában és Jeruzsálemben. Ő azt írja, hogy „biztos forrásból tudni Jánosról, hogy Ázsiába utazott, de azt senki nem állítja, hogy az Úr kedvenc tanítványát – mint útítárs – elkísérte volna Mária is”.

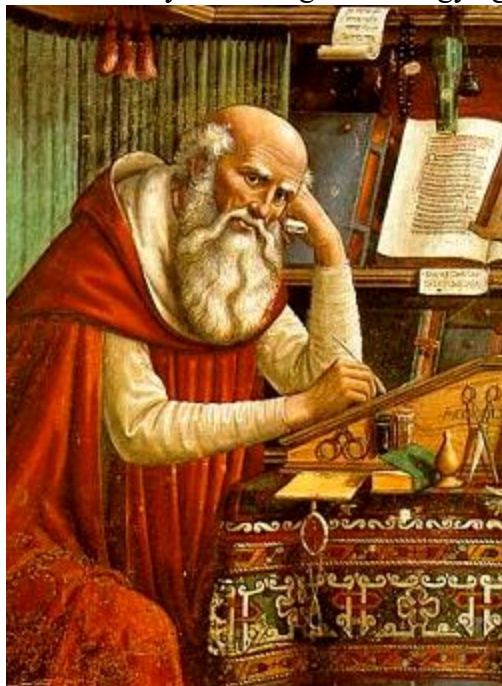
Nos, Szent Epiphánusz (310-403) “Panarium” c. művében Szűz Mária hollétéről, közvetve azért említést tett! A szerzetesek vitáiról írva, ahol az egyik fél Szent János és a Szűzanya visszavonultságát említi, mint a szerzetesi élet ideális képét!

7. rész. Mária sírja Efezusban van, vagy Jeruzsálemben?

Homályos utalások és valóságos tények

De bármennyire is hallgattak a nagy egyházi szerzők, valamiképp mégis adtak közvetett

bizonyosságot a Szent Szűz hollétééről! Példaként hozható fel **Szent Jeromos** (347-419) a legnagyobb történelem tudós, aki Jeruzsálemben élt, helyzetleírásai-ban nem említette Mária jeruzsálemi sírját. Holott, oly nagy precízséggel leírta a Getszemánét, azt a helyet, ahol Jézus vérrel verítékezett, és melynek emlékére templomot emeltek, de említést sem tett Szűz Mária sírjáról, pedig ezt aligha mulasztotta volna el megemlíteni, **ha lett volna!** Ennek ellenére a későbbi hagyomány határozottan állítja, hogy Jézus Anyja nem Efezusban halt meg (szenderült el), hanem Jeruzsálemben, és ennek helyén később valóban templom épült 560-ban (!). Ugyanakkor *"azt, hogy Szűz Mária testének földi maradványai hol nyugszanak: egyetlen ázsiai egyház hagyományai*

sem említik. Viszont, hogy onnét távozott el a földről, annak hagyománya Efezusban volt legerősebb," (Ijjas Antal: Húsz évszázad viharában 54.o.)

Három 4. századi apokrif irat, a „*B. Inatii missa S. Ioanni*”, **Areopagita Dénes** levele Titus püspökhöz (363) és a „*Ioannis liber de Dormitione Virginis*”, Mária utolsó éveit és sírját Jeruzsálembé helyezik. Az 5. század óta a zarándokok úgy tudják, hogy Mária sírja a Getszemáni-kertben van. Az pedig, hogy Mária Efezusban halt volna meg, egyedül egy 431-ben íródott levél említi, amelyet a zsinati atyák a konstantinápolyi papságnak írtak, miszerint ez az esemény Efezusban történt: „*ahol János a teológus és az Istenanya, a Szentséges Szűz, a Szent atyáktól elváltak.*”

Egy még korábbi szerző, Lenchius Kr. u. 160-170 körül írt „*János cselekedetei Prochorus szerint*” című művében azt állította, hogy János csak Mária halála után költözött Efezusba. Ezzel viszont ellene mond annak, hogy miért emeltek volna egy hatalmas – és **a világon első** – Máriának szentelt templomot éppen Efezusban, ha nem ott halt volna meg?

Emmerich Anna Katalin azt állította, hogy Mária már 44-ben vagy 47-ben – vagyis „tizennégy évvel és két hónappal Krisztus mennybemenetele után” – Efezusban halt meg. Részletesen leírta a ház helyzetét, amelyben kilenc éven át János felügyelete alatt élt.

Ebben az összefüggésben nem tekinthetünk el attól a tényről, hogy a 431-ben a III. Egyetemes Zsinat, egy már akkor Máriának szentelt templomban ülésezett, ami az Istenanya nagy tiszteletére vall Efezusban – **nem másutt** – már a zsinat előtt is!

Tehát itt – az egyetlen Mária-templomban – hirdették ki Mária Istenanyaságát dogmaként! (vö. DH 252)

És azt is tényként kell elfogadnunk, hogy az Egyház az első évszázadaiban csak olyan helyen emelt templomot, ahol egy Szent vagy vértanú meghalt. Ez

is egy érv arra, hogy Isten szentséges Anyja az utolsó földi napjait Efezusban élte!

Az efezusi Mária templom romja, ahol a zsinat volt 431-ben

8. rész. Az elszenderülés helye

Hol volt Mária Háza és hol volt elszenderülésének helye?

Tours-i Szent Gergely (538-594) műveiben, sorra keveredik a történelem és a legenda! Ő viszont nem kevesebbet írt, minthogy az „Efezus közelében lévő hegycsúcson megmaradt négy, tető nélküli fal.

János lakott e falak közt”. (*Liber miracolorum 1,30*)

– Márpedig logikus következtetés, hogyha az Úr Jánosra bízta Szent Anyját, akkor ahol János lakott, ott kellett lennie Máriának is! Elképzelhetetlen, hogy János Efezusban lakjon úgy, hogy a rábízott Istenanya pedig Jeruzsálemben legyen, kiteve őt a bosszúálló zsidóknak. Különösen abszurd ez akkor, ha az Őt ismerők elmenekültek vagy elüldözték őket (Bűnbánó Magdolnát, Lázárt és az Apostolokat stb.)

– ja, hogy ezek magukkal vihették Jézus Anyját is – nos, ez logikusnak látszó feltételezés! Ez esetben viszont, hogyan lett volna Jézus Anyja

Jeruzsálemben? Később erre is választ adok! A helyi keresztény néphagyomány szerint, először a Szent Szűz egy barlangban húzta meg magát Efezus nyugati részén, Budrun hegyén északra. Ott rejtőzködött a Szűzanya a pogányok üldözése miatt. Ezt a barlangot Ghizli Panagíának, a »Legszentebb

rejtekének« neveztek. Emléknapját, húsvét után pénteken ünnepelték. Innen költözött be közben elkészült Házba!

Mindenesetre a Meryem Ana-tól 17 km-re lévő Kirkinjé-ben réges-régi néphagyomány, hogy fenn a Fülemüle hegyen (Bülbül Dagh) van Mária Háza, melynek helyét ismerték is. Szmirnától 80-, Selcsuktól 11-, Ó-Efezustól 7 km-re a Bülbül Dagh (Fülemüle-hegy) tetején, a tengerszint felett 380 méterre található az a kőház, melyben Jézus Anyja és Szent János apostol lakott. A kirkindzsei parasztok – vallási hovatartozástól függetlenül – minden évben Mária Mennybevételének napján

oda zarándokoltak. A hagyomány az volt, hogy „*abból a házból szállt fel az égbe Jézus Anyja Mária*”!

A helyi lakosok, akik az első efezusi keresztények leszármazottai, az évszázados üldözések során felvették a török nyelvet és az ortodox vallást, de megtartották atyáik hagyományait. Ez

a szokásuk annál is inkább meglepő, mert az ortodox egyház a középkortól fogva következetesen azt állítja, hogy Mária Jeruzsálemben halt meg!

9. rész. A titok feltárl 1

Nincs olyan titok, ami így vagy úgy, ki ne tudódna! (lásd Lk 12,2)

Isten kegyelme több misztikussal sok kedves dolgot közölt a Szent Szűz életének ebből az időszakából is. E magánkinyilatkoztatások között, az aprólékos dolgokra is kiterjedő gazdagságukkal, előkelő helyet foglalnak el **Boldog Emmerich Anna Katalin látomásai!**

Ha ezeket nem is fogadhatjuk az isteni kinyilatkoztatásnak járó hittel, de információként (hiszen ennek alapján találták meg Mária Házát), vagy lelki olvasmányként elősegíthetik elmélkedéseinket! A kedves jelenetek, melyek e látomásokban szemünk elé tárulnak, a drága szavak, melyeket az Úr és környezetének kijelentéseiről olvashatunk, benső-, áhítatos közelségbe hozhatják a mi lelkünket is e fölséges személyekkel, eseményekkel.

Katalin, 1774. szeptember 8-án a Coesfeld melletti Flamschenben született. Mélyen hívő szülei szegények voltak, egy gazdag paraszt napszámosaiként, egy csűrben laktak, melyben az egyetlen szobát gyakran elárasztotta a füst, mert a tűzhely fölött nem volt kémény. A teret deszkafal választotta ketté: egyik oldalon éltek a szülők, Katalin és nyolc testvére, a másik oldalon a jószágok. Katalin már kisgyermekként a sarokba akasztott egy Mária-képet, oltárként egy tuskót állított eléje.

Míg szülei aludtak, ő órákon át imádkozott pirkadatig, többnyire a szabad ég alatt. Hitte, hogy közben az őrangyala tanítja. Hogy könnyebb legyen felébrednie, deszkát tett az ágyába és követ a fej párnája alá. Imádsága intenzitásának növelésére télen a hóba, nyáron csípős csalánba térdelt. Alig kondult meg a harang, sietett a szentmisére.

1802-ben Dülmenben, felvették az Ágostonrendi kolostorba, ám 1811-ben a „felvilágosodás” forgatagában feloszlatták a rendjét.

Egy özvegyasszonyhoz költözött, ahol 1812 karácsonyát követően, elnyerte az Üdvözítő Szent sebeit, és egész életében a legnagyobb türelemmel vállalt részt Jézus Krisztus kínszenvedésében, (melyről megrendítő könyvben számolt be). Az esetenként „helyszínen közvetített” látomásokat olvasva, olykor szembetűnő lehet a pillanatnyi „jelenidő” használata.

Nemsokára orvosi és egyházi vizsgálatok „tárgya” lett. Szervedéseinek jutalmául abban a kitüntető kegyelemben részesült, hogy kiszakadva teste kötelékéből, mintegy „időutazóként” lélekben áthelyeződött az Úr Jézus és a Szent Szűz földi életének idejébe. Szem- és fültanúként szemlélhette életüket a születéstől egészen a halálig. Látomásait lelkivezetőinek parancsára tollba mondta, köztük a nagy megtérőnek, a neves katolikus költőnek és írónak, Clemens von Brentanónak (1778-1842), Herder és Goethe barátjának.

10. rész. A titok feltárul 2

Boldog Emmerich Katalin látomásai

Katalin, egyéb más látomásai során is döbbenetesen pontos helyszínleírásokat adott, melyek nyomán a kutatóknak több elfelejtett bibliai helyet sikerült beazonosítani. A régészet különösen sokat merített tőle, mintegy igazolva Katalin látomásainak valóságát!

Emmerich Anna Katalin 1824. február 9-én, a magára vállalt szenvedésektől teljesen legyengülten, az Úr nevével ajkán halt meg. II. János Pál pápa 2004. október 3-án IV. Károllyal - az utolsó magyar királlyal -, egy napon emelte a boldogok sorába.

Boldog Emmerich Katalin leírása szerint: *„Ha az ember Jeruzsálem (értsd: dél) felől jön, Mária lakhelye mintegy három és fél órányira volt Efezustól az egyik hegyen baloldalt. Ez a hegy erősen lejt Efezus felé, amelyet az ember délkelet felől jövet úgy lát, mintha szorosán előtte feküdné, amely azonban egészen körbe vonul, ha tovább megyünk. – Efezustól délre, ahol nagy fasorok vannak, s a fák alatt sárga gyümölcsök a földön, keskeny ösvény vezet egy vadon benőtt hegyre, s a hegy oldalában dombos, ugyancsak benőtt vidék található, ott telepedett le.*

Ez nagyon magányos vidék volt, sok termékeny, kedves dombbal és tiszta homokkő sziklabarlanggal. A környék vadregényes volt, de nem sivár. Számtalan elszórt, alul széles, sima törzsű, árnyékot adó fa nőtt ott.

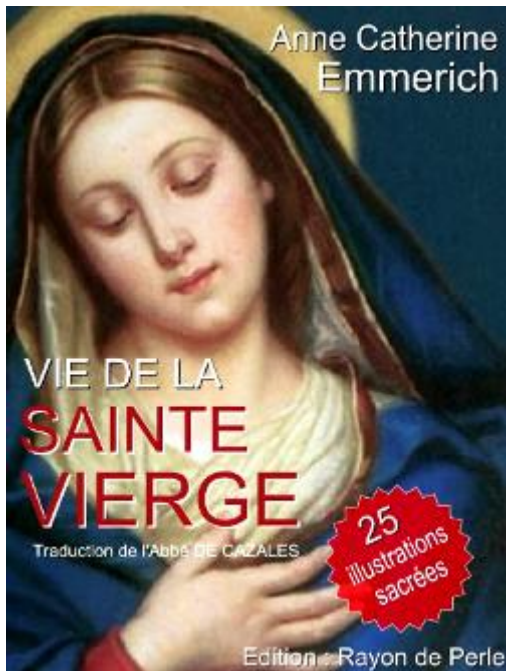

Amikor János idehozta a Szent Szüzet, akinek a házát előzőleg felépíttette, már több keresztény család és Szent asszony lakott ezen a vidéken, részben föld- és sziklabarlangokban, amelyeket könnyű famunkával lakásokká alakítottak, részben pedig törékeny sátorszerű kunyhókban. – Ők már a heves üldözések előtt ideköltöztek. Mivel a barlangokat és a helyszínt úgy használták menedékül, ahogyan a természet nyújtotta, lakásaik remetelakszerűek voltak, többnyire negyedóránnyira egymástól, s ez az egész telep itt a környéken hasonlított amolyan szétszóródott parasztgazdasághoz. – Egyedül Mária háza volt kőből. – E ház mögött kis út vezetett föl a sziklás hegyre egészen a csúcsáig, ahonnan a dombok s fák fölött Efezusra és a sokszigetű tengerre lehetett látni. A hely közelebb fekszik a tengerhez, mint Efezushoz, csak néhány óránnyira van a tengertől. A vidék magányos és nem látogatott”.

11. rész. A nagy felfedezés 1

Amikor a megismerésnek eljött az ideje

Az első lépést a mai szentélyhez Julien Gouyet (†1899) francia pap tette meg azzal, hogy nem csupán legyintett egyet egy stigmatizált nővér írására, hanem utána is nézett! Francia fordításban olvasta Emmerich Katalin „Szűz Mária élete” c. könyvét. Az elbeszélésben Szűz Mária utolsó éveinek pontos és részletes leírása szerepel. Egyúttal elmondja a legapróbb részletekig azt a helyet és az utat, ahogyan el lehet jutni a házhoz, melyben Szűz Mária lakott. Hogy a könyv adatainak helyességét ellenőrizze, Julien Gouyet 1881-ben útra kelt Egyiptomon, Palesztinán keresztül és Anatóliába ment.

Gouyet atya semmi kockázatot nem vállalt. Először is bejelentkezett Msgr. Andrea Policarpo Timoni (†1904) szmirnai (Izmir) római katolikus érseknél, és helyismerettel rendelkező vezetőt kért tőle, az egyébként nem túl jó közbiztonságú útra. Ennek társaságában indult útnak. Az atya egy feliratot készített görögül a hátizsákjára: „*Kérem legyenek tekintettel egy szegény, pénztelen utazóra!*”

Végül október 18-án Efezustól délre a nehezen járható hegyen fedezte fel, egy kápolna-szerű ház romjait és a nála lévő Emmerich leírás alapján beazonosította, hogy minden valószínűség szerint ez Szűz Mária egykori lakása. Amikor jelentette a szmirnai érseknek és a római elöljáróinak, senki nem tulajdonított nagyobb jelentőséget a felfedezésnek.

Elmúlt egy évtized és az izmiri francia kórházban a „Vincés Nővérek” főnöknője **Maria de Mandat Grancey** (1837-1915) is olvasta Brentano írását, sőt a nővéreknek is rendszeres felolvasást tartott, különösen a Mária Háza és környezetének leírásáról. A főnöknő szólt az intézet lelkivezetőjének, a lazarista P. Henry Jungnak: „Efezus egyáltalán nincs messze, érdemes lenne egyszer elmenni oda!” Jung atya jónak találta az ötletet, és engedélyt kért előljárójától, Eugene Poulintól az expedícióra. Poulin abbé előbb elolvasta a könyvet, ám az olvasottakat, bárkivel meg akarta beszélni, mindenki képtelenségnek tartotta. Ez készítette végül őt magát is arra, hogy utána nézessen a dolognak, így engedélyt adott, hogy a természettudós P. Henry Jung vezetésével egy kis expedíció induljon. Ő. Jung 1891. július 27-én egy rendtársával és két laikus kísérelővel útra is kelt, kezükben Emmerich Katalin leírásával.

Korabeli fotó

12. rész A nagy felfedezés 2

Akinek tudnia kéne az tagadja

A vidék annyira barátságtalan és rossz hírű volt, hogy csak nagy nehézségek árán sikerült vezetőt, öszvért és hajcsárt találniuk. Megkérdeztek egy örmény mehitalista pátert,

iránymutatásért. A páter úgy vélte, hogy valamit látott Değirmendere-ben – ám ezzel rossz felé irányította őket. Değirmendere-be érkezve, egy ortodox görög kolostorban megkérdezte P. Jung, hogy „hol halt meg Szűz Mária?” A válasz lazán, mintha a világ leginkább magától értetődő dolga lenne, így hangzott: „Jeruzsálemben, fiam!” Persze az izmiri lazarista misszióból jött Jung atya nem éppen ezt a választ várta. „Mária házának nem valahol Efezus közelében kell lennie?” „Efezus közelében? – csodálkozott rá az idős kalojerosz – Ott János apostol halt meg. Az ő sírját meg tudom önnek mutatni!” „Ez nagyszerű! És azt a házat is ismeri, amelyben Szent János a Boldogságos Szűz Máriával lakott együtt?” „Az Istenszülő? Nem, fiam, ön téved. Ő Názáretben élt és Jeruzsálemben halt meg. Így tartja a

hagyomány!”

„De egy stigmatizált apáca a látomásaiban Efezusban látta a házat, ahol meghalt. Azért jöttünk, hogy ezt a házat megkeressük. – erősködött Jung atya.”

„Látomások? Asszonyi fecsegés! Látja fiam ezt az ikont? A Szent Istenszülő elszenderedését ábrázolja az apostolok körében, Jeruzsálemben.” *(Mellesleg a képről, nem derül ki a helyszín! Lásd alul!)*

„Köszönöm, főtisztelendő atyám, de úgy látszik, nem tud nekünk tovább segíteni...”

„Isten legyen önökkel keresésükben, fiam. Akkor is, ha rossz helyen keresnek.”

Ez a párbeszéd azt bizonyította, hogy az ortodox testvérek hűségesek voltak a bizánci hagyományokhoz a „Dormitio Mariae” kérdésében.

Az első két nap eredménytelenül telt, mire négyen egyként határozták el, hogy iránytűvel és Emmerich Katalin leírását pontosan követve folytatják utukat, így Ayasuluk felé indultak, de eredménytelenül fésülték át az Efezustól délre elterülő dombokat.

13. rész. A nagy felfedezés 3

Akinek fogalma sincs róla, az ismeri

A harmadik napra vizük elfogyott és szomjúság gyötörte őket. Végül július 29-én délelőtt 11-kor már csak lihegtek. Fáradtan és szomjasan elértek egy dohányföldhöz, melyen néhány asszony dolgozott. „Van egy kis vizük inni?” – kérdezték a tikkadt férfiak. „Sajnos nincsen – válaszolták –, de ha felmennek az erdei kolostor-romhoz, ott találnak ivóvizet”, és ujjal egy dimbes-dombos helyre mutattak. És lám, ott valóban találtak egy bővizű forrást. És amikor felfrissültek, körülnézve, a forrástól tíz lépésnyire egy régi épület romjaira bukkantak, melynek jellegzetessége P. Jung legnagyobb csodálkozására tökéletesen emlékeztetett Emmerich Katalin leírására: „Mária háza kőből épült, négyszögletes, a hátsó oldalán kerek, vagy

szögletes, az ablakok magasan vannak, a teteje lapos” – írja Emmerich Anna Katalin.

A leírás ráillett az előttük álló romokra és a topográfiai elhelyezkedésére is: „Az Istenanya nem magában Efezusban lakott, hanem olyan vidéken, ahol több ismerős keresztény nő már korábban megtelepedett. Lakása Jeruzsálem (értsd: dél) felől jövet mintegy három és félórányi járásra Efezus előtt balra fekvő hegyen volt ...

Efezustól délre keskeny utak vezettek a vadon benőtt hegyre. E hegycsúcs közelében kissé dombos, szintén benőtt, mintegy félóra járásnyi területű síkság van: ott volt a település.” Amikor fölmásztak a csúcsra, meglátták a tengert. A négy férfi két napon át vizsgálta a környéket, és megbizonyosodtak arról, hogy megtalálták a házat, amelyet a stigmatizált oly pontosan leírt, anélkül, hogy járt volna Efezusban. Ez volt az a ház, amelyben egykor Szűz Mária élt! *(Fentebb: a Ház bal felől előlről, alább, jobb oldalról)*

Az alapfalak maradványai is megfeleltek a látók által megadott Mária Házáról szóló leírásnak. A megmaradt alapfalak romjainak láttán a csodálkozók lelkében meglevenedtek Emmerich Katalin leírásai. Ekkor 1891. július 29-e volt.

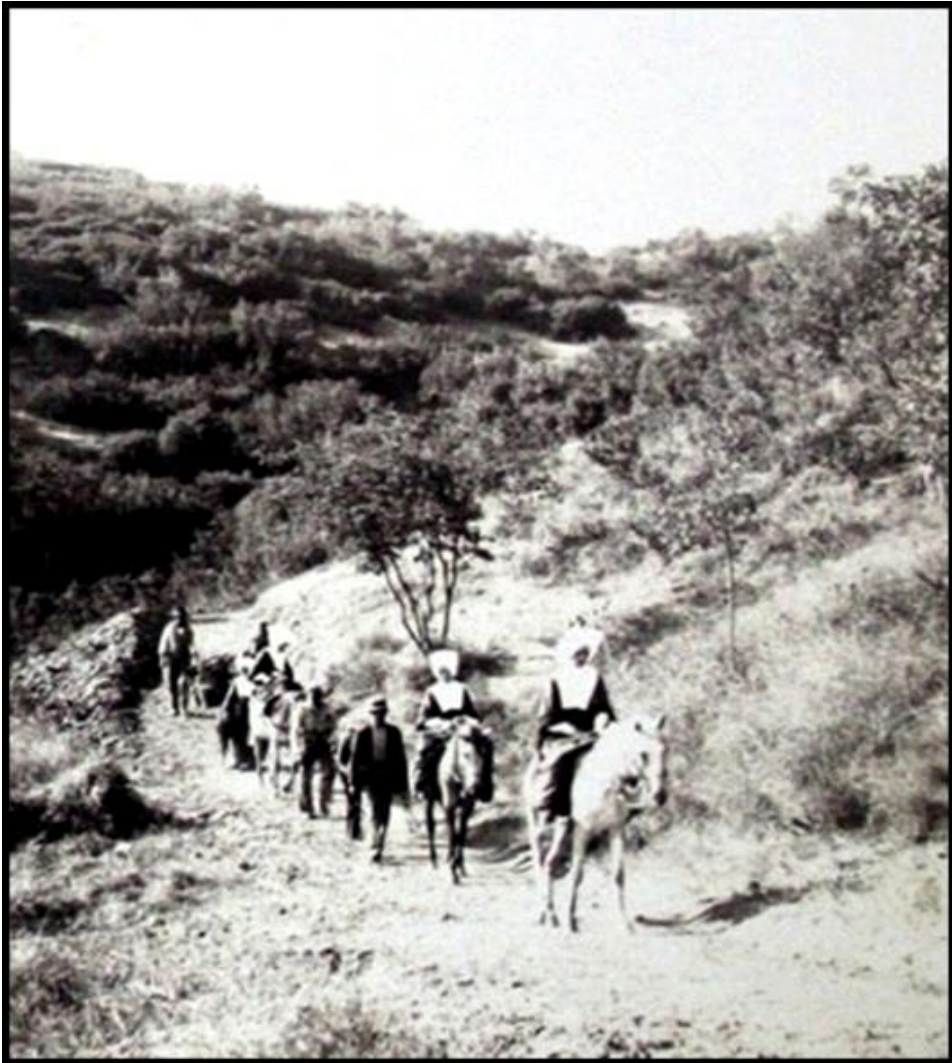
Az expedíció tagjai megtudták azt is, hogy ezt a helyet ősidők óta „Panaya Kapulu”-nak nevezték. „Panaya” az Istenanya görög elnevezése: Panhagia - legszentebb, a török Kapulu pedig kaput, ajtót, házat jelent. Ennek megismerése koronázta meg a kutatást: valóban Szűz Mária Házának maradványait találták meg.

Visszatérve Izmirbe (Szmirna), jelentették megállapításaikat Poulinnak, de az előjáró atya

nem hitt nekik. Még ugyanezen évben (1891) P. Poulin, P. Junggal, az előző expedíció négy tagjával, Marie de Mandat Grancey 5 nővérével és egy fotografussal, öszvérháton útra keltek, hogy meggyőződhesse a felfedezés igazáról, arról, hogy a ház helyzete minden részletében megfelel Emmerich Katalin leírásának (ld. az alsó képeken).

És minden stimmel. Nyolc hatalmas platán vette körül a romokat és nyújtott hűvös árnyékot. Úgy tűnt, hogy Tours-i Gergely óta a hely alig változott. A háznak valóban nem volt teteje és a falak is meglehetősen romos állapotban voltak.

14. rész. Ami egybe tartozik az össze is áll

A Szűzanya Háza és a Csodásérem

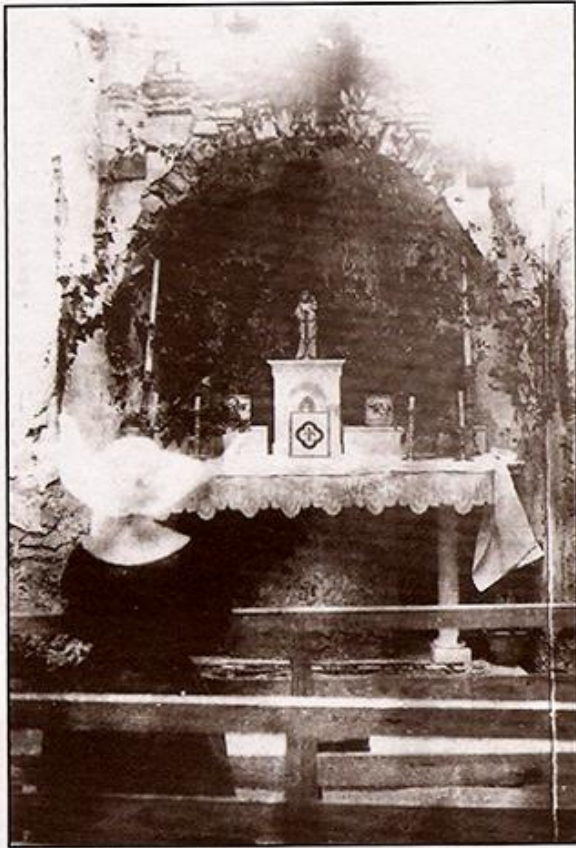
Marie de Mandat Grancey és nővérei, az Isteni Szeretet Leányai Szent Vince kongregációhoz tartoztak – vagyis a Csodásérem kiváltságában részesült rendhez –, akik ezúttal sem mulasztották el az Érem terjesztését. A mintegy 75 km-es úton minden kereszténynek adtak egy-egy érmeckét, akik rendkívüli értéként fogadták. Így baráti segítségben és vendéglátásban nem volt hiányuk.

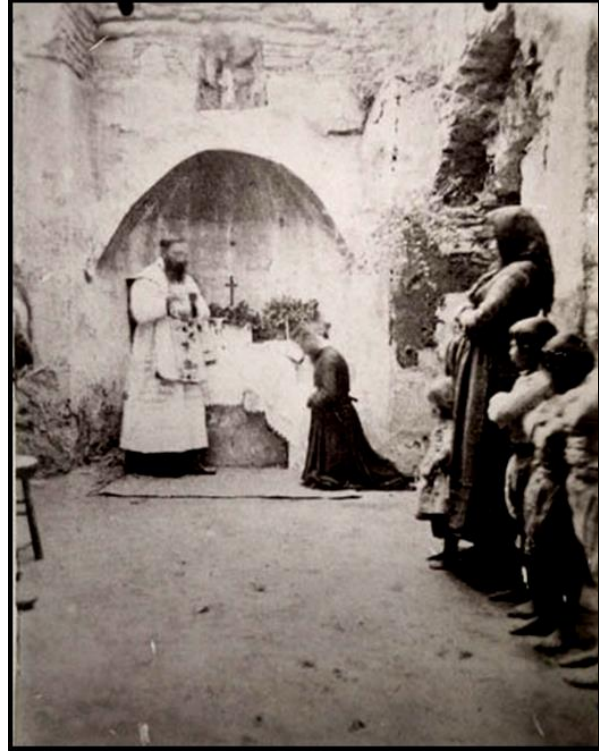
A Gondviselés – talán a Csodásérem Szűzanya kegyelmein keresztül – nem hagyta magára a kis társaságot hazatértük után sem. A zarándoklattól teljesen fellelkesült Mandat Grancey nővér ugyanis épp örökölt egy kis vagyont és Poulin atya ötletére azonnal késznek mutatkozott, hogy az egészet az efezusi Mária-ház restaurálására fordítsa.

1892. november 15-i dátummal megvették a területet és 1894 júliusától kezdődően, különféle munkálatokat hajtottak végre! Csatornába terelték a forrást, megjavították az oda vezető ösvényt, oltárt és Mária-szobrot állítottak a házba, föléje üvegtetőt emeltek.

Szerény eszközökkel kezdték el a romok szépítését. P. Joung naponta Szentmisét mutatott be, melyre a környék lakói közül is eljöttek.

The first visit of Sr. Marie to Mary's House before restoration.

1896-ban bronz szobrot készítettek és állítottak a szentély oltárasztalára, mely a Csodásérem Szűzanyát ábrázolja. *(ld. lentebb!)* Ugyanebben az évben Szűz Mária házának hátsó részén, baloldalon újabb forrás fakadt, ami a padozat alatt folyva az előtér alatti medencébe ömlik. Ez a víz a felfedezett tűzhely hamujával együtt már abban az évben zarándokokat és zarándokcsoportokat vonzott a szentélyhez. Gondolnunk kell arra, hogy az egykori zarándoklatok nagy nehézségekkel jártak, mert Efezustól még tizenöt kilométeres utat

kellett megtenni a „Fülemüle hegyig”.

1898. augusztus 24-én újabb, csodálatos megerősítést nyert Emmerich Katalin látomása a ház beosztásáról, amikor feltárták a közepén elhelyezett tűzhely maradványait, mely a régi kápolnává alakítás miatt a kőpadozat alatt volt.

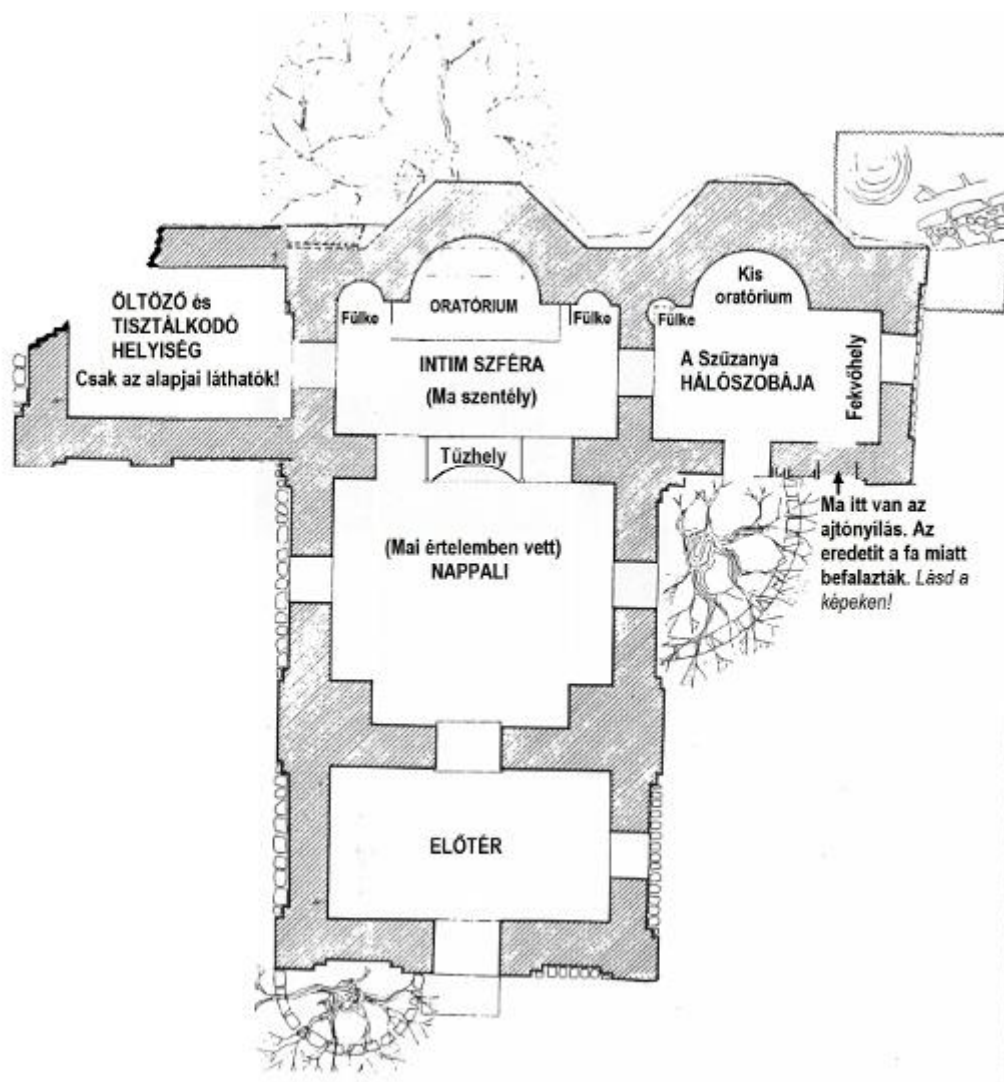
Egyházi jóváhagyás nélküli, de megbízható hírek egész sor rendkívüli gyógyulásról szólnak, melyek a csodás víz és alkalmasint a hamu használatával történtek.

A belső térben Raymund Peré építész, az Izmir-i Polykarp templom még ma is látható freskóinak alkotója, egy kis márvány oltárt állított fel. A házhoz vezető út szélét olajfákkal ültették be és nem túl távol egy magas alapzaton életnagyságú Mária-szobrot állítottak fel *(ld. alább).*

15. rész. Mária Háza

De hogyan is írta le Boldog Emmerich Katalin a Szűzanya Házának belső terét:

„A közepén elhelyezett tűzhely két részre osztotta. A tűz az ajtókkal szemben a földön a fal mélyedésében égett, a fal mindkét oldalon lépcsőzetesen emelkedett a ház tetejéig... Az első részt könnyen mozgatható, fonott falak választották el a tűzhely mindkét oldalán a tűzhely mögötti résztől... Mellettük jobbra, balra könnyű ajtókon lehetett a ház leghátsóbb részébe menni, amely kellemesen, gazdagon tapétázott volt... A mennyezet oldalról boltozott volt. A tér legszélső kerek végét függöny választotta el. Ott imádkozott az Istenanya... Az imádság helyétől jobbra a falnak támaszkodó kis fülkében volt az Istenanya fekvőhelye: evvel szemben az imahelytől balra kis kamrában őrizték a ruhákat és szerszámokat. A kis fülkét szőnyegfüggöny választotta el a kamrák közti imahelytől. A függöny közepe előtt szokott imádkozni a Szűzanya, amikor dolgozott, vagy olvasott.”

Amikor a munkások a ház padozatát feltárták, az épület közepén valóban megtalálták a tűzhely kormos köveit, éppen ott, ahol a stigmatizált leírása szerint volt. Ettől kezdve az

épület „*Meryem Ana*”, 'Mária háza' néven vált ismertté. *(Alább, a tűzhely helye ma a nagy boltív alatt, szőnyeggel takarva!)*

Szűz Mária házának megtalálása egész sor kutatás, vizsgálat, irodalmi tevékenység eredménye. Hamarosan további expedíciókat szerveztek papok, tudósok, régészek és építészek vezetésével. Ők is bizonyították a látók adatait. Legeredményesebbek a Szűz Mária házában és annak közvetlen közelében végzett ásatások voltak, amelyek korábbi keresztény település létezését bizonyítják Szűz Mária háza körül. Többek között megállapították azt is, hogy az épületmaradványok alapjai még az első századból valók, míg az alapoknak megfelelő felépítmények már bizánci eredetűek és jellegűek. Rendkívül jelentős volt Szűz Mária házában a tűzhely megtalálása. Ezt a helyet fekete kövek és hamu maradvány jelezte.

A környéken vízvezetékeket, korsókat, lámpákat, különféle használati tárgyak maradványait és még sírokat is találtak Konstantin és Jusztinián korabeli érmekkel. A kutatások igazolták, hogy az egész terület zárt település volt, aminek központja Panaya Kapulu volt, ahogyan a helybeliek ősidők óta nevezték, a „*Panaya*” az Istenanya görög elnevezése: Panhagia (legszentebb), a török Kapulu pedig kaput, ajtót, házat jelent.

16. rész. A helyszín

Jézus Anyja élete végén Efezusban lakott

Különös jelentősége van a helyi hagyományoknak. Az Efezustól keletre fekvő hegyekben, Panaya Kapulutól nyolc kilométernyire fekszik Kirkindzse (ma Szerendzse) falu. A görögök Kisázsziából való kiűzéséig (1922) négyezer ortodox keresztény lakta.

Ők azt állították, hogy ők a régi keresztény Efezus lakóinak utódai, akik Mohamed követői elől menekültek ide. Ősidőktől kezdve elterjedt hagyomány volt, hogy Szűz Mária ebben a házban élt és halt meg. Évente papjuk vezetésével százával zarándokoltak ide augusztus 15-

én, hogy a romoknál megünnepeljék Szűz Mária elszenderülésének és mennybevitelének emlékét. Azt a tényt, hogy az ortodox liturgia Jeruzsálemben tette Szűz Máriának elszenderedését és mennybevitelét, tévedésnek tartották.

Polgármesterük, Constantinides ügyvéd 1892 decemberében írásba foglalta a további helyi hagyományt: A mi Urunk Jézus Krisztus megfeszítése után Szűzanyánk, az Istenanya egy ideig még Jeruzsálemben maradt Szent János oltalma alatt. Később azonban, amikor Efezusba jöttek - a Szent Szűz átmenetileg berendezett egy barlangot Efezus városának nyugati részén, Budrun hegyén északra. Mária, egy ideig ott rejtőzködött a pogányok üldözése miatt. Ezt a barlangot „*Ghizli Panagianak*”, a „*rejtőző Legszentebbnek*”, illetve a Legszentebb rejtékének nevezték. Ennek emléknapiját: a „*Zoodokuygis*”-t (életadó forrás) húsvét utáni pénteken ünnepelték.” Megőrizték egy másik, Szűzanyának szentelt kápolna (Mária Háza) emlékét is. Ez a tisztáson állt „*Karaklia-Panagia*” (a Legszentebb platánoknál). Ennek ünnepe november 21. volt. (És ez utóbbi volt a Szent Szűz efezusi háza!)

Az augusztusi ünnepeken a környező helyek mohamedán lakói is részt vettek, mint zarándokok. A romokat a maguk szentélyének is tekintették. A Korán szerint – amely 72 esetben említi Szűz Máriát – egyetlen ember büntelen: a próféta Jézus Szűz Édesanyja. A mennybevitelét is vallja a Korán. Oktatja a híveket, hogy tisztelettel és dicsérettel vegyék körül Szűz Máriát, így a mohamedánok is szívesen veszik igénybe Szűz Mária anyai segítségét.

P. Eugene Poulin (1843-1928), aki hosszú ideig az izmiri lazaristák házfőnöke volt, annyira meggyőződött a felfedezés valódiságáról, hogy később Gabrielovich álnévvel tanulmány sorozatban ismertette meg a világgal Panaya Kapulut és megvédelmezte az ellentétes véleményekkel szemben. Számtalan zárandoklatot szervezett a Vincés nővérekkel!

Feljegyzéseiben ezt olvashatjuk:

„A házat nyolc tekintélyes platánfa veszi körül. E fák túloldalán, néhány méterre a szakadéktól, mint egy nyíl – karcsú jegenyefa – emeli elegánsan hegyes koronáját a zömök platánok fölé. Szépnek és tiszteletre méltónak látszik ez az ódon kápolna, valami diszkrét – mondhatni titokzatos – bájjal, mindez a védőn fölé magasodó sziklás hegy lábánál. A karcsú jegenye, mint valami árbóc, mintha kiáltani akarna: Jöjjetek, itt van!”

17. rész. A csend és magány

Epizódok az Istenanya efezusi életéből (B. Emmerich Katalin írása nyomán) 1

A Szűzanya imafülkéjében volt egy fészület fából, melyet a magaslatba erősítettek, mint Krisztus keresztjét a Kálvária sziklájába. A lábánál pergamencédula volt, amire írva volt valami, azt hiszem, Krisztus szavai. A keresztbe az Úr alakja egyszerűen, tetszetősség nélkül volt bevésve, s ezeket a vonalakat sötét festékekkel dörzsölték be, hogy az alak jól látható legyen.

Azt is láttam, hogy kis kendő fekszik a kereszt mellett, s az volt az érzésem, hogy ez ugyanaz a kendő volt, mint amivel a Szent Szűz a keresztről történt levétel után a Szent Test összes sebeit megtisztította a vértől.

Azért volt ez az érzésem, mert ennek a kis kendőnek a megpillantásakor láthattam a szent anyai szeretetnek ugyanazt a mozdulatát.

Egyben azt éreztem, hogy ez az a kis kendő, amivel a papok, miután a Szent Vért magukhoz vették, megtisztítják a kelyhet és úgy tűnt, hogy Mária annak idején az Úr sebeit tisztítva ugyanígy tett. A Szent Szűz ezt a fehér kendőt tartotta a kezén, amikor Szent János, vagy valamelyik Apostol megáldoztatta. (Megj.: Így áldoztak "kézbe" az őskeresztény nők!)

Az imahelyiségtől jobbra egy fülkében, amely a falhoz támaszkodott, volt a Szent Szűz hálócellája, s ezzel szemközt az imahelyiség bal oldalán az a cella, ahol a ruháit és eszközeit őrizték. – E cellák egyikétől a másikig függöny függött le, és lezárta a közöttük levő imahelyiséget. – E függöny előtt középen szokott Mária ülni, ha dolgozott vagy olvasott. A Szent Szűz hálócellájának hátsó oldala fonott szőnyeggel borított falnak támaszkodott, Mária fekhelyének egyik oldala a falat érte, másfél cipőnyi magas, keskeny ágy szélességű és hosszúságú üres fiók volt. A ráterített takaró sarkai négy gombbal voltak megerősítve. A fiók oldalait is le a földig bojtokkal s rojtokkal díszített szőnyegek borították. A fejpárna ezen az ágyon kerek volt, a takaró barnás, kockás mintájú szőnyeg. A kis ház az erdő közelében sima törzsű, piramis alakú fák közelében feküdt. Nagy volt itt a csend és a magány. A többi család mind szétszórva, bizonyos távolságra lakott. Az egész település olyan volt, mint valami tanyavilág. És itt élt a Szent Szűz egyedül a szolgálójával, egy fiatalabb nővel, aki gondoskodott arról a kevés élelemről, amire szükségük volt a táplálkozáshoz. – Nagyon

csendesen és mélységes békében éltek. – A házban férfi nem volt, bár néha meglátogatta őket valamelyik utazó apostol vagy tanítvány.

A legtöbbször azt a férfit láttam bemenni hozzá vagy elmenni tőle, akit én mindig Jánosnak tartottam, de sem Jeruzsálemben, sem itt nem volt folyamatosan a közelében. Most más ruhát hordott, mint Jézus életében. A ruhája nagyon hosszú és redős volt, szürkésfehér, vékony anyagból készült. Nagyon karcsú és mozgékony volt, az arca hosszú, keskeny és szép, fedetlen fején a hosszú szőke haja elválasztva simult a füle mögé. Gyöngéd megjelenése a többi apostollal szemben nőies, szűzies hatást keltett.

18. rész. A csend, magány és elvonultság

Epizód Mária efezusi életéből (B. Emmerich Katalin írása nyomán) 2

Efezusi léte utolsó idejében azt láttam, hogy Mária egyre csöndesebb és bensőségesebb lesz, szinte semmi táplálékot sem vett többé magához.

Úgy tűnt, ez már csak a látszat, hogy itt van még, a lelke mintha már odaát lenne. Azt láttam, hogy élete vége előtt az utolsó hetekben az évek súlya és gyöngye állapota miatt olykor a szolgáló vezette körül a házban.

Egyszer láttam, hogy János lép be a házba, ő is sokkal idősebbnek látszott. Szikár és karcsú volt, s belépve övvel tűrte fel hosszú, fehér, ráncolt ruháját.

A Szent Szűz egészen beburkolva fehér ruhájába, a szolgálója karjára támaszkodva lépett ki a hálócellájából. Az arca hófehér volt és egészen áttetsző. Úgy tűnt, mint aki lebeg a vágytól.

Jézus mennybemenetele óta egész lénye a növekvő, egyre inkább feloldó vágyat fejezte ki.

Jánossal az imahelyre mentek. Mária meghúzott valamilyen szalagot vagy szijat, ekkor megfordult a falban levő tabernákulum, és megmutatkozott a benne levő kereszt.

Miután mindketten egy ideig térdelve imádkoztak a kereszt előtt, János fölkelt, kihúzott a melléből egy fémszelencét, kinyitotta az egyik oldalán, kivett belőle egy szép, gyapjúsínű tokot, abból egy fehér, összehajtogatott kis kendőt, s a kendőből kivette az Oltáriszentséget, amely egy kicsi, négyszögletes, fehér falatka volt; aztán ünnepélyes komolysággal mondott egy-két szót és ráhelyezte a Szentséget a Szent Szűz kezére terített fehér kendőre, aki ajkával

vette fel, majd kis idő múlva a kelyhet is átnyújtotta neki. A Szűzanya repesett a boldogságtól, hogy Jézusát, szívében magához ölelhette.

19. rész. Egyházi állásfoglalás

Szűz Mária efezusi házának hitelességét Msgr. Andrea Policarpo Timoni szmirnai érsek 1892. november 1-i helyszíni vizsgálata 14 résztvevővel alapozta meg, közöttük volt P. Poulin és P. Jung is. A jegyzőkönyvben mindnyájan vallották:
„*Afelé hajlunk, hogy a Panaya Kapulu rom a Szent Szűz lakásának maradványa.*”

1895-ben XIII. Leó pápa vizsgálóbizottságot küldött az állítások kivizsgálására. (Poulin, *The Holy Virgin's House*, 161-163.)

Timoni érsek megengedte istentisztelet tartását ezen a helyen. A későbbi izmíri érsekek is kiálltak az egyházmegyénk területén lévő Szent Hely valódisága mellett minden támadás ellenére is, és amint ilyen esetben szokás, kinyilvánították, hogy mindenkinek joga van erről magánvéleményt alkotnia. *(A kép eredeti fotó)*

Mint fentebb említve volt 1892 januárjában **Maria de Mandat** vincés szerzetesnő elöljáróinak engedélyével a vagyonából megvásárolta a mostani búcsújáróhely területét egy töröktől. A telekkönyvi bejegyzés szerint „háromkapus kolostor”. Ebből arra lehet következtetni, hogy Mária mennybevétele után, valamikor kolostorként használhatták. Később Mária nővér P. Poulinnak adta tulajdonát, ő pedig végrendeletileg P. Euzetre hagyta. Ő viszont 1952 végén az újonnan alapított „Törökország katolikus alattvalóinak Egyesületének” gondozására bízta a szentélyt.

(Lent: Sr. Mandat Grencsey a Ház előtt)

20. rész. A történelem újabb viharai

A törökök, mindig törökök maradnak!

A történelem viharai a felfedezett Mária-szentélyt követően sem csillapodtak, és a hadi cselekmények nem kímélték a Szűzanya Efezusi Házát sem!

Az 1914-es év gyors véget vetett a zarándoklatoknak és egészen 1927-ig nem tartottak Szentmisét a Kápolnában. Az I. Világháború alatt az egész vidék tiltott haditerületté vált.

Amikor 1920-ban a lazaristák visszatérhettek a Meryem Anához, az üvegtetőt betörve, az oltárt szétrombolva, a platánokat kidőlve találták, a bronz Mária-szobrot a szakadékba lökve találták meg letörött kezekkel. (A helyreállított szobrot 1926-ban még el is rabolták és csak 1931-ben lett meg. Ma is ez áll a szentély szerény oltárán.)

A háború utáni „békés” Törökországban, egyszerre csak minden előjel nélkül 1922-ben halomra gyilkolták a keresztényeket, Szmirnában (Izmir) közel százezer embert, európaiakat, egyháziakat, asszonyokat és gyermekeket! A templomokra gyújtógránátokat dobtak és az onnan kimenekülőket géppuska tüzzel fogadták. A városból menekülők, akik elérték a

tengerpartot és a tengerbe vetették magukat, hogy valamely hajón menedéket találjanak, a

túlélők elbeszélése szerint a francia és olasz hadihajók cinikus módon megtagadták a menekültek felvételét, ha nem tudtak ott helyben a nemzetiségükről igazolványt felmutatni. Az angol hadihajók pedig elsősorban az angol nemzetiségűeket vették fel. Történt mindez a békésnek mutatkozó Törökországban és napjainkban, minden papír nélküli migráns ezreket tárt karokkal befogadó nyugat-európai országok hajóival! Elgondolkodtató, **különösen ma!** Forrás: (<http://www.huszadikszazad.hu/politika/szazezer-embert-gyilkoltak-meg-szmirnaban>)

21. rész. A bürokrácia el nem pusztul

A török állam akadékoskodása

Folytatva az efezusi Meryem Ana történetét, a területet a török vámhatóság egyszerűen kisajátította azon az alapon, hogy a nevezett terület „hegy” – ennél fogva tehát – állami tulajdon! Be kellett tehát bizonyítani, hogy a Panaya Kapulu már eredetileg is beépíthető területként volt nyilvántartva, amit világosan bizonyított a török kormányhivatalok megelőző irataiban való megnevezése, amiként a Mandat Grancey – P. Poulin adományozó levélben is! Ez megoldottnak látszott, de...

1947-ben újból veszélybe került a Szent hely tulajdonjoga. Ekkor meg azzal az ürüggyel akarták kisajátítani, hogy minden erdőterület az államé! Nos, könnyen bizonyítást nyert, hogy Meryem Ana egyáltalán nem erdőség.

Sajnos, már-már úgy látszott, hogy ezek a bürokratikus "csavarok" teljesen tönkretették P. Poulin művét, de 1928-ban, halála előtt mégis töretlen reménnyel írta: „*Panaya, Lázárhoz hasonlóan előjössz a sírból.*” És valóban, harminc éven át való küzdelem után 1951-ben elismerte a török állam a tulajdonviszonyokat! Azóta Meryem Ana egy magánegyesülethez tartozik. Kitartó fáradtsággal sikerült meggyőzni a hatóságokat, hogy 'Mária Háza' idegenfogalmi célpont is lehet.

Izmirből már 1896-ban szerveztek zarándoklatokat Meryem Anához és amikor 1950-ben Róma kihirdette Mária mennybevitelének dogmáját, felélesztették ezt a hagyományt.

1951-ben P. Euzet, egyetértésben Msr. Joseph Descuffi szmirnai érsekkel a Szentélyt a hozzá tartozó területtel, átruházta egy egyesületre, mely kezdetben a „*Panaya Kapulu Demenği*” néven, majd később „*Meryem Ana Demenği*” néven lett bejegyezve. A török állam engedélyezte, hogy az egyesület a befolyó pénzeket az antik keresztény szentély a felújítására és fenntartására fordítsa.

Ennek az egyesületnek intenzív munkája Quatmann úr és msgr. Gschwind püspök támogatása révén, a Ház és környéke teljesen megújult. A török kormány azzal segített, hogy nem csupán a „*kereszténység kincsének*” ismerte el, de országos jelentőségű idegenforgalmi helynek minősítette és utakat épített a Szentélyhez.

22. rész. Két sír volt, hol nem volt 1

Miként keletkezett a legenda Mária jeruzsálemi haláláról és sírjáról? 1

Az évek során az irodalmi és egyháztörténelmi harc természetesen nem csitult a kérdés körül, még akkor sem, amikor az efezusi Mária Ház ügye rendeződni látszott. A nagy kérdés az újszövetségi exegeták (bibliamagyarázók) közt továbbra is fennállt, miszerint Szűz Mária valóban Efezus mellett élt-e? Azon meg végképp vita folyik máig is, hogy az Istenanya Efezusban szenderült-e el és innen vétetett a mennybe, vagy Jeruzsálemből?

Kétségkívül zavart okoz, hogy Jézus Anyjának két sírja is van, jóllehet egyikben sem volt (ha egyáltalán)! A Szent Szűz mennybevételének pillanatait végső soron senki sem látta! **A lényegi kérdés, hogyha Jézus Anyja Efezusban halt meg, akkor miért volt sírja már az első század elején a jeruzsálemi Getszemáné kertben, és miért épült rá végül a 6. században az Elszenderülés Temploma? (A képen Mária sírja, a jeruzsálemi Elszenderülés Templomban.)**

A válasz szomorúan egyszerű! A Szent Szűz szeretete nem élhetett Szent Fia megváltó szenvedésének állandó átélmélkedése nélkül. Különösen húsvéti időszakban végigjárta a Szenvadás Útját Jeruzsálemben. Mindannyiszor könnyek közt, az arca elsápadt a fájdalomtól. Gyakran összeesett, és már-már azt hitték, hogy meghalt! Ezért sírhelyet vásároltak Neki! (A [Czensztochowai ikon](#) ezt a fájdalmas Mária-arcot rögzíti, melyet feltételezések szerint Szent Lukács festhetett az Utolsó Vacsora asztallapjára!)

23. rész. Két sír volt, hol nem volt 2

Miként keletkezett a legenda Mária jeruzsálemi haláláról és sírjáról? 2

De lássuk még egyszer a „sajátos ügyet” Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán! Az alábbi írások a Szent látnoktól merítenek:

Amikor már Jánossal Efezusba költözött, onnan kétszer is visszalátogatott Jeruzsálembe, hogy ott keresztutat járjon (mely áhítat-gyakorlatban Ő volt az első a világon)! Ilyenkor a benső átérzés olyannyira megviselte, hogy támolygott a szenvedéstől és többször össze is esett – mi több –, annyira súlyosan legyengült, hogy már azt hitték meg is halt! A továbbiakban idézem Boldog Emmerich Katalint.

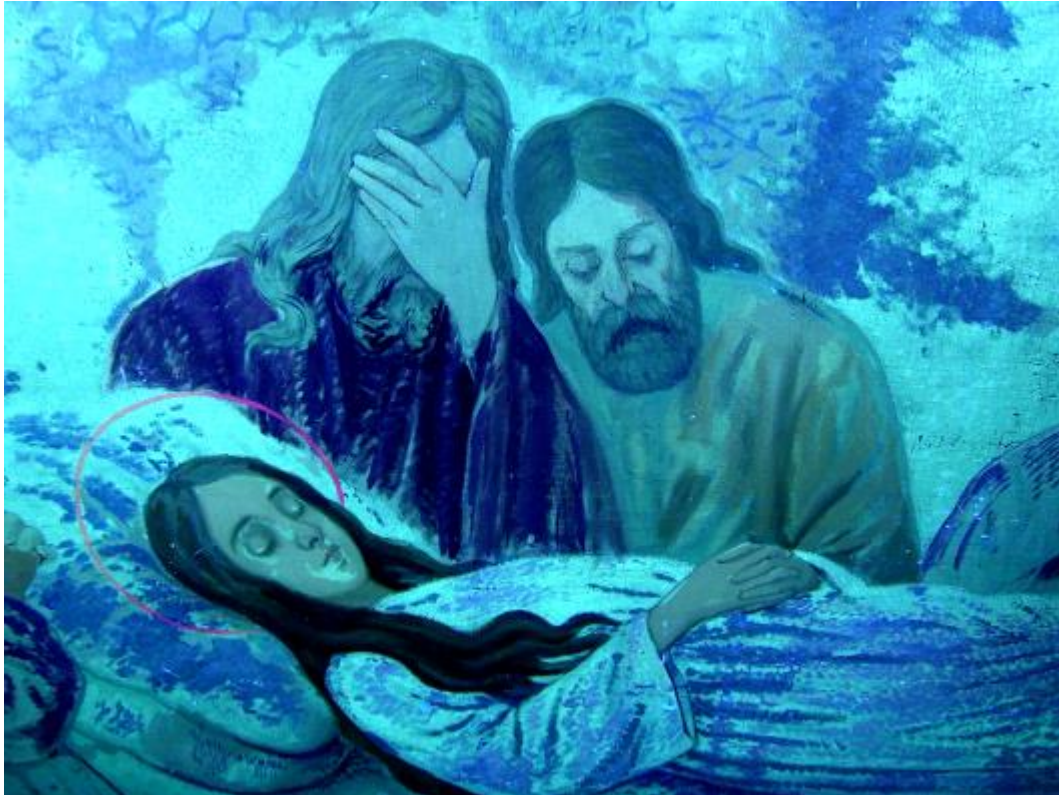
„Itteni (efezusi) tartózkodása harmadik éve után Mária nagyon vágyakozott Jeruzsálembe. János és Péter kétszer is elvitte Őt oda.

Amikor megérkezett, láttam, hogy mielőtt a városba mentek, az esti szürkületben felkeresték az Olajfák hegyét, a Kálvária hegyet, a Szent Sirt és az összes Szent helyet Jeruzsálem körül.

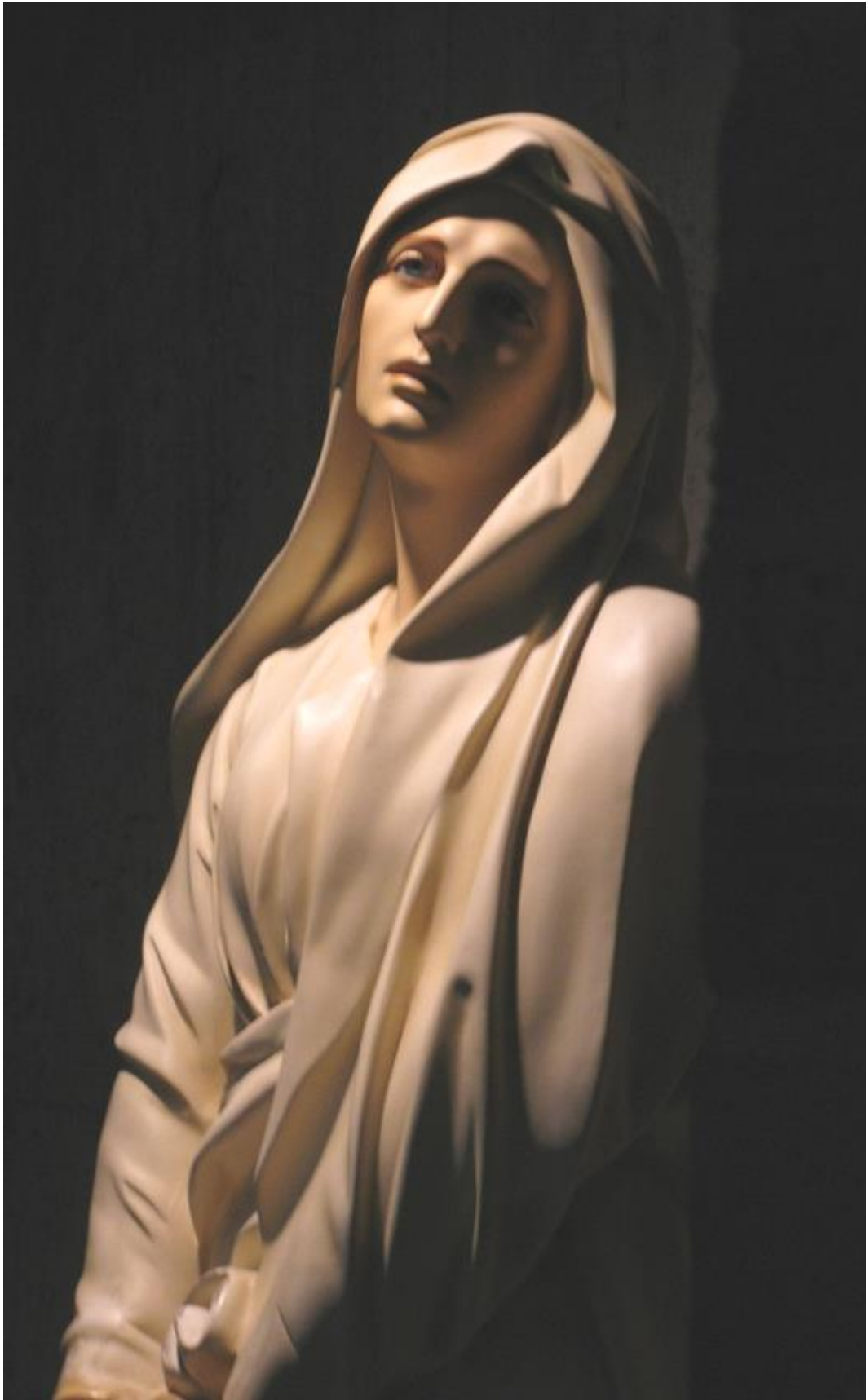
Isten Anyja oly szomorú és a szánalomtól megindult volt, hogy alig tudott egyenesen állni. Péter és János a karja alá nyúlva támogatta.

Halála előtt másfél évvel még egyszer eljött ide Efezusból és láttam, hogy kendőjébe burkolózva az apostolokkal éjnek idején ismét fölkeresi a Szent helyeket. Kimondhatatlanul szomorú volt és mindig sóhajtozott: „Ó a fiam, a fiam!” Amikor annak a palotának a hátsó kapujához ért, ahol találkozott Jézussal, aki a kereszttel lerogyott, a Szent Szűz ájultan esett a földre a fájdalmas emlékezéstől megindultan, és a kísérői azt hitték, hogy meghal.

A Sionra vitték a cönákulumba (= az Utolsó Vacsora helyére), annak idején ennek egyik épületében lakott. Itt a Szent Szűz több napon keresztül annyira gyöngé és beteg lett, többször az eszméletét veszítve, hogy azon gondolkodtak, elkészítik a sírját.

Ezt megbeszélték Vele és Ő az Olajfák hegye felé eső egyik barlangot választotta, s az apostolok pedig egy keresztény kőfaragóval elkészítették neki a szép sírt.

Mire azonban a sír elkészült, Mária felgyógyult s elég erős volt ahhoz, hogy újra visszautazzon efezusi házába, ahol másfél év múlva valóban meg is halt. Az Olajfák hegyén számára készített sírt minden időben tiszteletben tartották, később templomot is építettek fölé.

Később, többen írtak arról a mendemondáról, hogy Jézus Anyja Jeruzsálemben halt meg és ott temették el. (Mária jeruzsálemi sírtemplomát lásd alul!)

Isten bizonyára megengedte, hogy a haláláról, sírjáról és mennybeviteléről szóló hírek bizonytalanok legyenek, és csak a hagyományokra támaszkodjanak, hogy ne adjon semmi teret a kereszténységben az akkoriban még annyira pogány felfogásnak, mert könnyen úgy imádták volna Őt, mint valami istennőt.”

Nos tehát, a Szent Szűznek valóban volt saját sírhelye a Getszemáni kertben, de ezt „nem vette igénybe” SOHA! (Deutsch, 1965)

24. rész. Keresztút Efezusban

Az első, Krisztus keresztútját járó 1

Emmerich Katalin írt arról is, hogy a Szűzanya hogyan épített keresztutat Efezusban, melyet Mandat Grancey nővér is beazonosított 1891-ben: »A ház mögött a hegy felé a Szent Szűz egyfajta keresztutat épített magának. Amikor még Jeruzsálemben lakott, az Úr halálát követően sohasem mulasztotta el, hogy az Ő fájdalmas útját könnyek között, együttérző emlékezéssel végig ne járja. Egymástól való távolságuk szerint, lépésre lemérte az útnak azokat a helyeit, ahol Jézus szenvedett és sorra feljegyezte. (A képen Mandat nővér, egy hölgy és P. Joung atya a beazonosított egyik stációnál)

Efezusba érkezése után csakhamar láttam, hogy a háza mögött a hegynek fölfelé járja az utat a fájdalmak fölött elmélkedve. Az út erdőbe vezetett, ahol az egyik dombon megjelölte a Kálvária hegyet, s egy másik domb kis barlangjában Krisztus sírját.

Mária keresztútjának tizenkét állomása van. Ő maga mérte le lépésekkel valamennyit, és János rakatta le számára az emlékeztető köveket.

Kezdetben csak nyers kövek voltak, hogy megjelöljék a helyeket, később minden díszesebb lett. Alacsony, sima, fehér, nyolcszögletű kövek voltak, melyek felületén kis mélyedés volt. E kövek mindegyike ugyanolyan kőlapon nyugodott, aminek a vastagsága nem volt látható a sűrű pázsittól s a szép virágoktól, amelyek szegélyezték. Valamennyi kő héber betűkkel volt megjelölve.

Az állomások mélyedésekben voltak kerítéssel körülvéve, mint egy kimélyített kis kerek medence. Az árokban füves, szép virágokkal benőtt ösvény vezetett a kő körül, amely elég széles volt egy-két ember számára, hogy olvasni lehessen a feliratokat. A kövek nem mindig voltak szabadon; az egyik oldalon az időjárás ellen gyékényszőnyeg vagy védő fedél volt rájuk erősítve és ezeket, ha nem imádkozott ott senki, rájuk terítették, s két cövekkel rögzítették.

A 12 stáció kövei mind egyformák voltak héber felirattal, de az elhelyezésük különböző volt. Az "Olajfák hegyének" állomása kis völgyben volt az egyik barlang mellett, ahol több

ember térdelhetett.

Egyedül a "Kálvária" állomása nem mélyedésben volt, hanem dombon. A "Szent Sír" állomásához dombon mentek át, a domb lábánál levő sziklabarlangi sírhelyhez, amibe a Szent Szület is eltemették. Azt gondolom, hogy ennek a sírnak meg kell még lennie a föld alatt és a helye valamikor még napfényre derül«.

Alsó képen Mandat Grancey és segítője, egy megtalált Keresztút darabjával)

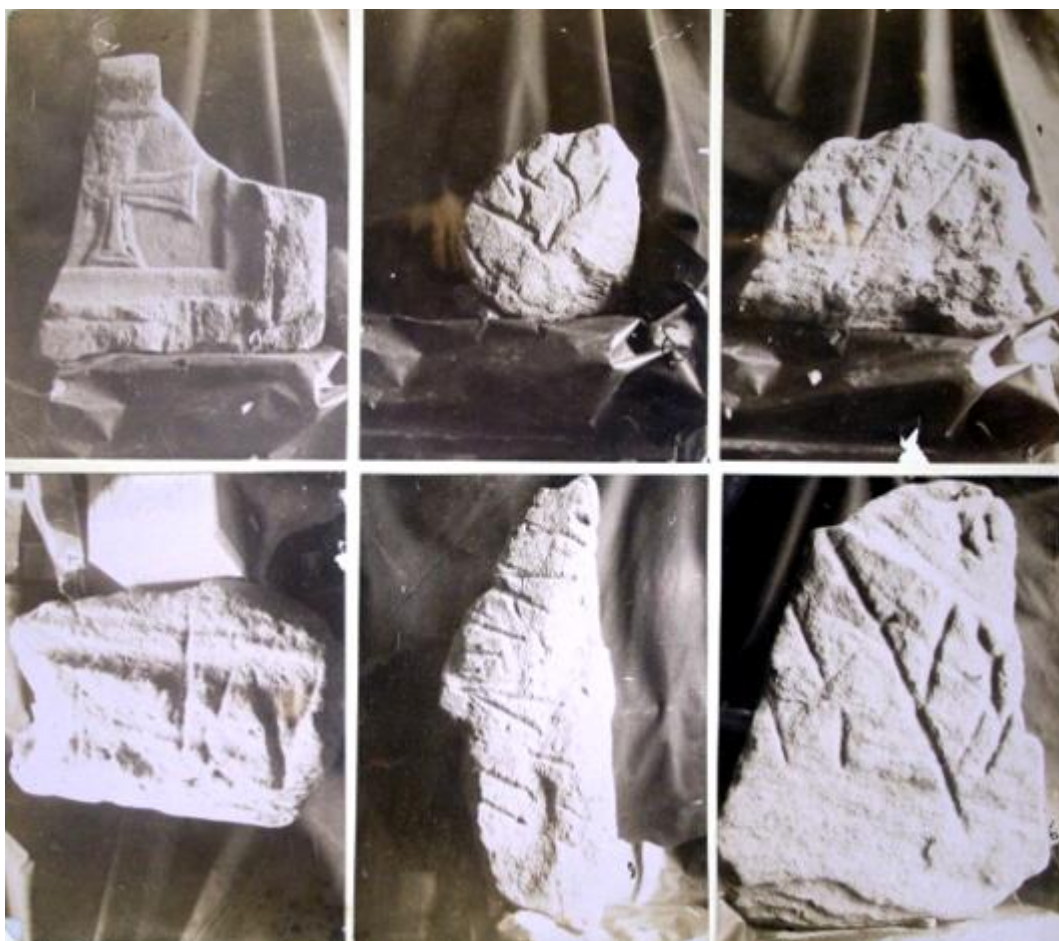

25. rész. A 12 stáció

Az első, Krisztus keresztútját járó 2

(Boldog Emmerich Katalin:) „Többször láttam, hogy a Szűzanya csöndes elmélkedésben járta a keresztutat szolgálójával; a szenvedések mindegyik helyén leültek, és szívükben megújították annak az állomásnak a titkát, és az együttérzés könnyei között dicsérték az Urat szeretetért.

Azt is láttam, hogy megtisztították a 'Szent sír' barlangját, és alkalmassá tették imádkozásra. (Alábbi kép: A keresztút megtalált kövei)

Akkoriban azt láttam, hogy se egy kép, sem pedig szilárdan álló kereszt nem jelölte ezeket az állomásokat, csupán egyszerű emlékkövek voltak ott feliratokkal. Azt viszont megfigyeltem, hogy a gyakori járás és rendezés által ez az út mindig járhatóbb és szebb lett. A Szent Szűz halála után is láttam, hogy keresztények járnak ezt az utat, akik leborultak és megcsókolták a földet".

Érdekes adalékkal szolgál egy másik „időutazós” stigmatizált, a belga [Rosalie Püt](#) (1868-1919), akinek látomásairól X. Piusz pápa is rendszeres információt kért. Nevezett látnok a Szűz Mária háza melletti keresztúton a következő állomásokat látta:

1. Az olajfákhegyi szenvedés,
2. Az Úr éjszakája a börtönben.
3. A keresztalálra ítélet.
4. A gonosz ordítózás és kiáltozás.
5. Szűz Mária meglátja a keresztet hordozó Jézust.
6. Találkozás.
7. Az első esés a kereszt súlya alatt.
8. A fájdalom, hogy nem tud segíteni a Fián.
9. A második elesés a kereszt alatt.
10. A kereszt a Kálvária hegyen.
11. Jézus megfeszítésének örülő tömeg.
12. Keresztrefeszítés.

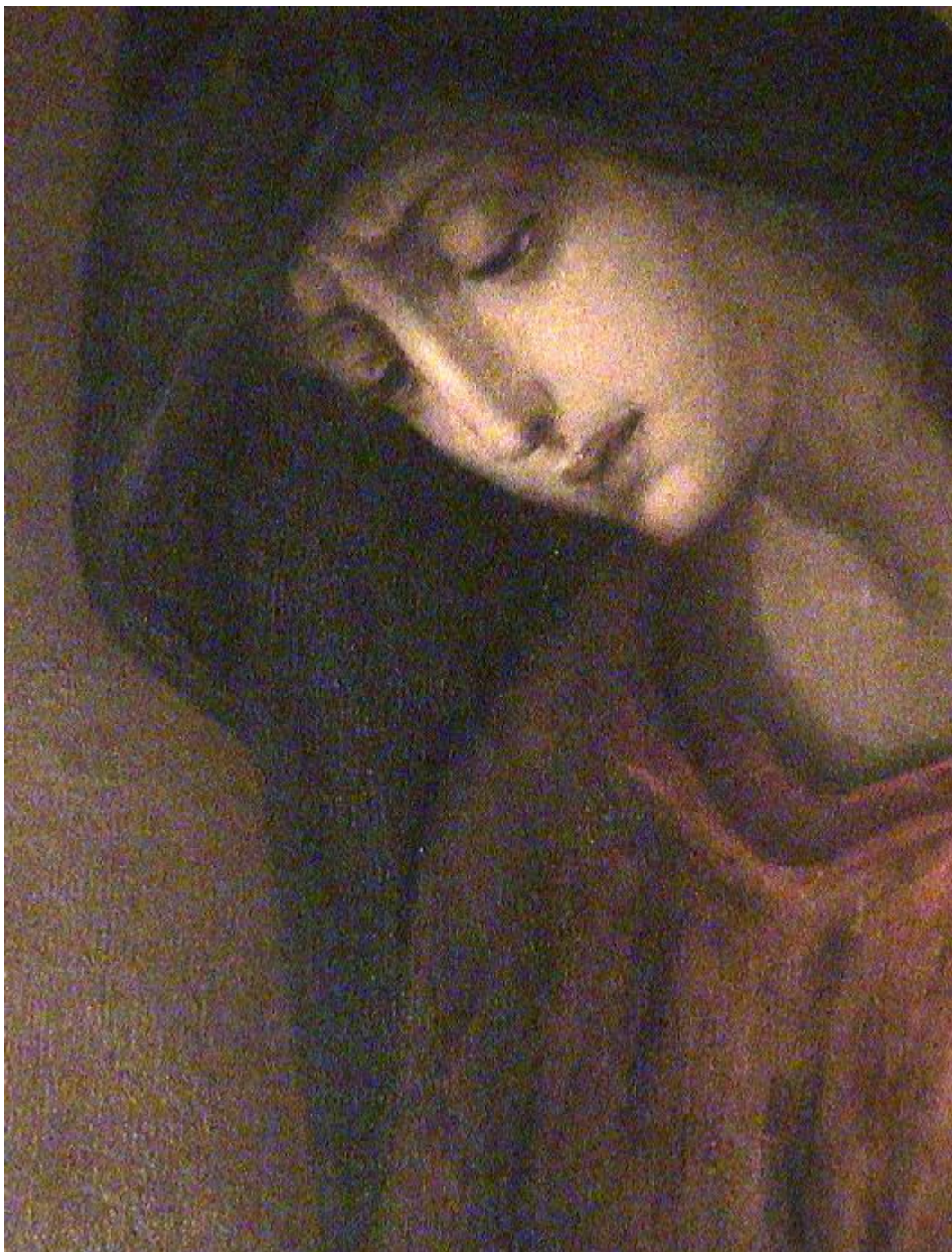
Néhány állomás, amiket kétségkívül Püt adatai alapján találtak meg, később feledésbe merült. Ezek a ház mögött az efezusi úttal párhuzamos vonalon voltak, az efezusi és araviai (Eroglu) közti magaslaton.

26. rész. Az Efezusi Ház mögötti keresztúton

A Szent Szűz halála előtt utoljára keresi fel az általa épített Keresztutat

Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán:

„Őt másik Szent asszonnyal járta a keresztutat, a Szent Szűz ment legelöl. Úgy láttam, hogy már idős és gyöngye, egészen fehér volt és szinte átlátszó. A látványa leírhatatlanul megindító volt. Úgy éreztem, mintha utoljára járná ezt az utat. Eközben úgy tűnt számomra, mintha János, Péter és Tádé már a házában lennének.

Láttam, hogy a Szent Szűz már nagyon idős, megjelenésében mégsem utalt erre semmi más, mint az emésztő vágy, amely őt mintegy a megdicsőülés felé vonzotta. Sovány volt, de nem

láttam rajta ráncokat, a hervadásnak semmiféle nyomát sem. Mintegy a lélekben létezett. Leírhatatlanul komoly volt. Sohasem láttam őt nevetősnek, de megindítóan mosolygósnak igen.

Megkísérlem leírni a ruháját. A felsőruházati darab, csak a hátat fődte be teljesen, onnan néhány ráncban egészen a lábbig lógott. Az egyik része felül a nyakon, a vállon és a mellen át a másik vállra ért át, amelyen gombbal volt megerősítve, s így nyakatfedő kendőt alkotott. Minthogy az öv a test közepére zárta, magában foglalta a testet a hónaljtól le a lábbig, a barnás alsóruha mindkét oldalán, aminek az oldalain az övtől felhajtást alkotott, mintha a bélés látszanék. E felhajtás hosszában és keresztben vörös és sárga sávózású volt. Ünnepi ruha volt ez, amit régi zsidó szokás szerint így viseltek. Anna anyja is viselte. E köntös a barnás alsóruhának csak a hátoldalát fedte be, valamint annak csak a kézen s a könyökön kissé fodros, kart takaró része volt látható.

Haját a sárgás sapkába rejtve viselte, amely ráhajlott a homlokra, s a fej hátsó részén ráncokba volt szedve. Efölött még puha anyagból készült fekete fátylat viselt, amely leért a háta közepéig.

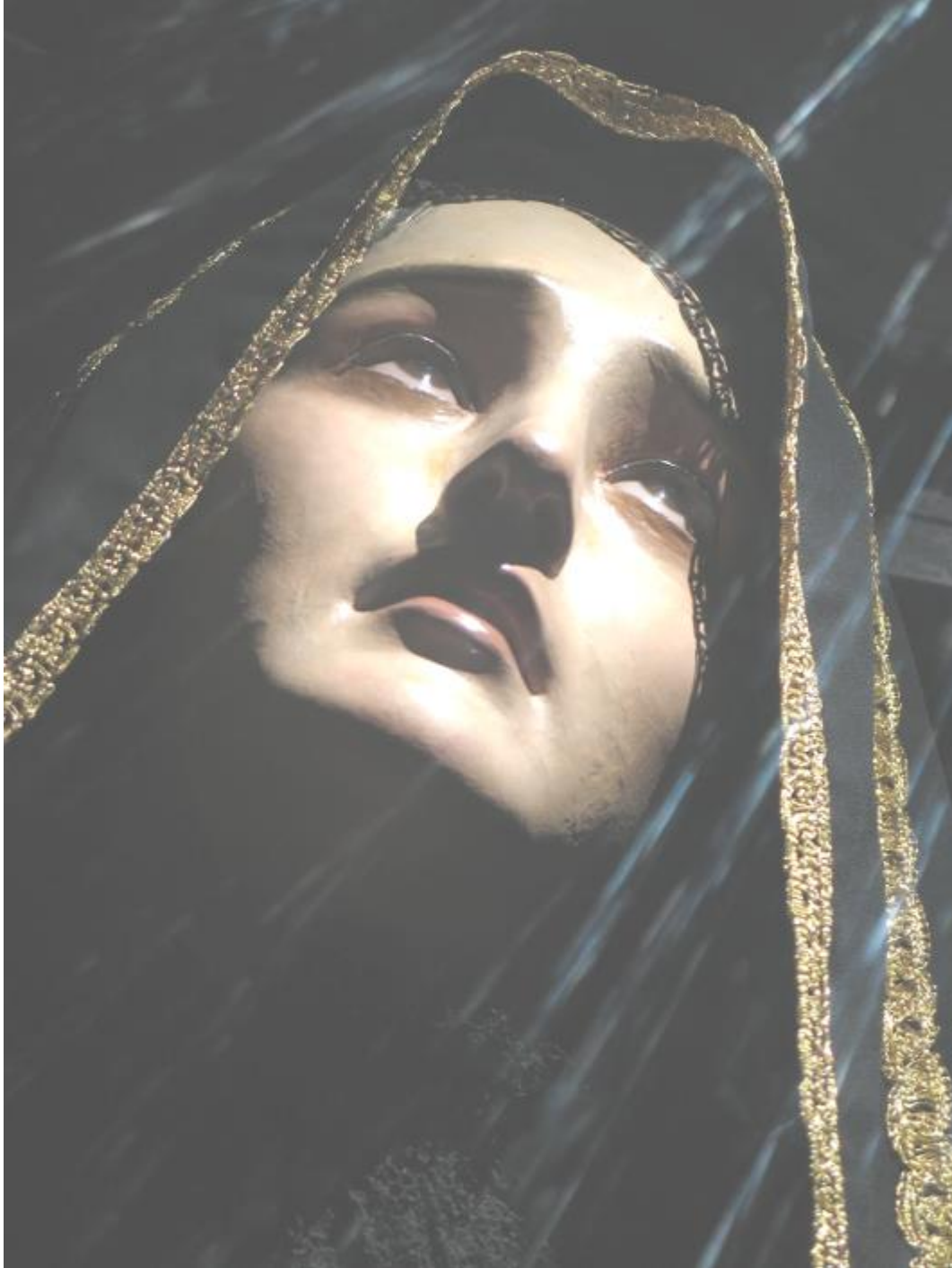
Láttam őt ebben a ruhában az Úr keresztre feszítésénél is, hogy az őt egészen beburkoló ima- és gyászköpeny alatt ezt a ruhát viselte. Valószínűleg ezt az ünnepi ruhát emlékezésül viselte, mivel Jézus szenvedésének útján volt rajta, s ugyanúgy most itt is az Efezus melletti keresztúton".

27. rész. A csodás meghívások

Az Apostolok meghívása az Istenanyától való elbúcsúzásra

(B. Emmerich Katalin leírása nyomán:) A Szent Szűz halála előtt bizonyos idővel amikor érezte, hogy közeledik újraegyesülése Istenével, Fiával, Megváltójával, azért imádkozott, hogy teljesedjék be, amit Jézus a mennybemenetele előtt ígért neki Betániában, Lázár házában.

Lélekben láthattam, hogy amikor Mária azért könyörgött Fiához, hogy a Mennybemenetel után ne éljen sokáig e siralom völgyben. Az Úr kinyilvánította Neki, hogy imájára az Apostolok és több tanítvány jelen lesz a halálánál, és mit kell majd mondania nekik, hogyan

áldja meg őket.

És lám, midőn az Istenanya magában imádkozott a világ különböző vidékein szolgáló Apostolok jöveteléért – láttam, hogy mindnyájukat, még a legtávolabbiakat is – jelenések hívták a Szent Szűzhöz. Az apostolok leírhatatlan távolságról való érkezései az Úr akarata nélkül nem valósulhattak volna meg. Gyakran utaztak természetfeletti módon, amit talán ők maguk sem tudtak, mert sokszor láttam, hogy az emberek tömegén mentek keresztül anélkül, hogy ez bárkinek feltűnt volna.

Amikor az Úr Efezusba való hívását érezték az apostolok, Péter például egy fal mellett feküdt és egy fényes ifjú közeledett hozzá, fölébresztette és azt mondta neki, hogy keljen fel és siessen Máriához, Andrást az úton fogja találni. Láttam, hogy Péter – aki életkora és a sok erőfeszítés miatt már nehezen mozgott –, fölegyenesedett és kezével a térdére támaszkodott, miközben az anygalt hallgatta.

Alig tűnt el a jelenés, fölvette a köpenyét, felövezte magát, megragadta botját és útnak indult. Csakhamar találkozott Andrással. Utazásuk közben még találkoztak Tádéval is, akit ugyanez a jelenés indította útnak. Így érkeztek Máriához, ahol Jánost találták.

És sorra így érkeztek az Apostolok a világ minden sarkából, Spanyolországból, Perziából, Indiából, a Tatárföldről és a Vörös-tengerhez képest keletről.

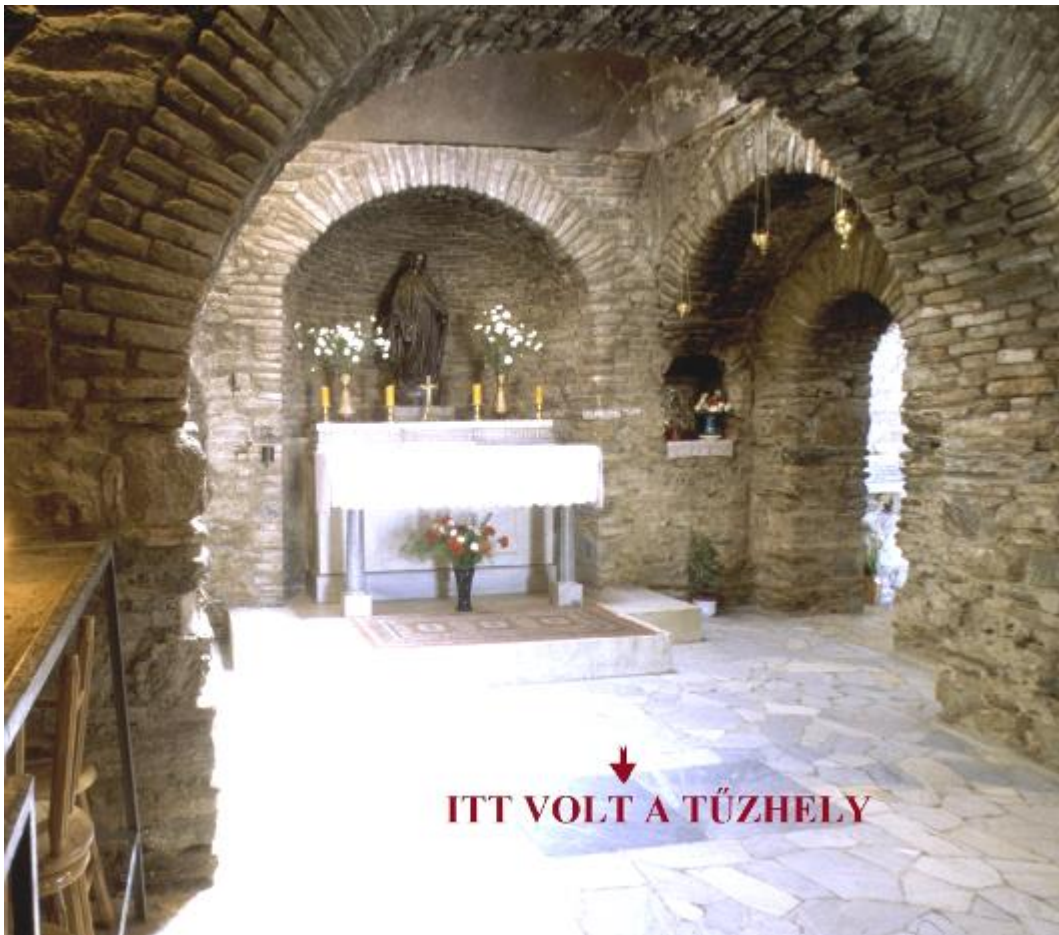
János röviddel azelőtt Jerikóban volt, ő gyakrabban utazott az ígéret földjére. Rendszerint Efezusban és a környékén tartózkodott, és itt érte őt a hívás is. A legutolsóként Tamás érkezett, még a temetést is lekésve!

Pál nem kapott hívást. Mert az Apostolokon kívül csak azok jöttek, akik a Szent Család rokonai vagy ezek hozzátartozói voltak.

28. rész. A búcsúzás nehéz órái 1

A Szent Szűz a halotti ágyon

(Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán:) *"Láttam, hogy Mária fehérrel borított hálósátrában, a tűzhely mögött jobbra levő helyen alacsony, egész keskeny ágyon fekszik. A feje kerek párnán nyugodott. Nagyon gyöngé és sápadt volt, egészen fölemésztette őt a vágyakozás. A feje s az egész alakja hosszú takaróba volt becsavarva. Barna gyapjútakaró volt rajta.*

Láttam, hogy mintegy öt asszony egymás után belép a hálósátrába, s kilép onnét, mintha búcsút venne tőle. Azok, akik kiléptek a sátorból, némely megható ima- vagy gyászmozdulatot tettek a kezükkel.

Láttam, hogy az apostolok s a tanítványok többnyire nagyon fáradtan érkeztek meg. Hosszú bot volt a kezükben, s a botokon különféle kampók és gombok voltak, amelyek a rangjukat jelezték.

Gyapjúfehér hosszú köpenyüket magukra borítva viselték, a fejükre húzva, mint a csuklyát. Alatta hosszú, fehér, gyapjúból készült papi ing volt rajtuk, melyet kis szíjából készült hurkokkal és bevont gombokkal össze lehetett gombolni.

A belépők gyöngéden megölelték a már jelenlevőket és láttam, hogy volt, aki sírt örömeben és fájdalmában, hogy viszontlátták egymást, ráadásul ilyen szomorú alkalommal. Ekkor letették a botokat, köpenyeket, öveket és erszényeket, a fehér testi ruházatuk egészen a lábukig leomlott. Széles, betűkkel megjelölt övet csatoltak magukra, amelyeket magukkal hoztak. Megmosták a lábukat, majd Mária ágyához közeledtek, és tisztelettudón köszöntötték őt. Már csak néhány szót tudott beszélni velük.

Láttam, hogy semmi más ételt nem vettek magukhoz, csak kis kenyereket és azokból a kis palackokból ittak, amik rajtuk lógtak.

Az Apostolok a ház elülső részében tartották a Szentmise előkészületeit, ezért részben félretették, részben másképpen rendezték el azokat a fonott művű mozdítható függönyfalakat, amelyek ott hálócellákat alkottak. Az asztal volt az oltár, amit vörös és fölötté fehér színű terítővel takartak le, melyet a Szent cselekményhez minden alkalommal a tűzhelytől jobbra

állították, aztán ismét elvitték onnan.

Az oltár előtt letakart állvány állt, ami fölött írástekerics függött. Az oltár fölött lámpák égtek. Az oltáron kereszt alakú, fekvő vagy álló edényük volt gyöngyháztól ragyogó anyagból. Alig volt a hossza s a szélessége arasznyi, és öt kis ezüstdéssel zárt szelencét tartalmazott. A középsőben volt az Oltáriszentség, a többiben pedig krizma, olaj, só és fonal vagy talán gyapot és más Szent dolog. Olyan jól volt megszerkesztve, hogy semmi sem folyhatott ki. Az apostolok ezt a keresztet az utazásaikon a ruha alatt a mellükön hordták.

Nem emlékszem határozottan arra, vajon a szelencék egyikében vagy másutt voltak-e Szent ereklyék. Merthogy az újszövetség áldozatának bemutatásánál mindig a közelben voltak prófétáknak és később a vértanúknak a csontjai, éppen úgy, ahogyan Krisztus az utolsó vacsoránál tanította őket, hogy így tegyenek.

Péter papi díszöltözetben állt az oltár előtt, a többiek mögötte. Az asszonyok a háttérben állva voltak jelen.

29. rész. A búcsúzás nehéz órái 2

A Szent Szűz a halotti ágyon

(Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán:) *"A Szent Szűz ágya előtt egy kis alacsony, háromszögletű zsámolyka állt, olyan, mint amelyen a jászolbarlangban a királyok ajándékait fogadta. Kis csészécske állt rajta barna, áttetsző kanálkával.*

A Szent Szűz csendesen és halálközeli állapotban nyugodott a cellájában. Egészen, még a karja is be volt burkolva a fehér hálólepelbe. A fátyol a fején kereszttráncokban volt a homlokra hajtva; férfiakkal beszélve lehúzta azt az arcára. Még a keze is csak akkor volt fedetlen, amikor egyedül volt. Az utóbbi időben sohasem láttam, hogy magához vett volna valamit, legfőljebb időnként egy-egy kanálka folyadékot, amit a szolgáló préselt neki az ágya mellett levő kis csészébe egy sárga bogyójú, szőlő-szerű gyümölcsből.

Estefelé, amikor a Szent Szűz tudta, hogy közeledik a vég, Jézus akarata szerint meg akarta áldani a jelen levő apostolokat, tanítványokat és asszonyokat, és el akart búcsúzni tőlük. A hálócellája minden oldal felé nyitott volt, csillogó fehéren ült, mintegy átvilágítva, fölegyenésedve az ágyán. – A Szent Szűz imádkozott a bontakozó Egyházért, de magának csak egyetlen dolgot kért Istentől, azt, hogy halála óráján ne lássa a gonosz szellemeket. S ezt különös kegyként el is nyerte. Ezután mindegyiküket megáldotta, miközben megérintette a homlokukat. Aztán még beszélt hozzájuk, s általában úgy tett, ahogyan Jézus megparancsolta neki Betániában.

Amikor Péter ment oda hozzá, azt láttam, hogy írástekercs volt a Szűzanya kezében. Jánosnak megmondta, hogy mit tegyenek a testével, és hogyan ossza szét a ruháit a szolgálójának s annak a másik környékbeli szegény szűznek, aki néha eljött, hogy szolgáljon neki. - A Szent Szűz ezután a felé a kamra felé mutatott, ami a hálócellájával szemközt volt, s láttam, hogy a szolgálója odament, a kamrát kinyitotta és újra bezárta. Ekkor láttam a Szent Szűz összes ruhadarabját, ezekről később fogok beszélni. Az apostolok után a jelen levő tanítványok közeledtek a Szent Szűz ágyához és ők is hasonlóképpen fogadták az áldást.

A férfiak ezután ismét a ház elülső helyiségébe mentek, és a Szentmisére készültek, miközben valamennyi jelen levő asszony a Szent Szűz ágyához közeledett, letérdelt, s fogadta az áldását. Láttam, hogy egyiküket, aki egészen Mária fölé hajolt, átölelte. Eközben fölszerelték az oltárt, s az apostolok felöltözködtek az istentisztelethez. Hosszú, fehér ruhát vettek föl és a széles, betűs öveiket csatolták a derekukra. Öten közülük, akiket az ünnepi áldozati cselekménynél láttam, pompás papi ruhájukat öltötték föl. Ebben láttam Pétert is, aki a Szent Cselekményt tartotta".

30. rész. A Legszentebb Áldozat

A Szent Szűz utolsó, földi Szentáldozása

(Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán:) *"Amint Péter befejezte a Szent Áldozatot, magához vette az Úr Testét, majd odanyújtotta a jelen levő apostoloknak és tanítványoknak is. A Szent Szűz nem látott az oltárra, de a Szent cselekmény folyamán mély áhítattal ült egyenesen az ágyán. És ekkor hozta a Szent Szűznek a Szent Útravalót és az Utolsó Kenetet. Valamennyi apostol kísérte őt ünnepi rendben. Tádé ment elől tömjéntartóval füstölve, Péter vitte a Legszentebbet a melle előtt kereszt alakú tartóban, amiről korábban beszéltem; őt János követte, tányérkát vitt, melyen a kehely állt a Szent Vérrrel és néhány szelence. A kehely kicsi volt, fehér és vastag anyagból. Oly rövid volt a szára, hogy csak néhány ujjal lehetett megfogni, kis fedele volt, s egyébként az alakja olyan volt, mint az utolsó vacsorai kehelyé. A Szent Szűz ágya mellett az imasarokban a kereszt előtt az apostolok kis oltárt állítottak. A szolgáló asztalt hozott oda, amit ők vörös és fehér terítővel betakartak. Fények égtek rajta, azt hiszem, hogy gyertyák és lámpák.*

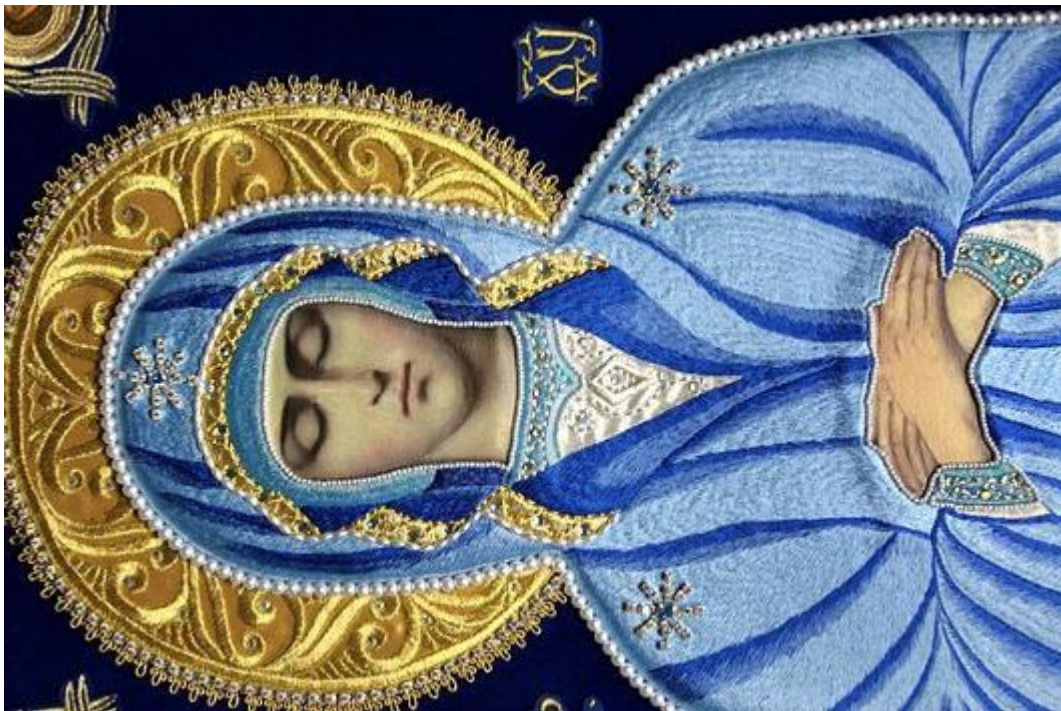

A Szent Szűz csöndben és sápadtan feküdt a hátán. Meredt tekintettel nézett fölfelé, senkivel sem beszélt és olyan volt, mint aki folyton elragadtatásban van. Ragyogott a vágytól, és én is éreztem ezt a vágyat, amely őt felfelé húzta. Ó, az én szívem is fel akart jutni az övével Istenhez!

Péter közeledett hozzá, s az utolsó kenetet körülbelül ugyanazon a módon adta neki, mint ez manapság is történik. Abból a szelencéből, amit János tartott, megkenete őt a Szent olajjal az arcán, a kezén, a lábán és az oldalán, ahol a ruházatán nyílás volt, úgyhogy a legkevésbé sem volt lemeztelenítve. Közben az apostolok karban imádkoztak.

Péter aztán az Oltáriszentséget nyújtotta neki. Mária fölegyenesedett anélkül, hogy támaszkodott volna, aztán újra visszahanyatlott. Az apostolok egy ideig imádkoztak, majd valamivel kevésbé fölegyenesedve magához vette a kelyhet Jánostól.

Láttam, hogy az Oltáriszentség vételénél ragyogás költözik Máriába, s ezután mintegy elragadtatva lehanyatlott és többé nem beszélt".

31. rész. Mária Mennybevétele

(Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán:) *Az apostolok most a Szent edényekkel ünnepi rendben ismét visszamentek az előszobában levő oltárhoz, ahol befejezték a Szentmise záró cselekményeit.*

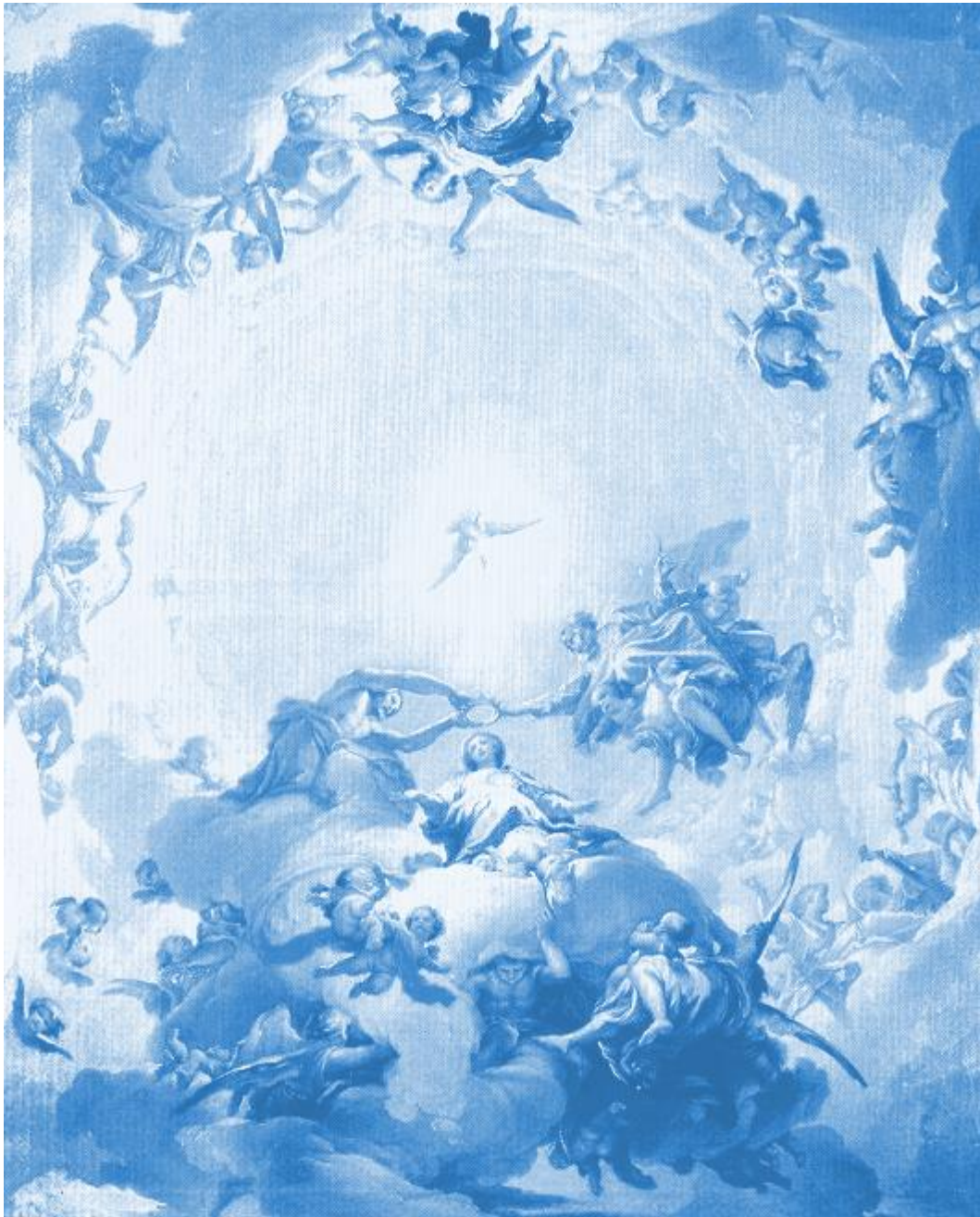
Később azt láttam, hogy az apostolok s a tanítványok megint imádkozva állják körül a Szent Szűz ágyát. Mária arca olyan virágzó és mosolygó volt, mint fiatalságában. A szemét Szent örömben az égre nyitotta és elsenderült.

Ekkor csodálatosan megható képet láttam. Mária cellája fölül eltűnt a mennyezet, a lámpa szabadon függött a levegőben, mintegy a nyílt égen át betekintettem a Mennyei Jeruzsálembe. Két ragyogó kiterjedés, mint fényes felhő szállt alá, amelyből sok angyal arc jelent meg. E felhők között fényút ömlött le Máriához, akitől egy fénylő hegyen át egészen a Mennyei Jeruzsálemig elláttam. Ő végtelen vágyal tárta ki a karját és láttam, hogy a teste teljes leplezetlenségében oly magasan lebegett az ágya fölött, hogy el lehetett látni alatta.

Majd azt láttam, hogy a lelke, mint valami kis végtelenül tiszta fényalak, felfelé nyújtott karral megy ki a testéből és lebeg fölfelé azon a fényúton, ami ragyogó hegyként emelkedett az ég felé.

A felhőkben levő két angyali kar a lelke alatt egyesült, s elválasztotta azt a Szent testtől, amely az elválás pillanatában karját a melle fölött keresztbe téve ismét az ágyra hanyatlott.

Pillantással a lelkét követve azt láttam, hogy a fényes úton bemegy a Mennyei Jeruzsálembe egészen a Szentháromság trónjáig. Láttam, hogy sok lélek örömteli tisztelettel vonul elé. Közöttük felismertem sok patriarchát és Joachimot, Annát, Józsefet, Erzsébetet, Zakariást és Keresztelő Jánost. Ő pedig mindnyájukon át Isten és az ő Fia trónjához lebegett, aki Szent Sebeinek ragyogó fényével Mária egész megjelenésének világosságát még túlsugározva isteni szeretettel fogadta őt, s valami jogarhoz hasonlót nyújtott át neki, és körben lefelé mutatott a Föld fölött, mintha hatalmat adna át neki fölötte. Így láttam, hogy bevonul a mennyei dicsőségbe, de az egész földi képet körülötte elfelejtettem. – Kellett, hogy mindezt néhány apostol is lássa, például Péter és János, mert ők az arcukat felfelé irányították. A többiek térdeltek, többnyire egészen a földig hajolva. Minden tele volt fényvel és ragyogással. Olyan volt ez, mint Krisztus Mennybemenetelekor. Láttam – ami nagyon megörvendeztetett –, hogy amikor Szűz Mária lelke bement a mennybe, a megváltott lelkek nagy száma követte a tisztítóútból. Amikor újra lenéztem a földre, láttam, hogy a Szent Szűz teste ragyogó, virágzó arccal, zárt

*szemmel és a mellén keresztbe fűzött karral nyugszik az ágyon.
Az apostolok, a tanítványok és az asszonyok körben térdeltek és imádkoztak.
Míg mindezt láttam, kint a természetben kedves hangok hallatszottak és olyan mozgolódás volt, mint amit karácsony éjjelén figyeltem meg.
Felismertem, hogy a halála órája a nóna után volt (a zsolozsma délután három órai része), amikor az Úr is meghalt.
Krisztus mennybemenetele után tizennégy évet és két hónapot élt.*

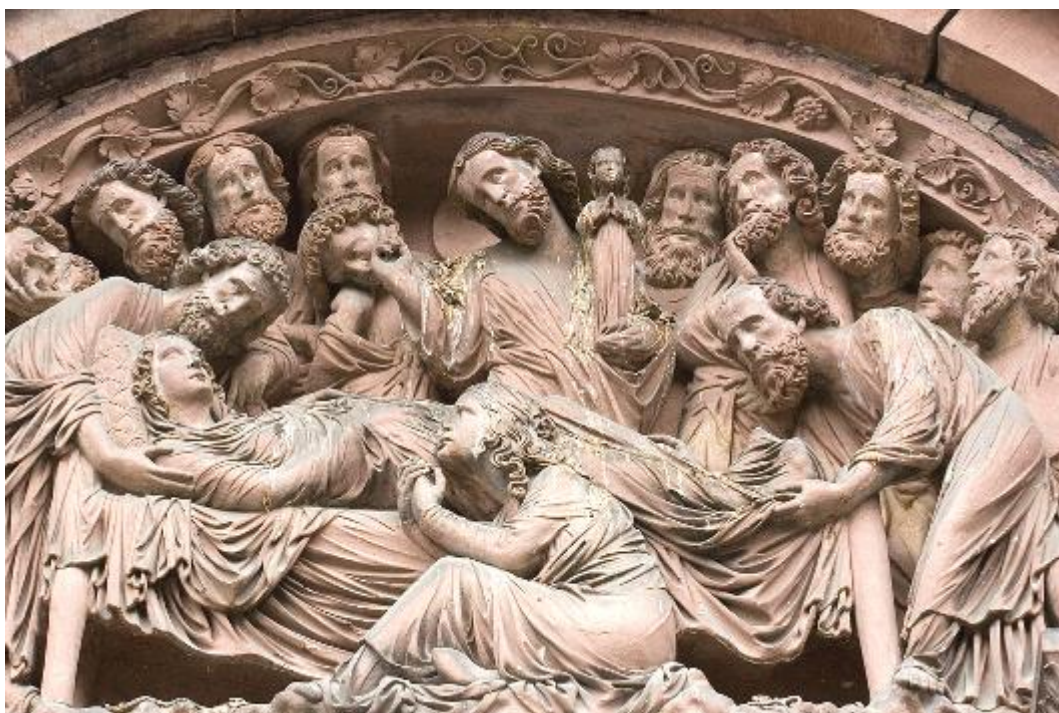

32. rész. A Szent Szűz temetésének előkészítése

Búcsúzás az Úr Szentséges Anyjától

(Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán:) "Ekkor a Szent asszonyok takaróval takarták le a Szent testet, s az apostolok és a tanítványok a ház elülső részébe mentek. A tűzhely lángját betakarták, az összes házi eszközt félretették és letakarták. Az asszonyok együtt ültek, magukat beburkolva és lefátyolozva az elülső ház kamrájában, és hol térdelve, hol ülve énekelték a halottsiratót.

A férfiak azzal a szövetszalaggal fedték be a fejüket, amit a nyakukban viseltek és gyászistentiszteletet tartottak. Kettőn térdeltek egymást váltva a Szent test fejénél és lábánál. Máté és András a Szent Szűz által készített keresztutat járták az utolsó állomásig, addig a barlangig, ami Krisztus sírjának állomása volt. Szerszámokat is vittek magukkal, hogy a sírhelyet még jobban kimélyítsék, mert itt fog a Szent Szűz teste nyugodni.

A sírbarlang nem volt olyan tágas, mint az Úr sírja, és alig volt olyan magas, hogy egy férfitember kiegyenesedve bemehetett volna. A talaj a bejáratnál lejtett, utána az ember szemben találta magát a test nyughelyével, ami olyan volt, mint egy keskeny oltár, és efölé boltozódott a sziklafal.

A két apostol dolgozott a síron és ajtót készített, amit bezárva helyeztek a sírhely elé. A sírban körülbelül a beburkolt holttest alakjának megfelelő mélyedés volt, a fejnél kissé megemelve. A barlang előtt botokkal körülkerített kis kert volt, mint Krisztus sírja előtt. Nem messze innen volt a Kálvária hegy állomása az egyik dombon. Kereszt nem állt rajta, hanem csak a kőbe volt belevésve. Ez úgy félórányi járásra esett Mária lakóházától.

Láttam, hogy az apostolok, akik a Szent testnél imádkozva örködtek, négyszer váltották egymást. Asszonyok jöttek, hogy temetésre készítsék elő a testet, akik között emlékszem Veronika egyik lányára, János és Márk anyjára. Hoztak magukkal kendőket és fűszereket, hogy zsidó módon bebalzsamozzák. Mindegyik hozott kis edényeket is, friss növényvel. A házat bezárták, foglalatosságuknál lámpák égtek, az apostolok pedig az előszobában karban

imádkoztak.

Az asszonyok a Szent Szűz testét erősen bepólyázták bokától a mell tájáig a kendőkbe és kötelékekbe.

Ezután azt láttam, hogy Péter és János még nagy püspöki palástban az előszobából belép a Szent testhez. János kenőcsös edényt vitt. Péter a jobbjának ujját belemártotta, és imádság közben megkenete a Szent Szűz homlokát, mellének közepét, kezét és lábát. Ez nem az a kenet volt, amit életében utoljára megkapott. A kenőccsel végighúzta az ujját a kezén és lábán, a homlokát és mellét pedig kereszttel jelölte meg. Azt hiszem, ez tiszteletadás volt a Szent testnek, amint az az Úr temetésénél is történt.

Amikor az apostolok eltávoztak, az asszonyok folytatták az előkészítést. A Szent test karjai alá, és körbe a test köré mirhacsomót tettek és a karok alatt bepólyázták, mint egy bábút. Atlátszó, felhajtott fejkendő volt az arcon, amely fehérnek s világítónak látszott, ahogyan a növénycsomók között nyugodott. Ekkor a Szent testet a koporsóba tették, ami oldalt állt és olyan volt, mint egy kis ágy.

Alacsony peremű deszkához hasonlított, könnyű, boltozatos fedele volt, s olyan, mint egy hosszúkás kosár. Fehér, vörös és égszínkék virágokból álló koszorút helyeztek a mellére, mint a szüzesség jelképét.

Most valamennyi Apostol, tanítvány és jelenlevő belépett, hogy még egyszer lássa a kedves, Szent arcot, mielőtt letakarták. Könnyekkel a szemükben, csendesen álltak körül a Szent Szűzet, s búcsút véve megérintették az összekulcsolt kezét, majd eltávoztak".

33. rész. A Szent Szűz testének sírba helyezése

A Szűzanya megdicsőült lelkét a mennybe vitte Szent Fia

(Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán:) *"Most a Szent asszonyok is végső búcsút vettek, aztán letakarták a Szent arcot, és a fedelet ráborították a koporsóra, amit mindkét végén s a közepén szürke kötelekkel körülcsavartak.*

Ezután láttam, hogy a koporsót hordállványra teszik, majd Péter és János a vállán viszi ki a házból. Az apostolok és a tanítványok egyik része elől ment, mások s az asszonyok követték a koporsót. Már alkonyodott, négy hosszú fáklyát vittek a koporsó körül. Így haladt a menet Mária keresztútján az utolsó állomásig, s a dombon át a stációs kő mellett a sír bejáratának jobb oldalára letették a koporsót, négyen bevitték a sírbarlangba, s elhelyezték a kivájt halotti helyre. Azután valamennyi jelenlevő még egyenként bement, fűszereket és virágokat helyeztek el, letérdeltek, sirtak és imádkoztak. Sokan voltak jelen, a fájdalom s a szeretet hosszan ott tartotta őket. Éjszaka volt már, amikor az apostolok bezárták a sírbejáratot. Árkot ástak a barlang szűk bejárata előtt és különböző zöld, részben virágzó, részben bogyótermő bokrokból, amiket gyökerestől ástak ki másutt, sövényt ültettek; így a bejáratnak nyoma sem látszott, annál kevésbé, mert a közeli forrás vizét e bokrok előtt vezették el. Nem lehetett többé bejutni a barlangba. Szétszórva tértek vissza, itt-ott még imádkozva megálltak a keresztúton, egyesek imádkozva örködtek a sírnál. A hazatérők a távolból csodálatos fényt láttak Mária sírja fölött, és nagyon meghatódtak, bár nem tudták, hogy mi az voltaképpen. Én is láttam.

Az égből széles fényár vezetett le a sziklához, és láttam, hogy abban, amely három egymásba helyezett dicsfénykörből állt, angyalok és lelkek sokasága halad lefelé, s ez körülvette Urunk és Mária fényes lelke jelenését. Jézus Krisztus jelenése a fényesen ragyogó sebhelyekkel előtte lebegett. Mária lelke körül a dicsfény legbensőbb körében csak kis gyermekalakokat láttam, a második körben mint hatéves gyermekek jelentek meg, és a legkülső körben felnőtt ifjakhoz voltak hasonlóak. Világosan csak az arccokat ismertem meg, különben csak csillogó fényalakokat láttam. Amikor ez a jelenés egyre világosabbá válva kiáradt egészen a szikláig, azt láttam, hogy belőle fényes pálya nyílik, föl egészen a Mennyei Jeruzsálembe. Ekkor azonban azt láttam, hogy a Szent Szűz lelke, amelyik követte Jézus jelenségét, ellebegett mellette a sziklán keresztül a sírba, és ezután csakhamar egyesülve megdicsőült testével, sokkal világosabban és fénylőbben lépett ki abból, s az Úr dicsfényével felvonult a Mennyei Jeruzsálembe. Ezután az egész ragyogás ismét megszűnt, s a vidéket befődte a csendes csillagos égbolt.

Nem tudom, vajon a sír előtt imádkozó apostolok és szent asszonyok is így látták-e mindezt, de láttam, hogy imádván és csodálkozva föltekintettek, vagy megrendülve arcra borultak a földön. Azt is láttam, hogy egyesek imádkozva és énekelve mentek haza a keresztúton a hordállvánnyal. Az egyes állomásoknál elidőztek és nagy meghatottsággal s áhítattal fordultak a sírszikla fölött levő fény felé.

Így hát azt láttam, hogy a Szent Szűz lelke ment először a mennybe, és aztán a teste is fölvetetett a földről".

Hitünkkel és Boldog Emmerich Katalin leírásával egyező adatot szolgáltat Francesco Bamonte Róma vezető ördögűzője: "Egyik augusztus 15-én, Mária Mennybemenetelének liturgikus ünnepén, ördögűzés közben így kiáltott fel a démon: "Micsoda illat, micsoda illat terjeng! Undorító, undorító!"

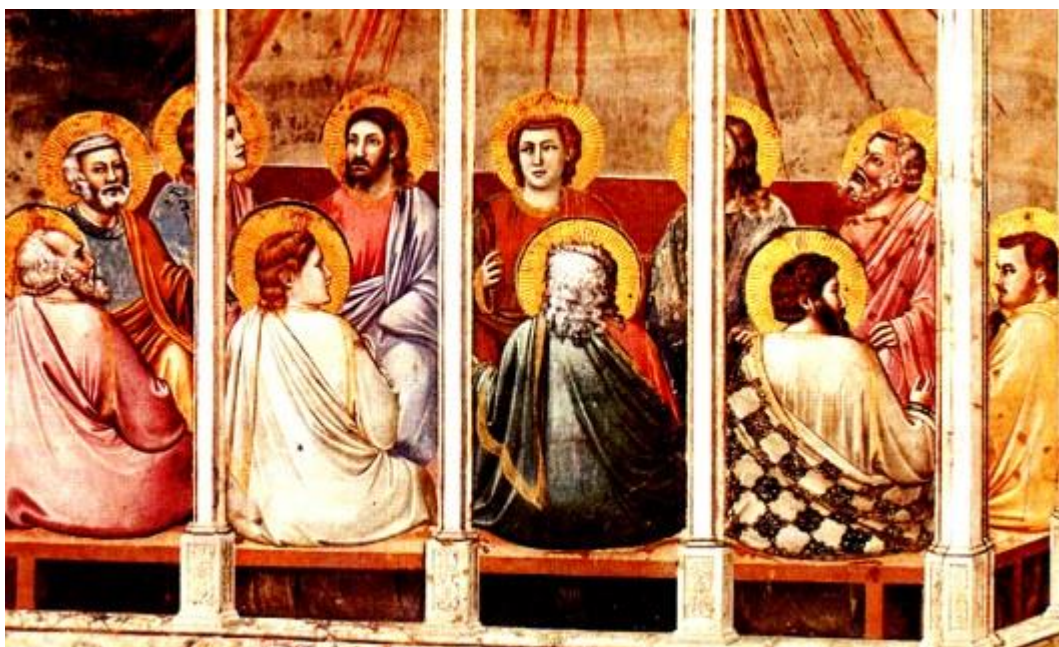
Jézus Nevében megparancsoltam, hogy mondja meg, mi az az illat. Panaszos hangon és egyetlen egyszer ejtve ki Mária nevét (ami nagyon ritka, és csak akkor fordul elő, ha erre Isten hatalma kifejezetten "rákényszeríti"), ezt mondta: "Az illat az Ő testéből és lelkéből árad. Lelke soha nem hagyta el a testét, a tietek el fogja hagyni. Amióta a lélek belépett e testébe, soha nem távozott belőle. És ezzel a testtel vétetett fel. Ő és csak Ő, elsőként Fia után. A Fia meghalt, de a teste – az Övéhez hasonlóan – elragadtatott. Ám neki meghalnia sem kellett. Becsukta a szemét és érezte, amint Fia jön érte, hogy magával vigye. Ő pedig eljött az angyalokkal együtt, átkarolta, magával vitte, s azt mondta: »Ahogy te hordoztál engem ezen a földön, most Én viszlek Atyánk országába«. Ő csukott szemmel mosolygott és csukott szemmel is látta őt, aki magával ragadta, szárny nélkül repülve egészen Isten színe elé, aki atyja, jegyese, fia és testvére volt. Ő előre erre rendeltetett!", s Ő megfiatalodott. Ekkor ugyanannyi éves lett, mint egyszülött Fia fogadásakor: tizennégy. Mezei liliom volt, sértetlen, semmi sem érinthette meg; soha nem félt; nem ismerte a félelmet; akkor sem, amikor Fiát fenyegették; sohasem félt; sohasem neheztelt. Mindig mosolygott, akkor is, amikor sírt. Ő a ti fajtátok váltságdíja". (Vö. Szűz Mária harca a gonosszal, 164-165. o)

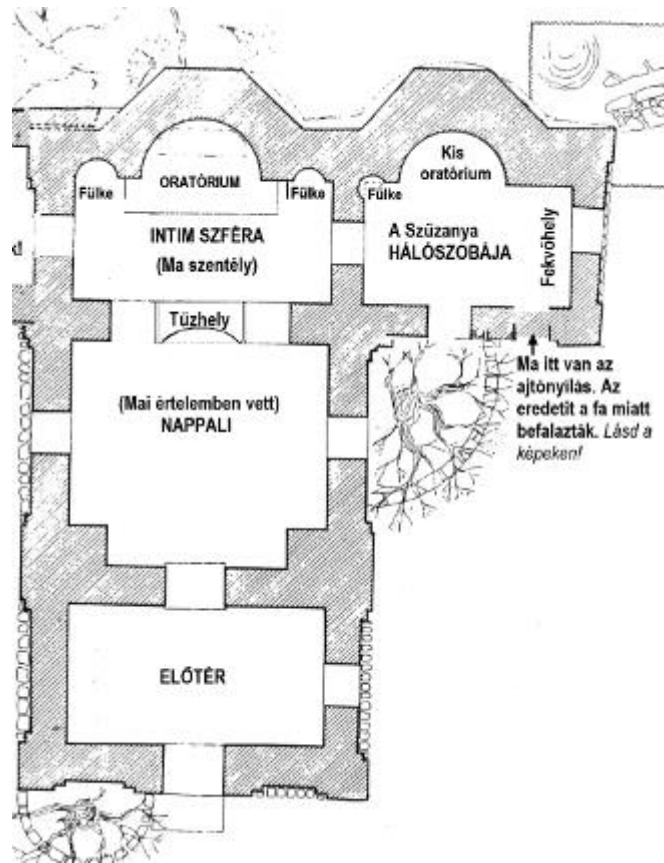
34. rész. Üres a sír, nincsen ott

A Szűzanya megdicsőült teste is a mennybe vétetett

(Boldog Emmerich Katalin leírása nyomán:) *"Hazatérve az apostolok és a tanítványok ettek egy keveset, aztán nyugovóra tértek. Többen a házhoz épített fészerekben aludtak. Mária szolgálója, aki a házban maradt, hogy néhány dolgot elrendezzen s a többi asszony, akik neki segítettek, a tűzhely mögötti helyiségben aludtak. Ebben a helyiségben a szolgáló a temetés közben mindent eltakarított és most úgy nézett ki, mint egy kis kápolna.*

*Ezentúl az apostolok itt imádkoztak és itt mutatták be a Szent Áldozatot.
Ma este azt láttam, hogy az apostolok még imádkoznak és gyászolnak a maguk helyiségében.
Az asszonyok már nyugodni tértek. Ekkor láttam, hogy Tamás apostol megérkezik két
kísérővel az udvar kerítéséhez és kopog, hogy nyissanak neki ajtót.
Egy tanítvány nyitotta ki. Tamás és kísérői igen szomorúak voltak, amikor hallották, hogy
későn érkeztek! Tamás úgy sírt, mint egy gyermek, amikor meghallotta, hogy Mária meghalt.
A tanítványok megmosták a lábát, s felüditették kissé.*

Eközben az asszonyok fölébredtek s fölkeltek, majd miután visszavonultak, a tanítványok odavezették Tamást és kísérőjét arra a helyre, ahol a Szent Szűz meghalt. Ott leborultak és könnyeikkel áztatták a földet. Tamás Mária kis oltárához is letérdelt és hosszasan imádkozott. A gyásza kimondhatatlanul megindító volt, még most is sírnom kell, ha rá gondolok. Amikor az Apostolok elkészültek az imádságukkal, amit nem szakítottak félbe, mind odamentek, hogy köszöntsék az érkezteteket, megölelték őket és a ház elülső helyiségébe (az előtérbe) vezették őket. Kínálták őket kenyérrrel és mézzel, majd kis korsókból és serlegekből ittak. (A képen, a "nappaliból" kifelé tekintve, látható az 'előtér"!)

Ekkor viszont Tamás a Szent Szűz sírjához kíváncszott, és az apostolok rúdral erősített fáklyákat gyújtottak és együtt kimentek Mária keresztútján a sírbarlanghoz. Kevés szóval időztek keveset az állomások köveinél, az Úr szenvedésére és Anyjának együtt szenvedő szeretetére gondoltak, aki ezeket az emlékköveket alapította és oly gyakran öntözte könnyeivel. Megérkezve a sírhoz, mindnyájan térdre borultak, Tamás azonban a kísérőjével előbb a barlang bejáratához sietett, János követte őket. Két tanítvány félrehúzta a bejárat előtti bozótot, ők beléptek, és tisztelettudó félelemmel térdeltek le. Ekkor János odament a könnyű kosárkoporsóhoz, ami kissé kiemelkedett a sírhelyből, kioldozta, majd félretette a három szürke köteléket, aztán bevilágítottak a koporsóba, és mély megrendüléssel látták, hogy a Szent test sírleplei üresen fekszenek előttük, de Mária megdicsőült teste már nem volt ott.

Fölemelt karral, csodálkozva tekintettek fölfelé, mintha a Szent test csak most tűnt volna el. János kikiáltott a barlangból: „Jöjjetek és csodálkozzatok, Ő nincs többé itt!” Ekkor párosával egymás után beléptek a szűk barlangba és csodálkozva látták az üres sírlepleket. Kilépvén onnan mind a földre térdeltek, sírtak, imádkoztak s mint a hűséges gyermekek, különféle édes, szerető szavakkal magasztalták az Urat és az ő kedves, megdicsőült Édesanyját, ahogyan a Lélek az ajkukra adta.

Ekkor visszagondoltak arra a fényes felhőre, amit mindjárt a temetés után az úton hazafelé messziről láttak, amint leereszkedett a sírdombra, s aztán ismét föllebegett.

János pedig nagy tisztelettel kivette a Szent Szűz sírlepleit a kosárkoporsóból, összehajtogatva és rendesen összegöngyölve magához vette, aztán a födelet ismét a koporsóra tette és újból összekötötte a kötélekkel. Ezután elhagyták a sírbarlangot és a bejáratát ismét lezárták a bozóttal. Imádkozva és zsoltárokat énekelve mentek a keresztúton a házhoz. Mindnyájan Mária lakhelyére mentek. János itt tisztelettudóan a Szent Szűz imasarka előtt levő asztalkára tette a sírlepleket. Tamás és a többiek még imádkoztak azon a helyen, ahol Mária elszenderült.

Péter félrevonult, mintha elmélkedne; talán előkészült, mert ezután azt láttam, hogy

fölállították a Mária imahelye előtt levő oltárt, ahol a keresztje állt és Péter itt ünnepi Szentmisét tartott.

A többiek sorban álltak mögötte és váltakozva imádkoztak s énekeltek. A Szent asszonyok inkább hátul álltak az ajtóknál, a tűzhely hátsó oldalánál és senki sem bírta visszatartani könnyeit".

(Alsó kép: A Szűzanya Háza és oltára, ahol az Apostolok miséztek egykor, így nézett ki 1950-ben!)

35. rész. Akik nem látták, nem is akarják belátni

A viták máig sem csillapodtak afelől, hogy hol szenderült el Jézus Szentséges Anyja.

A jeruzsálemi és az efezusi elszenderülés (*dormitio*) és mennybevétel (*assumptio*) mellett kardoskodók egyet értenek abban, hogy az Istenanya elszenderülésekor, mind a 11 apostol jelen volt és körbe állta. Ennek megvalósulásához pedig az Úr csodája kellett, hogy búcsúzóul a világ sarkaiból mind együtt lehessenek Máriával egy szívvel, lélekkel.

A viták, érvek és megfontolások középpontjában persze mindig Boldog Emmerich Katalin látomásai álltak és állnak! Ezeket elhinni csupán hiedelem volna, ám a régészeti kutatások sokban (ha nem is mindenben) igazolták az általa diktált részleteket! 1896-ban az osztrák régészeti intézet kezdett kutatásokat, melyeket megszakításokkal ugyan, de nagy szakértelemmel folytatnak ma is. Tehát a vitafelek közt két dolog fog igazságot tenni.

Az egyik, ha a régészet és az egyháztörténeti kutatások beigazolják valamelyik helyet, a másik pedig, ha az "Idők Vége" jeleként bekövetkezik Montforti Grignon Szent Lajos jóvendölése "Mária aranykorszakáról" (*TMT 217*), amikor minden titokra fény derül (*Lk 12,2-3*)!

Egyébiránt az Apostolok részéről feltételezhető egy ihletett "konspirációs" szándék is, Jézus Anyjának rejtettségre vonatkozóan! Végtére is csodálkozhatunk-e azon, ha Jézus Szentséges Anyja, aki mindig, de még Megváltó Szent Fia halálát követően is rejtve igyekezett maradni, hogy így egyedül Fia tanításával foglalkozzanak az emberek és ne vele! Érthető tehát, ha ennél fogva földi életének utolsó éveit is teljes titokban kívánta leélni? Montforti Grignon Szent Lajos ezt írta a Tökéletes Mária-tisztelet c. művében: „...**Szent Fia első eljövételében Szűz Máriát nagyon kevésbé ismerték, de második eljövételében nagyon meg kell Őt ismerni. Az üdvözítés csodálatos rendje ugyanis azt kívánta, hogy az első eljövételben rejtve maradjon, hogy így egyedül**

Fiát, Jézus Krisztust ismerjék, de a második eljövételben Őt fogja Isten kinyilatkoztatni. Szűz Mária nagyon rejtett életet élt. Azért nevezi Őt a Szentlélek és az Anyaszentegyház „elrejtett és titokzatos Anyának”. Mélységes alázatosságában az volt állandó és legforróbb vágya, hogy önmaga és a teremtmények előtt rejtve maradjon, s csak Isten vegyen róla tudomást. Isten, hogy Édesanyja kérését teljesítse, melyben elrejtettségeért, szegénységéért és megaláztatásáért esdekelt Hozzá, így elrejtette Őt majdnem minden emberi teremtménye elől szeplőtelen fogantatásában, születésében, életében, titkaiban és mennybevételében” (TMT 1-2-3)... és még az Evangélium kihirdetése után is csak kevésbé nyilatkoztassa ki. (TMT 49)

Egy rövidke idézet M. Quoist: Itt vagyok, Uram! c. könyvéből: (az Úr)

Így volt ez rendjén, így kellett lennie.

Az ujjak, amelyek Istent érintették, nem merevedhettek meg.

A szemek, amelyek Istent csodálták, nem csukódhattak le mindörökre.

És nem hidegülhettek el az ajkak sem, amelyek Isten arcát csókolhatták.

A legtisztább test, amely Isten Fiának adott földi testet, nem romolhatott meg, nem vesztett el a föld porához keverten.

36. rész. Tények és legendák, a hitek és hiedelmek

A tények és legendák, hitek és a hiedelmek

Mit tudunk az Evangéliumból Szűz Mária életéről az Úr mennybemenetele és Szűz Mária mennybevétele közti időből? – Lényegében csupán egyetlen mondatot!

Az Apostolok Cselekedetei beszámol arról, hogy az Úr mennybemenetele után az apostolok az Olajfák hegyéről visszatértek Jeruzsálembe, az utolsó vacsora emeleti termébe mentek és ott tartózkodtak. Felsorolja ez a szentírási rész a tizenegy apostol nevét, majd így folytatja: *„mindnyájan állhatatosan, egy szívvel-lélekkel kitartottak az imádkozásban az asszonyokkal, valamint Máriával, Jézus anyjával és rokonaival együtt.”* (ApCsel 1,12-14.) Semmi többet!

Szűz Máriára is leszállt a Szentlélek és bizonyára még mélyebb kegyelmi hatást váltott ki Őbenne minden malaszt teljessége mellett. Ebben a fényben és erőben látta és vállalta új feladatait. A megdicsőült Isten Fia, egy ideig még a földön hagyta Édesanyját, és Mária várakozással telt szívvel várta az ismeretlen órát, amikor lelke végérvényesen és a végső beteljesedéssel egyesülhet Szent Fiával. Ezzel a várakozással kellett teljesítenie kötelességét a rejtettségben is, és Krisztus tanításában segítenie kellett az Apostolokat! Ki más lehetett a fiatal Egyház jobb támasza, mint Ő, aki kezdettől fogva a legszorosabb kapcsolatban volt a Megváltóval és művével? Mindig kész volt a segítő, anyai tanácsadásra,

szolgálatra, hiszen ki ismerte tökéletesebben azt, hogy adott helyzetben mit tett volna Szent Fia?

Nagy odaadással követte azok tevékenységét, akiknek feladata volt Isten tanítását vinni a tudatlanokhoz és várankozókhoz. A közösség ügye, növekedése, üldöztetése, sorsa, állandóan foglalkoztatta. Mindent imádságban beszélt meg Istennel. Szíve egyedül csak Istenre irányult és Rá hagyatkozott, életének központja a Keresztáldozat, „*a kenyértörés közössége*”, a Szentáldozás. Bár sohase kérkedett az isteni Fiához kapcsolódó titkaival, mégis állandóan kész volt tudásának gazdag kincseit közölni másokkal, hogyha tiszta szívből kérték. Mindenekelőtt az Apostolok merítettek hálásan ebből a forrásból, hiszen Mária a szívében mindent megőrzött. Különben hogyan tudnánk bármit is Jézus gyermekkorából?

37. rész. Rejtett alázatosság, vagy konspirációs okok?

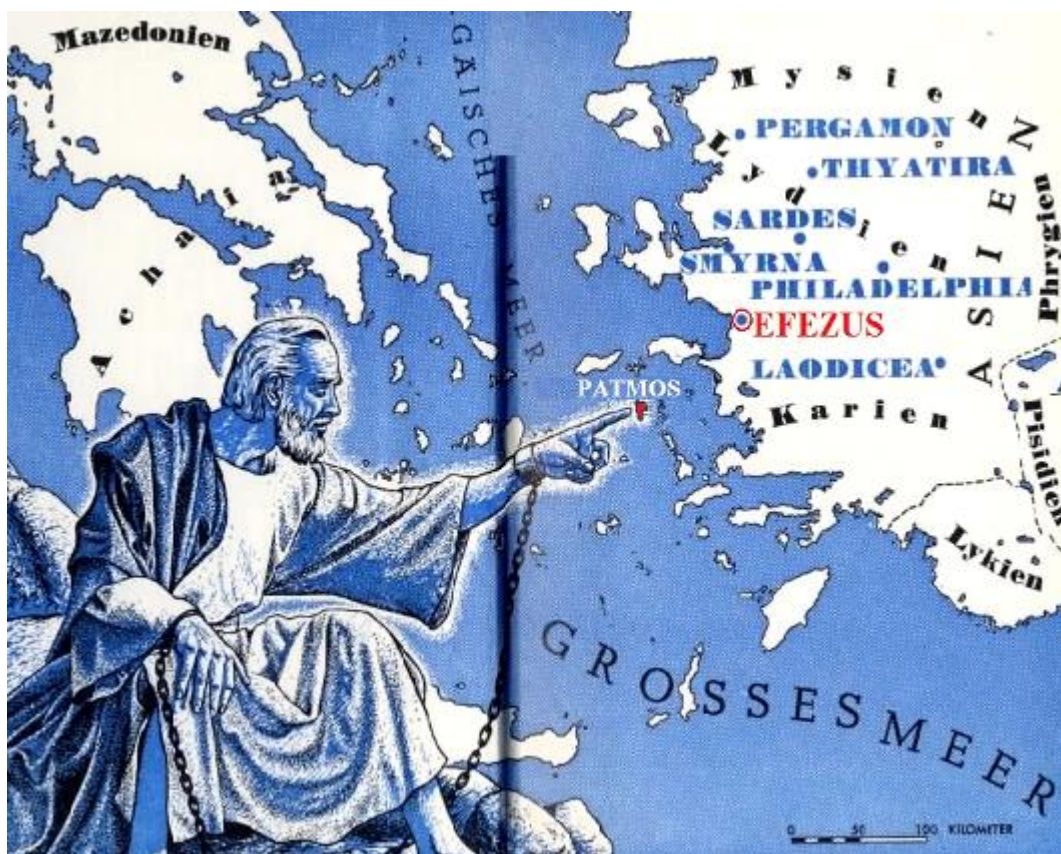
Miért volt titok az Istenanya holléte?

A Szentséges Szűz tiszteletreméltó alakját Szent hallgatás vette körül. Szükség volt erre a hallgatásra. Merthogy, nem fenyegette-e személyének mély titkát a megszenteltetés állandó veszedelme a megátalkodott zsidók, vagy az elvadult pogányok részéről? Nem volt-e szükséges hallgatni róla, hogy látható alakja ne akadályozza a láthatatlan Krisztus-misztérium megtalálását? Hát nem volt-e a szerető tapintat parancsa hogy ne beszéljenek róla, hiszen lényének alapvonása volt a csendes rejtőzés vágya?

Ezért hallgat a Szentírás Szűz Mária életének utolsó szakaszáról. Ennek a hallgatásnak ki kellett terjednie a „szeretett tanítványra”, János apostolra is, akinek gondjaira bízta Jézus a Kereszten Édesanyját, és aki „házába fogadta” Őt. Ez, ami önmagában rejtett misztérium! Hiszen János az Egyházat képviselte, őt (Jánost) pedig Édesanyjára bízta, aki így lett az Egyház lelki anyja.

Ennél fogva, józan megfontolás tárgyává kell tenni az elképzelhetetlent, miszerint a Tanítvány figyelmen kívül hagyta volna Mesterének végső akaratát és ne helyezte volna az Egyház Anyját (titkos) biztonságba úgy, hogy közben apostoli kötelességét is teljesíthesse, idegen földön. Vajon nem készítette a szíve mélye is, hogy élete végéig gondoskodjon Szűz Máriáról, és amennyire csak lehetséges, közéről-távrolról mindig szem előtt tartsa? Megismétlem Grignon: Tökéletes Mária-tiszteletéből vett állítást, miszerint, *"Isten, hogy Édesanyja kérését teljesítse, melyben elrejtettségeért, szegénységéért és megaláztatásáért esdekelt Hozzá, elrejtette Őt majdnem minden emberi teremtménye elől szeplőtelen fogantatásában, születésében, életében, titkaiban és mennybevételében."* (TMT 3.)

Ezért hallgat az Egyház arról, hogy miként teljesítette Jézus megbízását a Tanítvány, és hallgat közös tartózkodási helyükről, Szűz Mária haláláról és mennybevételéről is.

Ezért maradt az utókor számára is sokáig titok az efezusi rejtek! Boldog Emmerich Katalin szavai szerint: „Amikor János idehozta a Szent Szüzet, akinek a házát előzőleg felépíttette, már több keresztény család és Szent asszony lakott ezen a vidéken, részben föld- és sziklabarlangokban, amiket könnyű famunkával lakásokká egészítettek ki. – Ők már a heves üldözések előtt ideköltöztek. (...) Egyedül Mária háza volt kőből. – E ház mögött kis út vezetett föl a sziklás hegyre egészen a csúcsáig, ahonnan a dombok és fák fölött Efezeusra, s a sokszigetű tengerre lehetett látni. A hely közelebb fekszik a tengerhez, mint Efezushoz, csak néhány órányira van a tengertől. A vidék magányos és nem látogatott”.

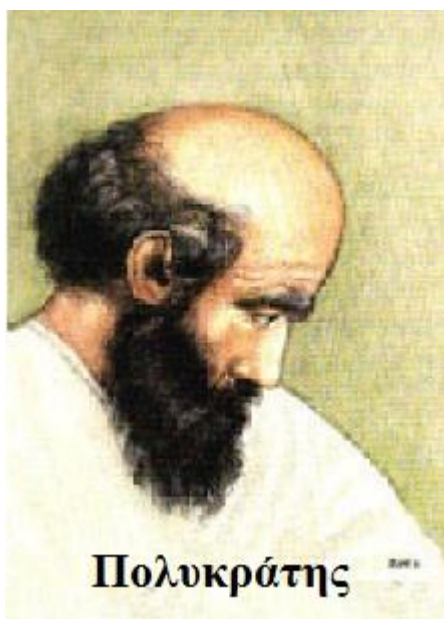
Tehát a fent említett „konspirációs” okok miatt olyan foghíjasak a fellelhető írásos emlékek arról, hogy Szűz Mária és Szent János Efezusban élt.

(A hegyek-völgyek csendjében)

38. rész. Aki nem akarja hinni, annak minden bizonyíték kevés!

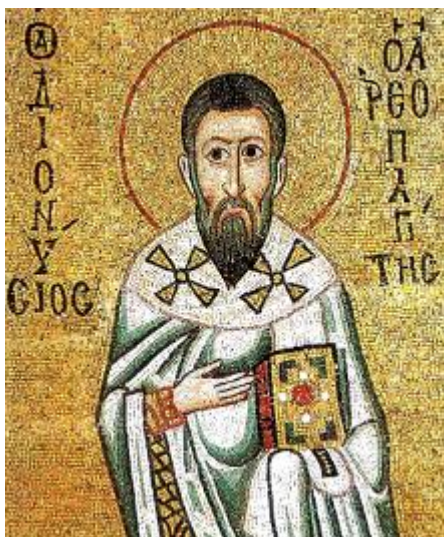
Most akkor tudott volt az efezusi ház, vagy sem?

Az Apostolok Cselekedeteiben megfigyelhető a feltűnő csend János apostolról a 36-os évtől 48-ig. Eusebius történész is megemlékezik az apostolok Jeruzsálemből történő elüldözéséről 37 és 42 között. Egybehangzó az a hagyomány, mely Szent János apostoli tevékenységét, már korán a Kis-Ázsia-i térségre teszi, és bizony meglehet, hogy még "békeidőben" elkezdte a kőház építését Efezusban, ahová a Szent Születet menekíthette! Ezt alátámasztja a nagy Tertullianus állítása, mely szerint az Apostol korán érkezett Ázsiába! Később nyilván ideig-óráig oda is költözött, és nyilvánvaló, hogy aligha hagyhatta Jézus Anyját magára a veszélyes Jeruzsálemben!

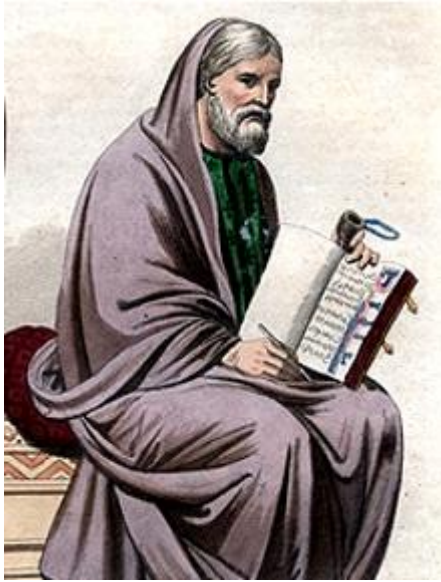
A János akták és Polykratesz efezusi püspök bizonyítja a második században, hogy az apostol Efezusban élt és halt meg. A második század végén írja a kis-ázsiai származású Iréneusz: „János Efezusban adta ki az evangéliumot.” Hogy már korábban ment Ázsia tartományba – aminek fővárosa Efezus – bizonyítja Tertullianus (+ 220 után).

Egy 2. századi szerző Lenchius, Kr. u. 160 -170 körül írt: János cselekedetei Prochorus szerint című művében viszont azt állította, hogy János csak Mária halála után költözött Efezusba (?). Három 4. századi apokrif irat – „*B. Inatii missa S. Ioanni*”,

Areopagita Dénes levele Titus püspökhöz (363) és a „*Ioannis liber de Dormitione Virginis*” – Mária utolsó éveit és sírját (érdekesmód) Jeruzsálembé helyezi. Az 5. század óta a zarándokok úgy tudják, hogy Mária sírja a Getszemáni-kertben van.

Ezzel szemben Szent Jeromos (+ 420) korábbi tanúktól tudja, hogy Szent Jánosnak kicsi, barátságos otthona és sok jó barátja volt; továbbá arról is biztosít, hogy az „*apostol alapította Kis-Ázsia összes egyházát és ő kormányozta őket*”.

A kis-ázsiai közösségek irányítását bizonyítja a Jelenések könyve, amit Szent János patmoszi száműzetésének idejében írt. Hét levelet küldött a hét egyházközségnek, az egyiket éppen az efezusinak. Végül nem érdektelen **Toursi Gergely** (+ 594) megjegyzése: „Efezusban volt egy eső- és viharálló hely, ahol Szent János az evangéliumát írta ... Négy fal egy egész közeli hegy csúcsán.” Az embernek kísértése van arra, hogy Szűz Mária házára gondoljon, de erre nincs semmi bizonyíték.

Összességében azonban az egyházi irodalomban majdnem teljesen ismeretlen, hogy Szűz Mária és Szent János Efezus területén élt volna. **Thébai Hyppolit** írja (700 körül), hogy Szent János a Szent Szület Efezusba vezette. Mindkettejük Efezus területén való tartózkodása mellett kardoskodik Szíria monofizita jakobitáinak írása (X.-XIII. század). Ezt az ismeretüket megbízható, régi hagyományokból merítették, ami Szíriának és Jeruzsálemnek közelsége miatt rendkívül értékes. Végül további bizonyítékot szolgáltat az a hivatalos okmány, amivel az efezusi ökumenikus zsinat 431. június 23-án értesíti Konstantinápolyt püspökének, Nesztóriusznak elítéléséről. Külön kiemeli, hogy Efezus szoros kapcsolatban van a teológus Szent Jánossal és a Szűz Istenanyával, Máriával.

Tény, hogy semmi nem szól az ellen, hogy Mária valóban itt élt Jánossal együtt. De sokak mégis azt állítják, hogy Jeruzsálemben halt meg. Na most ez újra elénk állítja a kérdést, hogy ad-e Isten információkat kiválasztott látnokok által? Merthogy Boldog Emmerich Katalint nem csak az életszentsége és stigmái igazolták, hanem az idő és a régészeti kutatások is!

39. rész. Aki legendát keres, az azt talál!

A „Hétalvók” legendája

Tekintve, hogy Efezus történetéhez (Mária Házától függetlenül!) hozzá tartozik egy régi legenda, ezért erről is említést teszek!

Ásatásokkal tárták fel a nagy temető területét a Pion-hegy (Panayir Dagh) északi lankáján. Ennek több rétege van: részben kiemelkedő boltozatos épületekkel és több mint 700 sírral. Ezek az ásatások igazolták az efezusi görögöknél és a törököknél is élő hagyományt, miszerint a Pion-hegyen egy keresztényüldözés alkalmával hét ifjút befalztak a hegy egyik barlangjába, és ezek az ifjak száz év múlva életre keltek, hogy tanúságot tegyenek a test feltámadásáról.

Efezusban hét testvért (Maximianus, Malchus, Martinián, Dénes, János, Serapion és Konstantin) Decius császár (251-es) keresztényüldözése során arra akartak kényszeríteni, hogy tagadják meg keresztény hitüket. A városban tartózkodó császár elé hurcolták hát őket,

de mivel nagyon szép ifjak voltak, ezért a császár gondolkodási időt adott nekik, ők azonban, amikor újra a császár színe elé kerültek, hirtelen a földre rogytak és mély álomba merültek. A császár parancsára bezárták őket a Cealeus hegy egyik barlangjába, magát a barlangot kövekkel zárták el, és lepecsételték.

A külső világban ezután győzedelmeskedett ugyan a kereszténység, de voltak elhajlók, akik a régi szadduceusokhoz hasonlóan, tagadták a feltámadást. Egy Dalius nevű gazdag ember, hogy juhainak jobb legelőt találjon, széthányatta a köveket, de magát a barlangbejáratot érintetlenül hagyta. Ekkor az Úr parancsára a hét testbe visszatért a lélek és azok feltámadtak, de ekkor már 351-et írtak és Theodosius volt a császár. Miután a „*Hétalvók*” igen éhesek voltak, kiválasztották maguk közül Malchust, hogy hozzon számukra ételmezt. A városba érve ez nagyon meglepődött a városkapu felé kihelyezett kereszt láttán, és azt hitte, hogy Decius jobb útra tért. Kérdezősködésére, hogy mi történt a családjával, és mi lett a keresztényüldözésekkel, senki nem tudott válaszolni. Malchus furcsa öltözéke, illetve Decius képmásával ellátott pénze azonban feltűnést keltett, ezért Marinus püspök elé hurcolták, aki hallva a furcsa történetet, elküldetett a hat másikért, és miután megtalálta az ólompecségeket, igazoltnak látta az ifjak történetét. Ekkor a püspök térdre hullott és magasztalta Istent, mert bizonyosságot adott a lelkek halhatatlanságáról és a feltámadásáról, és ennek megfelelően hirdette az Evangéliumot. Miután a „*Hétalvók*” csodáról a püspök és a császár előtt is bizonyosságot tettek, ugyanegy pillanatban mind a heten ismét – most már örökre – elaludtak. A Katolikus Egyház június 27-én üli ünnepüket. A néphit szerint, ha ezen a napon esik, szakadatlanul tart az eső hét hétig.

Sírjuk számos zarándoklat célja a „*hét alvó coemeteriumával együtt*” (coemeterium eredete a görög koimetérion volt, ami alvóhelyet, végső nyughelyet, temetőt jelentett. Ennek félrehallásából származik a magyar „*cinterem*” kifejezés!) A hagyomány másik része állítja, hogy a hét ifjú Mária Magdolna barlangjába menekült, ott fogták el és befalazták őket. Ezt igazolja a legrégebb bizánci „*synaxar*” (liturgikus segédkönyv). „A barlang bejáratánál van eltemetve Mária Magdolna abban a barlangban, ahol a hét boldog ifjú elszenderült.” 905 táján Mária Magdolna maradványait Konstantinápolyba vitték, onnan kerültek át a XIII. század folyamán Franciaországba. Így az a nő is, aki Jézus követőihez tartozott, a kereszt alatt állt és feltámadásának első tanúja volt, az első efezusi keresztény közösséghez tartozott, amelyet Szent János a jeruzsálemi menekültekből alapított.

(Arra már ki sem merek térni, hogy Mária Magdolna valóban egy Efezus környéki barlangban élt-e, vagy a Dél-kelet-franciaországi Saint-Maximin-la-Sainte-Baume barlangjában? Az efezusi történet abban korrektnek látszik, hogy itt halt meg, de a csontjait elvitték Franciaországba a XIII. században. Aztán ott már egy egész életet „kerékítették mögé”. Mindenesetre ma hatalmas bazilika hordozza Mária Magdolna titulását!)

40. rész. Tényleges szentély és tényleges hagyomány

Folytatva az efezusi Szentély történetét

Izmírből (Szmirna) jöve a keresztény zarándok a megemlékezés első helyét, a várhegyet látja, amit „Ayasoluk-dombnak” (a Szent hittudós dombjának) is mondanak. Ennek a tövében van Szeldzsuk. Nem a dombot koronázó citadella, a körbástyák vagy a bizánci erődítmények vonzzák a zarándokokat, hanem Szent János sírja, Efezus városának legértékesebb kora-keresztény építészeti emléke. Az ásatások folyamán a domb középmagasságán fekvő apostolsír került előtérbe, míg a hegy csúcsán lévő templomot még nem tárták fel, és majd talán később árulja el titkát.

Szent János halála után (100 táján) sírját azonnal tisztelték. Először csak egyszerű emlékhely. A II. században már bizonyíthatóan falazott sírkamra.

Azután keletkezett a kereszt alakú síremlék, ami föléd hatalmas templomot emeltek, valószínűleg a IV. században. Közel-kelet kiemelkedő zarándokhelye volt a templom. Celesztin pápa felszólítására az efezusi zsinat atyái is „tisztelték a nagy apostol maradványait, az apostolét, aki ott prédikált”.

Számolva a mind nagyobbá váló tömegzarándoklattal, Jusztinianusz császár (527-565) a konstantinápolyi Hagia Sophia építésével egyidőben hatalmas kupolás bazilikát építtetett Efezusban a régi templom helyére. Ez sokkal nagyobb és pompásabb volt, mint a régi. Az épület magva most is, mint azelőtt, a földalatti kripta az apostol sírjával.

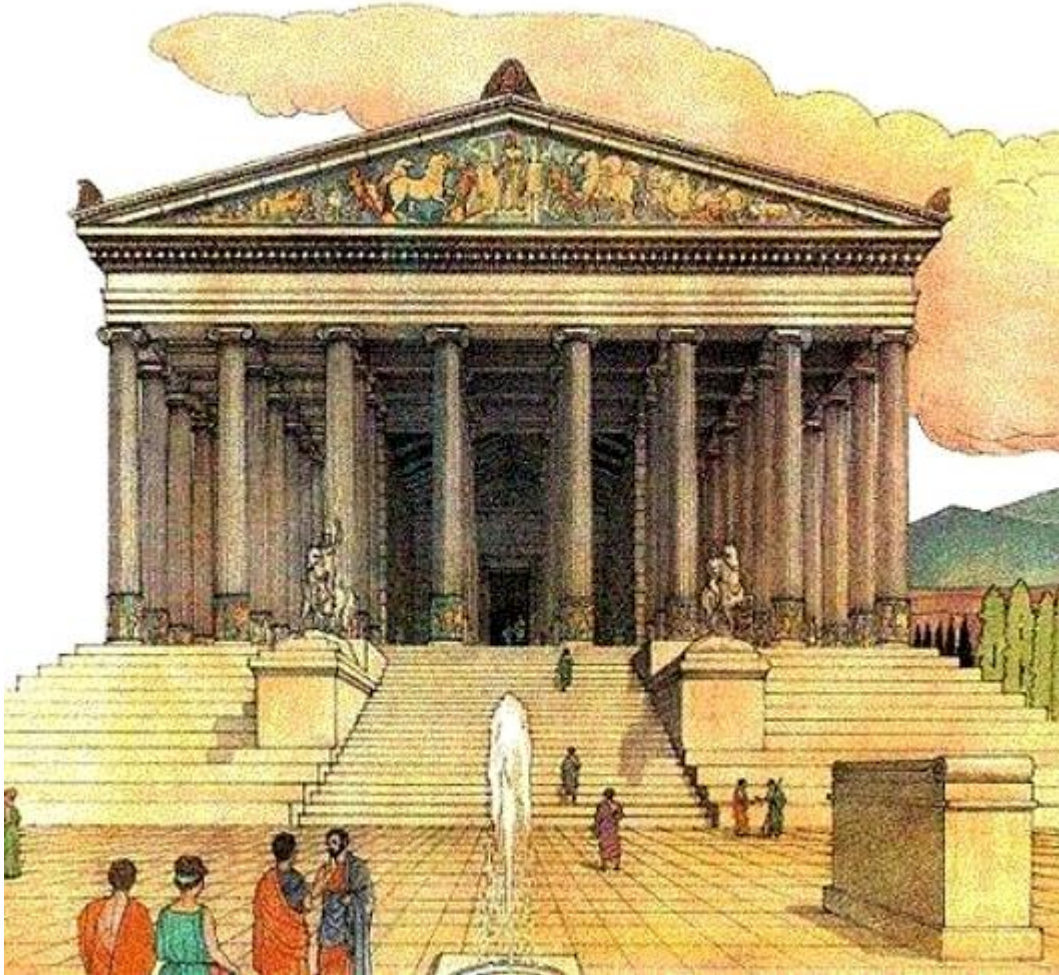
A szentély is osztozott a pusztuló város sorsában. Amikor a szeldzsukok nemzetsége került uralomra, kirabolta a nagyszerű templomot és mohamedán imaházzá alakította át, majd bazár lett belőle. Végül földrengés végzett a büszke épülettel és kíméletlenül romba döntött mindent.

Napjainkban nagy művészi és szakértelemmel helyreállították a jusztiniánuszi bazilika néhány oszlopát. A tiszteletreméltó hely elgondolkodtató elmélkedésre készíti a zarándokot, hogy elgondolkodjon az egykor pogány Efezus sorsáról, ami ennek a hegynek a lábától a tengerig terjedt, majd nagy keresztény közösség lett. A pogány város meghódítása Krisztus számára az apostolfejedelem, Szent Pál háromévi szívós munkájának eredménye. Az Apostolok Cselekedeteinek 18. és 19. fejezete mondja el, hogyan került oda, hogyan lépett fel, milyen csodákat művelt és milyen veszedelembé került Demetrius ezüstműves lázadásakor. Az általa alapított egyházközséggel való kapcsolatának bizonyítéka, hogy kedves tanítványát, Timóteust tette a város püspökévé. Szent Pál vértanúsága után még sokáig Szent János szervezte innen az összes kis-ázsiai egyházközséget és védte őket a hitet veszélyeztető áramlatokkal szemben. Sohasem ellenségeskedett a környezetében élő pogányokkal, hanem türelemmel várta Krisztus győzelmét a tanítás hirdetésétől, a Megváltó szeretetétől és azok példájától, akik már hittek.

Az egész város ujjongott, amikor Szent János visszatért a patmoszi száműzetésből. A hit győzelmes erejének további jeléről Szent János szívesen beszélt. Még másfél századon át látták Szent János sírjának zarándokai közvetlenül a hegy tövében

Artemisz istennő (a latin Diana) büszke szentélyét. Ebből a kultuszból élt félezer évig a város. Ezalatt a hosszú idő alatt ötször építettek szentélyt a régi helyébe. Mindig szebbet. A gótok 263-as gyújtogatása után lassanként omladozni kezdett. És lám, a rommező felett pedig egyre inkább nőtt az apostol sírjának tisztelete.

(Fentebb, Szent János sírhelye, alul az Artemis templom)

41. rész. Az tény, hogy Efezusban épült meg az első Szűz Máriának szentelt templom!

A Mária-tisztelet a bensőséges Krisztus-követés alapja

Szűz Mária tisztelete rendkívül nagy volt Efezusban, és a közösség a keresztény vallás szabad gyakorlásának engedélyezésekor a IV. században a város templomát Szűz Mária tiszteletére építették és szentelték. Ismereteink szerint ez volt a világ első, Mária nevet viselő temploma. Rómában csak az V. században épült Mária templom, a Santa Maria Maggiore. *(Bal oldali kép az Efezusi Szűzanya ikon, lentebb, az efezusi Mária-templom romjainál, 1890-ben)* Jeruzsálemben már 390-ben felépítették a Hagia Sophia (Isteni Bölcsesség) templomot. Azért, az mégis csak feltűnő, hogyha Jézus Anyja Jeruzsálemben halt meg, akkor miért nem építettek, akár csak egy kis kápolnát is az emlékére, a tiszteletére? Az első kifejezetten Mária templomot Jeruzsálemben 530-ban építették.

Az első efezusi Mária templom világhírű lett a 431-es Efezusi Zsinat révén. A súlyos események: háborús támadások, földrengés miatt később kétszer átalakították és nem pontosan tudni mikor, a Mária templom épülete összedőlt.

Charles Lenormant (1802-1859) híres francia orientalista archeológus meggyőződéssel hirdette, hogy Mária efezusi tartózkodásának hagyománya tökéletesen illeszkedik az evangéliumi leírásokkal, és a történelmi helyzetből való következtetésekkel.

A Szent Szűz jeruzsálemi sírjának hagyománya, a fenti következtetésekkel teljesen ellenkezik, és csupán hetedik századi apokrif iratokon alapul..

Bár hivatalos nyilatkozatban a Szentszék nem deklarálta a Szent Szűz lakóhelyének az Efezusi Szentélyt, de a pápák közvetve tanúságot tettek mély tiszteletüknek.

Az egykori zsinati templom romjainál a török kormány meghívására néhány nappal a II. Vatikáni zsinat kezdete előtt pápai küldöttség istentiszteletet tartott, hogy ezen a Szent helyen Isten áldását kérje a kezdődő nagy munkához.

(Alsó kép egy atya a Mária-templom romjainál 1890-ben)

42. rész. A Zsinatot nem véletlenül tartották Efezusban!

Az efezusi Szűz Mária-templomban mondták ki az Istenanyaság dogmáját

A zsinati templomban 431 pünkösdjén a világegyház 290 tisztségviselője jött össze, hogy megvitassa, milyen méltóság illeti meg Szűz Máriát. Nesztoriusz, konstantinápolyi pátriárka azt tanította, hogy Szűz Mária csak Jézus emberi természetének anyja és az isteni természetének nem, ezért csak „*krisztus-szülőnek*” szabad nevezni. A zsinati határozat I. Celesztin pápa határozatával Cirill alexandriai pátriárka tanítását fogadta el, ami szerint Szűz Mária valóságos istenanya, nem az isteni természeté önmagában, hanem a megtestesült Ige anyja, ez magába foglalja az emberi természetet is. **Mária** így valóban „*Theotokosz*” – **Istenszülő Istenanya.**

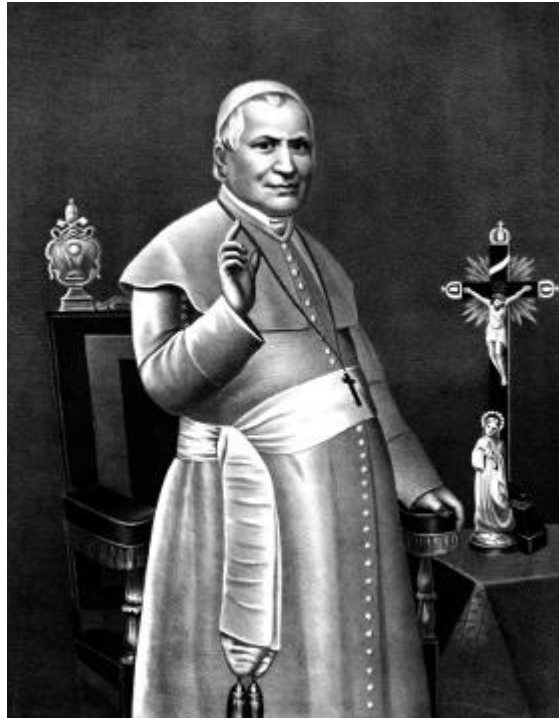
A hívők feszülten várták a tanácskozás eredményét. Amikor kihirdették az eredményt, határtalan volt az öröm. A város fényárba öltözött, a püspököket fáklyás menetben kísérték haza és első ízben csendül fel az imádság: „*Istenszülő Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, könyörögi érettünk!*”.

Az ősegyházig visszanyúló hagyomány szerint a Megváltó édesanyjának, Máriának a testét nem engedte át a földi enyészetnek, hanem testestől-lelkestől magához emelte a mennyei dicsőségbe.

Jeruzsálemben az V. században már biztosan megemlékeztek a Boldogságos Szűz égi születésnapjáról. Az ünnepet *Dormitio sanctae Mariae*, vagyis „*a szentséges Szűz elszenderülése*” névvel illették. A VI. század során egész Keleten elterjedt az ünnep. Róma a VII. században vette át, s itt a VIII. századtól *Assumptio beatae Mariae*-nak – „*a Boldogságos Szűz mennybevétele*”-nek nevezték.

Az efezusi zsinat határozata a keleti és nyugati egyház közös Mária-tanának alapja. Ettől kezdve Szűz Mária a Gyermekkel minden nép közös kincse. Sajátos Mária-tisztelet központja lett Bizánc, és ez mindmáig az ortodox egyházak Mária ikonjaiban és ikonosztázaiban mutatkozik meg. Az efezusi zsinat 1500. évfordulójára írta XI. Pius a „*Lux veritatis*” enciklikában: "Megengedheti-e Szűz Mária – akit pont Kelet elszakadt népei olyan

forró jámborsággal és szeretettel tisztelnek –, hogy továbbra is távol maradjanak az egyház egységétől és Fiától, akinek földi helytartója mi vagyunk? Tovább kell-e még tartania a sajnálatos szakadásnak? Bár visszatérnének a közös atyához, akinek ítéletét az efezusi zsinati atyák örömteli engedelmességgel fogadták és mint a hit őrzői egyhangú tetszéssel üdvözölték.”

Ezek a szavak nekünk ma, az ökumenikus találkozás idején sokkal többet jelentenek, mint annak idején.

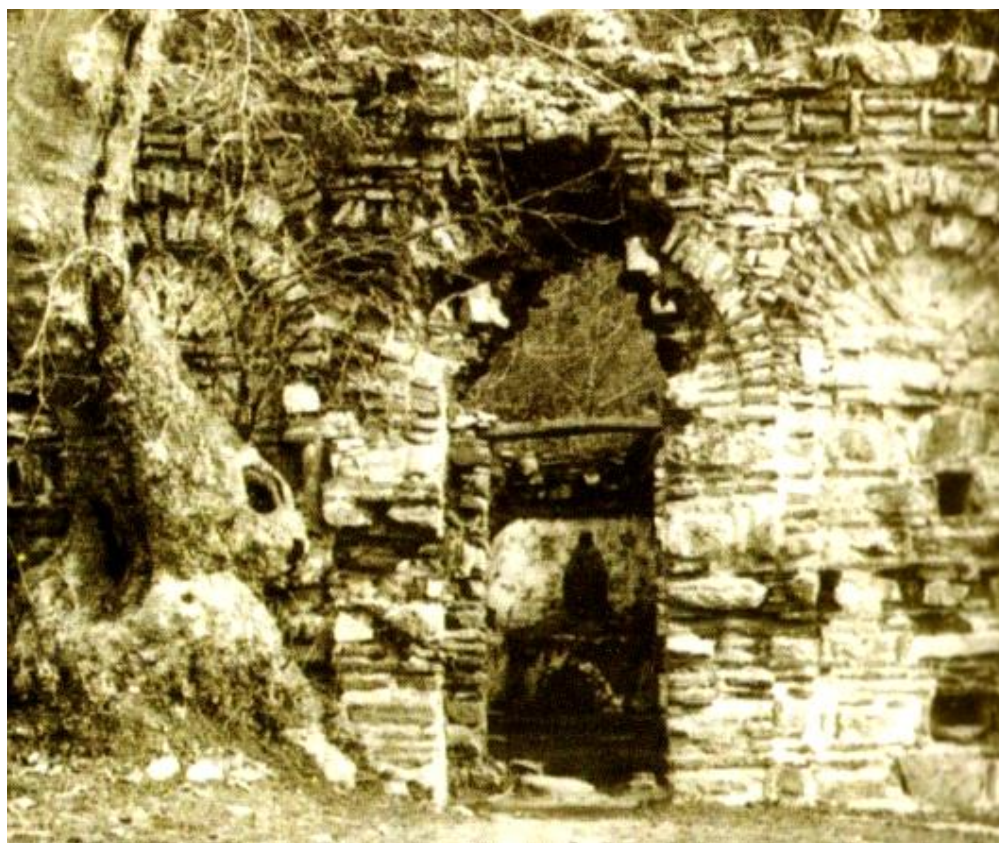

43. rész. A megújuló efezusi hagyomány 1

Cselekedetek által igazul meg a hit

1947 őszén Dr. Karl Gschwind svájci érsek szamarháton zarándokolt a Fülemlü-hegy (Bülbül-Dagh) köves útján Panaya Kapulu-ba. Újra elhagyatott, és teljesen romos volt a Szűzanya Háza, közel s távol egy lélek se. Dr. Gschwind 37 évi lelkipásztori munka után elhatározta, hogy feléleszti Törökország keresztény emlékhelyeit a feledésből. A Szent helyekről szóló írásai révén kapcsolatot teremtett befolyásos személyekkel és megnyerte bizalmukat. Az éppen elkezdődő török turizmus is egyengette az utat. Így támadt fel újra Panaya Kapulu is.

Az isztambuli osztrák Szent György Intézetben született a gondolat, hogy Szűz Mária mennybevétele dogmájának kihirdetése alkalmával (1950. nov. 1.) zarándoklatot szervezzenek Panaya Kapulu-ba (*Lásd legalul!*). A gondolat sokaknak tetszett. Az illetékes török hatóságok támogatásával, Josef Descufi izmíri és isztambuli érsek védnökségével megtörtént a zarándoklat. Huszonkét órás hajózás után a nem jelentéktelen csoport Izmirbe érkezett és onnan autóbusszal mentek Efezusba, majd gyalog tették meg az utat a Fülemlü-hegyre.

A nehéz kapaszkodás után a romos, tetőtlen templomban megható, zarándok-istentiszteletet tartottak. Október 29-e volt. Ez az ünnepség a kis szentélyben az új élet kezdete. A dogma kihirdetésének napján az ország minden újsága írt Szűz Máriáról, Rómáról és Panaya Kapuluról.

Ezután meglepő sorozatban döntő fontosságú események történtek. Az izmíri érsek engedélyével a török kormány Menderes miniszterelnök irányításával elrendelte 1951 áprilisában, hogy azonnal építsenek utat Szeldzsukból a hegyen át Panaya Kapulu-ba. Az út három hónap alatt elkészült és a szent körzetben a tenger szintje fölött 450 méter magasban egy parkolóval ért véget. Az új utat „Mária útjának” és a Csalogány-hegyet „Mária-hegynek” (Meryem-Dagh) nevezték, a Panaya Kapulut: pedig „Meryem Anának”.

Az érsek elhatározta és az erre összehívott bizottsággal hamarosan elvégeztette a kis templom restaurálását. Az alapfalat érintetlenül hagyták, a felmenő falakat majdnem teljesen megújították és lapos ívű kupolával fedték. A régi és az újonnan felépített falak közötti határt kívülről vörös vonal jelzi. Egyenes fasorokat telepítettek. Az előteret alaposan megnövelték és a ház körül is utat építettek. Azon voltak, hogy az épületnek falusias, antik külsőt adjanak és a korábbi összképet lehetőleg hűen állítsák helyre, amelyben Szűz Mária lakott.

Szűz Mária egykori imádkozó helyén carrarai és efezusi márványból szerény oltárt emeltek, most ezen áll a csonka szobor, ami valamikor az előteret díszítette. Az új területrendezésnél szépen kialakították a forrást is.

44. rész. A megújuló efezusi hagyomány 2

Új efezusi szentély, új búcsúkkal, pápai áldásokkal és az első csodás gyógyulások 1

1895-ben XIII. Leo pápa, aki rendkívüli érdeklődést mutatott az Efezusi Szűz Mária Házának kutatásai iránt. 1896-ban minden időre megszüntette Szűz Mária jeruzsálemi sírjánál tett látogatásra vonatkozó teljes búcsút.

X. Pius pápa egyszeri teljes búcsút engedélyezett az 1914-es zarándoklatnak a Szűz Mária efezusi házához.

1961. augusztus 18-án XXIII. János pápa a további időkre egy teljes búcsút engedélyezett mindazon katolikus zarándokoknak, akik Szűz Mária efezusi házát meglátogatják. (Az „egy teljes búcsút” értsd: csak az első alkalomra érvényes, az illető esetleges újabb zarándoklatára már nem!)

XII. Piusz pápa a II. világháború szörnyű megrázkódtatásait követő politikai bizonytalanságában, az emberiség egyetlen reménységére kívánt rámutatni akkor, amikor 1950. november 1-jén hittételként kihirdette a "Mennybevétel dogmáját", vagyis a „*Boldogságos Szűz Mária földi életpályája befejezése után testével és lelkével együtt felvétetett a mennyi dicsőségbe*”.

1951-ben XII. Pius pápa kijelentette, hogy a ház egy Szent hely és engedélyezte az Efezusi Mária-Házhoz zarándokló papoknak, hogy az év egész folyamán Mária istenanyaságának és Szűz Mária mennybevételének ünnepi miséjét mondhassák.

A Szentszék és az Izmir-i püspök engedélyezte egy misézőhely kialakítását a Mária-

ház közelében.

A misézőhely felszentelése Szűz Mária mennybevételének ünnepe utáni vasárnap, 1951. aug. 19-én volt. Dr. Gschwind, most már az izmiri székesegyház kanonokja írja: *„Körülbelül háromezren – többségük az iszlám követőiből – vettek részt az ünnepi misén, amit Descuffi érsek egy hatalmas platánfa árnyékában, kiemelkedő helyen mondott”*. A Panaya Kapulu hegyi magányában még soha nem volt ilyen embertömeg.

A török hatóságok is képviseltették magukat, a rádió, a sajtó és idegenforgalom igazgatósága, filmoperatőrök, újságírók a világ minden részéről. Az ankarai rádió közvetítette az érsek török és francia nyelvű beszédét.

Délután egy svájci csoport közös istentiszteletet tartott a kápolnában szentmisével és közös áldozással.

A szentelést követő éjjel, a kápolna-felszentelés után történt az első, egyház által elismert csoda. Az ünnepségen részt vevő Pott-kórban szenvedő 15 éves béna kislány, a Mária-forrás vizétől másnap reggelre teljesen meggyógyult. Az esetet alaposan ellenőrizték és megvizsgálták. Öt orvos állapította meg, hogy természetes magyarázat nem lehetséges. Descuffi érsek 1955. március 10-én dekrétummal ismerte el a csoda valóságát.

(Fentebb, a misézőhely, alább: zarándokok 1951-ben, lentebb Mária Háza ma.)

45. rész. Csodás gyógyulások és a tűzvész csodája

Új efezusi szentély, új búcsúkkal, pápai áldásokkal és az első csodás gyógyulások 2

1955-1962 között 70 rendkívüli gyógyulás történt. Nagyboldogasszony ünnepein általában 1800-2000 zarándok gyűlt össze, ám ami igazán meglepő, hogy olykor a kétharmaduk is mohamedán volt. Az egykori Kirkendzséből elűzöttek közül is több alkalommal jöttek kis csoportok Görögországból. **Joseph Emmanuel Descuffi** érsek egyik beszédében elmondta, hogy az elmúlt tíz év alatt Meryem Aná-nál, vagy ezzel kapcsolatban tíz rendkívüli gyógyulás történt. 1960. december 30-i jelentésében kilenc feltűnő gyógyulásról számol be, ami abban az évben a buzgó imádság és a Mária-forrás vizének használatával a keresztényekkel és az iszlám követőivel történt.

Később közhasználatú épületekkel építették be a területet: posta, a szentély gondozóinak lakása, vendéglő. Több kút kialakítása könnyíti a Mária-forrás vizének használatát. Meryem Ana egész megszentelt környezetét a rend, a szent komolyság és a béke jellemzi. Sajnos, 2006. augusztus 15-én hatalmas tűz ütött ki a környék erdeiben, és elpusztított közel 1200 hektárnyi területet. A Mária-Ház gondnoka fr. Adriana Franchini drámai beszámolójából tudjuk, hogy a tomboló erős szél miatt, semmi remény nem volt, hogy a tűzvészt megállítsák, és várható volt, hogy a Meryem Ana is megsemmisül. Ennek ellenére a tűz megállt a Mária-háztól néhány tíz méternyire!

VI. Pál pápa látogatást tett Szűz Mária Házában, Efezusban 1967. júl. 26.-án, hosszú ideig imádkozott az oltárral szemben és saját kezűleg gyújtotta meg a faragott lámpát, amit ő adományozott.

Szent II. János Pál pápa 1979. november 30-án, XVI. Benedek pápa pedig 2006. november 29-én látogatta meg a szentélyt, ahol rövid szentbeszédében így nyilatkozott: **„A Szűzanya Efezusban szenderült el, ahonnan felvétetett a mennybe”**. – ÉS EZT EGY PÁPA MONDTA!

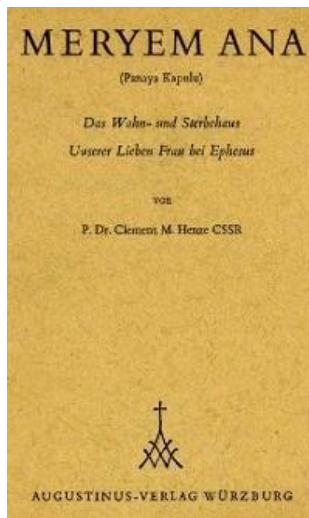

46. rész. Zarándoklatok a régi-új búcsújáró helyre

Mi a feladata a megújult ősi búcsújáró helynek?

A zarándoklatok – minden nép és vallás követői részéről – évről évre gyarapodnak és vonulnak az új Mária-szentélyhez. 1959-ben 28.522, 1960-ban 49.695 zarándokot számoltak meg, ma már évenként kereken százezer zarándokra számítanak.

A zarándokok között a föld majdnem minden népének, vallásának és nyelvének képviselője megtalálható.

P. Dr. Clemens M. Henze CSSR sok alapos és nagy szeretettel készített tanulmányt írt Meryem Anáról. Az egyikben ez áll: „*A kis szentély népeket és vallásokat összekötő központ lett, ami egyedüli az egész világon*”.

2010-ben **Abdullah Gül** török elnök Meryem Ana Evi-i látogatásán, állítólag feleségével együtt fogyasztották a csodatévő vizet, valamint gyertyákat gyűjtöttek az „egészségért, megbocsátásért és jóságért”. (*Elif Demirci, “Meryem Ana’da Mum Yaktı,” Hürriyet, 28 March 2010.*)

Az ebben a házban lakó Szűz Mária tehát legyőzte a világot. Az Úr mennybemenetele után szíve mindig nála volt. Ebben a magatartásban akar példaképünk lenni nekünk, akik annyira ragaszkodunk a földhöz, és akik gyakran belebetegszünk környezetünk evilágiságába.

Ez a búcsújáróhely tekintetünket Szűz Máriára, a fájdalmas Anyára is akarja irányítani. Amint Mária mindig szerető áhítattal gondolt Szent Fia szenvedéseire, úgy segítsen minket is, hogy Krisztus szenvedését állandóan szem előtt tartsuk.

A Szent Szűz nemcsak az Üdvözítő édesanyja, hanem a Krisztussal való szenvedése miatt egyben a Titokzatos Testnek – az Egyháznak is! Tehát anyja Krisztus testvéreinek és mindazoknak, akiket Jézus megváltott vérével az Isten számára (vö. Jel 5,9).

Szent János írja a Jelenések könyvében: *„Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony öltözete a nap, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona. Áldott állapotban volt. Gyötrelmében és szülési fájdalmában kiáltozott”. (Jel. 12,1-2)* Ezen a képen az egyházat és a Szűzanyát kell értenünk. Máriához hasonlóan az Egyház is titokzatosan hordozza méhében Krisztust az Isten Fiát és a világ Urát. Ezért lobban fel ellene (Mária és az Egyház ellen) a sárkány dühe és el akarja pusztítani őket. Sajátos kapcsolat van Mária és az Egyház, valamint a mi, Egyház és Mária iránti szeretetünk között. Minél jobban, igazabban és bensőségesebben szeretjük az Egyházat, annál jobb, igazabb és bensőségesebb lesz szeretetünk Szűz Mária iránt. Ez fordítva is igaz! A sárkány mesterkedése, amikor el akarja hitetni velünk, hogy a Mária-tiszteletnek háttérbe kell szorulnia, mert zavarja az *„egészséges egyháztudatot”* és akadály az egység útján. Hogyan zavarhatná egyháztudatunkat az, hogy mi Szűz Máriát, *„az Egyház Anyját”* (VI. Pál) ezt a csodálatos teremtményt, akihez egyedülálló módon, szeretettel hajolt le az Isten – különösen tiszteljük és szeretjük. Ő hozta nekünk Jézust, az Egyház fejét!

Ő az Egység Anyja is. Természetesen nem a megalkuváson nyugvó egységé! Istenen kívül senki sem akarja jobban, mint Mária, hogy egyek legyünk Jézus Krisztus hitében és szeretetében. Ő teljesen harmonikus, tökéletesen szeret, minden feltételt magában hordoz, ami az elszakadt testvérek egyesítéséhez szükséges. Minden ökumenikus ügyünk a legjobb helyen van az Ő kezében. Az új szentélyben a keresztények és mohamedánok Szűz Mária tiszteletében találkoznak. Hát nem ismerhető fel világosan az Isten rendelkezése?

(Fentebb: moszlimok az efezusi Mária-háznál, alább: zarándoklat-fotók)

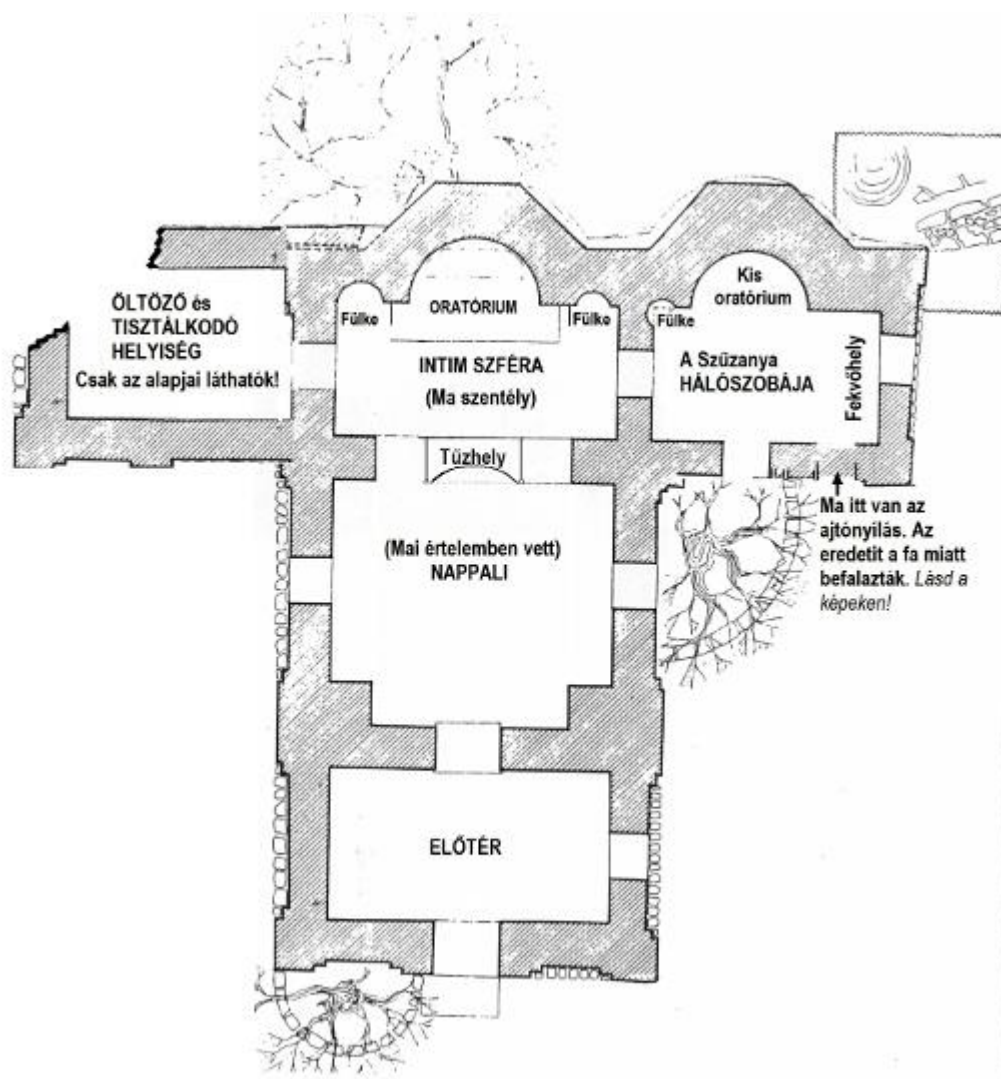
47. rész. Zárszó

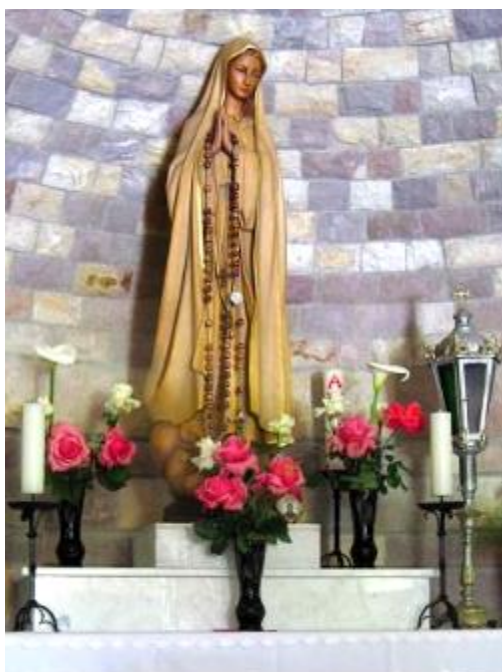
Mit jelent nekünk magyaroknak az Efezusi Ház?

A földi életében rejtett Fájdalmas Anya nemcsak isteni Fiának Anyja és társa a megváltásban, de a földön vándorló, a szenvedő Egyháznak – tehát minden embernek is Anyja –, aki a Világ Győzelmes Királynője.

Az Efezusi Mária-ház másolatának magyarországi elkészítését, már Boldog Apor Vilmos püspök és Mindszenty József hercegprímás is tervbe vette a háború előtt. Ez nyilván nem valósulhatott meg az ateista-kommunista éra alatt. **A rendszerváltást követően azonban Kaposfüreden P. Török Marcell kapucinus atya kitartó munkája eredményeként, 2006-ban felszentelhették a Efezusi-Ház másolatát!** A kaposfüredi ház érdekessége, hogy az efezusi, eredetileg "T" alakú épületnek, nem csak a jobb oldali szobája van (mint jelenleg Efezusban), hanem a baloldali (öltöző és tisztálkodó helység) is!

Lásd a képeken: 1) Az efezusi eredeti alaprajz, 2) a kaposfüredi Mária-ház, jobb és bal felől, 3) a Szűzanya szobor Kaposfüreden!

Az eredetiség hiányossága, hogy az oltáron nem az efezusihoz hasonló "Csodásérem Szűzanya" szobor áll, hanem egy Fatimai, ám ez kétségkívül nem lényeges!

Sajnos, Marcell atya elképzelései a "magán"-építkezéssel, nem feltétlen egyeztek a helyi egyházi vezetéssel, mindazáltal a csodás Ház (kápolna kiképzésével) mégis elkészült! Ezek után ajánlatos lenne a helyet az "imádság helyévé" nyilvánítani misézési engedéllyel és a zarándoklatokat támogatni! Mert érdeklődés van! A zarándoklatokat és lelkigyakorlatokat színesebbé lehetne tenni, esetleges videovetítésekkel a Szűzanyáról, pláne Mária

törökországi és magyarországi kegyhelyének múltját bemutatni!! (Ehhez felajánlom e sorozat tartalmát, amiként a *Hajnal Szép Sugara* blog minden posztját is!) A magyar Efezusi Ház elérhetősége interneten: mariahaza.hu ; vagy <http://mindszentykongregacio.hu/wp/>

***Dicsőség az Istenszülő
Szent Szűznek,
Magyarország örökös
Királynőjének!***

Felhasznált irodalom:

- 1) Deutsch, Bernard F., Our Lady of Ephesus, Milwaukee: the Brice Publishing Company – 1965
- 2) http://www.miri.hu/index.php?ow_page_number=236
- 3) Klf. Wikipedia felület.
- 4) https://hu.wikipedia.org/wiki/Anat%C3%B3lia_t%C3%B6rt%C3%A9nelme#Anat.C3.B3liai_kereszt.C3.A9nys.C3.A9g_a_r.C3.B3mai_id.C5.91kben
- 5) R.P. Elie Remy Thierry: Das Mysterium des Hauses der Heiligen Jungfrau in Ephesos. – IZMIR 1989.
- 6) Leo Maria Schölzhorn: Szűz Mária Efezusban. – OMC Bécs-Pozsony-Budapest 1990
- 7) Jungfrau Maria – HITIT COLOR, Selcuk 2000.
- 8) Montforti Grignon Szent Lajos: Tökéletes Mária-tisztelet
- 9) Mary's House in Ephesus, Turkey: Interfaith Pilgrimage in the Age of Mass Tourism - Amelia Gallagher Ph.D.
<https://via.library.depaul.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1463&context=vhj>

Tartalomjegyzék

SZŰZ MÁRIA EFEZUSI HÁZÁNAK TÖRTÉNETE	1
1. rész. Bevezetés	1
2. rész. Régészet és történelem 1	3
3. rész. Régészet és történelem 2	6
4. rész. Tények és legendák	10
5. rész. János apostol és Jézus Anyja	15
6. rész. János apostol és Jézus Anyja	18
7. rész. Mária sírja Efezusban van, vagy Jeruzsálemben?	21
8. rész. Az elszenderülés helye	24
9. rész. A titok feltáru 1	26
10. rész. A titok feltáru 2	28
11. rész. A nagy felfedezés 1	31
A nagy felfedezés 2	33
13. rész. A nagy felfedezés 3	35
14. rész. Ami egybe tartozik az össze is áll	38
15. rész. Mária Háza	41
16. rész. A helyszín	42
17. rész. A csend és magány	44
18. rész. A csend, magány és elvonultság	48
19. rész. Egyházi állásfoglalás	49
20. rész. A történelem újabb viharai	52
21. rész. A bürokrácia el nem pusztul	55
22. rész. Két sír volt, hol nem volt 1	58
23. rész. Két sír volt, hol nem volt 2	61
24. rész. Keresztút Efezusban	65
25. rész. A 12 stáció	67
26. rész. Az Efezusi Ház mögötti keresztúton	69
27. rész. A csodás meghívások	72
28. rész. A búcsúzás nehéz órái 1	74
29. rész. A búcsúzás nehéz órái 2	77
30. rész. A Legszentebb Áldozat	80
31. rész. Mária Mennybevétele	83
32. rész. A Szent Szűz temetésének előkészítése	87
33. rész. A Szent Szűz testének sírba helyezése	89

34. rész. Üres a sír, nincsen ott.....	93
35. rész. Akik nem látták, nem is akarják belátni.....	98
36. rész. Tények és legendák, a hitek és hiedelmek	100
37. rész. Rejtett alázatosság, vagy konspirációs okok?.....	103
38. rész. Aki nem akarja hinni, annak minden bizonyíték kevés!	105
39. rész. Aki legendát keres, az azt talál!.....	108
40. rész. Tényleges szentély és tényleges hagyomány	112
41. rész. Az tény, hogy Efezusban épült meg az első Szűz Máriának szentelt templom!.....	115
42. rész. A Zsinatot nem véletlenül tartották Efezusban!.....	117
43. rész. A megújuló efezusi hagyomány 1.....	120
44. rész. A megújuló efezusi hagyomány 2.....	122
45. rész. Csodás gyógyulások és a tűzvész csodája	126
46. rész. Zarándoklatok a régi-új búcsújáró helyre	128
47. rész. Zárszó.....	132

A szerző

Begyik Tibor OCDS

a

<https://szeretetlang.blog.hu>

üzemeltetője.

*Engedélyével tesszük közzé a szeretetlang blogon
negyvenhét részletben megjelent írását, egybeszerkesztve.*

*Módosítás nélkül letölthető és tovább is adható. Nem tölthető föl fizetős letöltő oldalakra, nem cserélhető és értékesíthető.
Az írás üzleti célú felhasználása minden esetben a jogtulajdonos írásbeli engedélyéhez kötött. © Begyik Tibor*

<https://szuzanyam.hu>